

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

The Development of the Phonic Reading skill of Mandarin Chinese for
First-year Chinese Majored, Chinese Curriculum, the Faculty of
Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

พัฒนพร คงแทน

อัญชญา ทองกระจาย

Huanhuan Ma

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีงบประมาณ 2561)

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

The Development of the Phonic Reading skill of Mandarin Chinese for
First-year Chinese Majored, Chinese Curriculum, the Faculty of
Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

พัฒนพร คงแก่น

ฮัญชณา ทองกระจาย

Huanhuan Ma

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีงบประมาณ 2561)

หัวข้อวิจัย การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 สาขาวิชา
 ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ผู้ดำเนินการวิจัย พิณพร คงแก่น
 อัญชญา ทองกระจาย
 Huanhuan Ma

หน่วยงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ปีพ.ศ. 2561

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 2) เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียนแบบก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลาง กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ปีการศึกษา 2/2560 จำนวน 52 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางจำนวน 3 ฉบับที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้น 2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 3) แบบสอบถามความพึงพอใจแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 ภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศ ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) และตอนที่ 2 แบบวัดความพึงพอใจโดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่าของลิเคอร์ท แบ่งเป็น 5 ระดับ

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ผลการพัฒนาอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีนมีประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ 54.89/89.78 ซึ่งประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้
2. ผลการทดสอบผลความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง จากการทดสอบพบว่า ก่อนเรียนเท่ากับ 16.82 คิดเป็นร้อยละ

ละ56.06 สำหรับการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 24.50 คิดเป็นร้อยละ 81.67 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 มีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางที่สูงขึ้น

3.ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.49$, S.D.=0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้ออยู่ในระดับมาก 8 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก ดังนี้ นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.61) เนื้อหาที่นำมาใช้สอดคล้องกับบทเรียนของนักศึกษา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.58) ขนาดของตัวอักษรในแบบวัดประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง และแบบทดสอบชัดเจนอ่านง่าย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.65)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Research Title The Development of the Phonic Reading skill of Mandarin Chinese for First-year, Chinese Curriculum, the Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University

Researcher Pinnaporn Kongtan
Anchana Thongkrajai
Huanhuan Ma

Research Consultants the Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham

Organization Rajabhat Maha Sarakham University

Year 2018

ABSTRACT

The purposes of the current study were 1) to develop the Mandarin Chinese phonic reading skill of first-year Chinese majored students enrolling in the Chinese Reading 1, first semester of 2017 academic year, 2) to compare Chinese phonic reading skill of first-year Chinese majored students enrolling in the Chinese Reading 1 before and after learning in the course, and 3) to study satisfaction levels of students enrolling in the Chinese Reading 1, the first semester of 2017 academic year. The participants were 52 first-year Chinese majored students enrolling in the Chinese Reading 1 course. The research instruments were 1) 3 sets of Chinese phonic reading skill evaluation form, 2) pre and posttest, and 3) a satisfaction questionnaire which consisted of 2 parts of background information and satisfaction level survey designed in the checklist of 5 Likert Scales.

The results of the study were as follows.

1. The effectiveness of Mandarin Chinese phonic reading skills of two groups of students enrolling in the Chinese reading course was found at 54.89/89.78 reaching the set criterion.

2. The Mandarin Chinese phonic reading skill of the students before learning in the course was found at 16.82 (56.06%) while the skill was found at 24.50 (81.67%) after learning in the course. It could be inferred that the students could develop the skill after learning in the course.

3. The overall students' satisfaction toward learning in the Chinese Reading 1 course was found at a high level (\bar{x} =4.49, S.D. =0.65). 8 aspects of students' satisfaction were found at a high level. The most satisfying aspects were the knowledge that could be applied in the real used (\bar{x} =4.72, S.D. =0.61), content was related to unit goal (\bar{x} =4.55, S.D. =0.58), and appearance of alphabets used in the evaluation form (\bar{x} =4.55, S.D. =0.65).

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามที่ได้มอบทุนสนับสนุนงานวิจัยครั้งนี้ให้แก่คณะผู้วิจัยและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะอย่างดียิ่ง และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดจนให้ความเมตตา ความเอาใจใส่ และให้กำลังใจแก่คณะผู้วิจัย จนกระทั่งรายงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ในสุดท้ายนี้ คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้กำลังใจ คอยส่งเสริมสนับสนุนด้วยดีตลอดมา และให้ความรัก ความห่วงใย ให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นกำลังใจในการทำรายงานวิจัยฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

คณะผู้วิจัย

2561

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT.....	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ.....	ณ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การศึกษา	2
สมมติฐานการศึกษา	2
ขอบเขตการศึกษา	3
กรอบแนวคิดการศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน	17
แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ	23
แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร	31
ระบบสัทอักษรจีน	48
แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	58

หัวเรื่อง	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	61
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	61
การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ	63
การเก็บรวบรวมข้อมูล	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	71
ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล	71
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	77
วัตถุประสงค์วิจัย	77
สรุปผล	77
อภิปรายผล	78
ข้อเสนอแนะ	82
บรรณานุกรม	84
ภาคผนวก	87
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ.....	88
ภาคผนวก ข หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ.....	90
ภาคผนวก ค ผลประเมินความสอดคล้องในด้านต่างๆ.....	94
ภาคผนวก ง ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือการจัดการเรียนรู้	98
ภาคผนวก จ ตารางการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของแบบฝึกหัด	101
ภาคผนวก ฉ แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง.....	105
ภาคผนวก ช แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางชุดที่ 1	109
ภาคผนวก ซ แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางชุดที่ 2	120

ภาคผนวก ฅ แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางชุดที่ 3	126
ประวัติผู้วิจัย	131

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านภาษาจีนกลาง	71
2	ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านภาษาจีนกลาง	73
3	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการหาประสิทธิภาพการอ่านภาษาจีนกลาง	74
4	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียน	74
5	ผลการประเมินความพึงพอใจ	75

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศจีนนับเป็นประเทศที่มีบทบาทและมีความสำคัญเป็นอย่างมากในระบบเศรษฐกิจโลก การขยายตัวทางการค้า การลงทุนและการติดต่อความสัมพันธ์กับต่างประเทศของประเทศจีนดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ภาษาจีนเป็นอีกหนึ่งภาษาที่คนทั่วโลกใช้กันมาก รองลงมาจากภาษาอังกฤษ เพราะประเทศจีนไม่เพียงมีจำนวนประชากรเยอะเพียงอย่างเดียว แต่การเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศจีนยังเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าประเทศจีนกำลังเข้ามามีอิทธิพลต่อการค้าการลงทุนในอนาคตใหม่ แสดงให้เห็นว่าประเทศจีนเป็นประเทศที่มีโอกาสทางธุรกิจสูง เป็นตลาดการค้าที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ และมีแนวโน้มการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ภาษาจีนกลายเป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ในปัจจุบันที่เรียนภาษาจีนเพิ่มเติมเป็นภาษาที่สามนอกจากภาษาอังกฤษ ปัจจุบันมีหลักสูตรที่เปิดสอนภาษาจีนมีมากมายทางด้านอักษรศาสตร์ ศิลปะศาสตร์ แต่จะเน้นทางด้านภาษาศาสตร์เป็นหลัก ซึ่งหากมีหลักสูตรการเรียนการสอนที่เพิ่มหมวดธุรกิจ การติดต่อระหว่างประเทศจีน ก็จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านเศรษฐกิจสังคม การค้าการลงทุน และภาษาจีนควบคู่กันไป ซึ่งจะกลายเป็นคุณสมบัติเด่นที่ตลาดแรงงานกำลังต้องการอยู่ในขณะนี้

หากมองถึงความสำคัญของภาษาจีนกลาง ภาษาจีนกลางเป็นภาษาที่สำคัญของทวีปเอเชียมานาน เนื่องจากประเทศจีนเป็นแหล่งอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่หนึ่งในสองของทวีป ดังนั้นการบันทึกความรู้และวิทยาการต่างๆ จึงเป็นภาษาจีน ไม่ว่าจะเป็นความรู้ด้านปรัชญาประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น ด้วยสภาพภูมิศาสตร์ต่างๆ ทั้งขนาดของประเทศจำนวนประชากร การเมือง การปกครอง และเศรษฐกิจที่มีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง ทำให้ภาษาจีนกลางเป็นหนึ่งในห้าภาษา ที่ใช้ในองค์การสหประชาชาติ ยิ่งเพิ่มความสำคัญให้กับภาษาจีนกลางเป็นอย่างมาก การที่คนต่างประเทศอย่างเช่นคนไทยมีโอกาสที่จะศึกษาภาษาจีนกลาง ถือว่ามีประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ใช้ภาษาจีนกลางเพื่อการสื่อสารทั่วไปแล้ว เรายังสามารถใช้ภาษาเพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆทั้งในระดับบุคคลและระดับประเทศ เช่น การศึกษาความรู้วิทยาการ การประกอบธุรกิจการลงทุน และการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ ภาษาจีนนับว่าเป็น กุญแจความรู้สู่โลกสื่อสารยุคใหม่ ผู้ที่สามารถ

ใช้ภาษาจีนกลางในการติดต่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งจะกลายเป็นบุคคลที่เป็นที่ต้องการของ ตลาดแรงงานที่กำลังต้องการอยู่ในขณะนี้ (วรารักษ์ พูนวิวัฒน์, 2557)

ในสังคมโลกปัจจุบันนี้ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งใน ชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การ ประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึง ความหลากหลายทางวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิดสังเคราะห์ธุรกิจ การเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้รวมทั้งเข้าถึง องค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายขึ้นกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการ เรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรที่กำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาอื่น ๆ นั้นให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทราายวิชาและจัดการ เรียนรู้ตามความเหมาะสม (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551 : 42)

สภาพการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนของรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน พบว่ามีปัญหาด้านการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง ซึ่งไม่ สามารถอ่านออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้องและชัดเจน คณะผู้วิจัย ในฐานะผู้สอนภาษาจีน พบว่า มี ปัญหาในด้านทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง อาจเนื่องจากนักเรียนขาดความสนใจ การอ่าน ภาษาจีนกลางเป็นสิ่งที่ยากต่อการออกเสียง การใช้กิจกรรมในการส่งเสริมการอ่านไม่น่าสนใจ และคิด ว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่ยาก คณะผู้วิจัยได้เล็งเห็นความจำเป็นที่จะวิจัยการอ่านออกเสียงภาษาจีน กลาง เพื่อแก้ไขปัญหาด้านทักษะการอ่านภาษาจีนโดยใช้แบบวัดประเมินการอ่านการอ่านออกเสียง ภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียน ภาษาจีนกลางและอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามหลักมาตรฐานของภาษาจีนกลาง

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1
2. เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียนแบบก่อน เรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนใน รายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลาง

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 จำนวน 52 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

- ตัวแปรต้น ได้แก่
 - แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
 - แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
 - แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา
- ตัวแปรตาม ได้แก่
 - ผลการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
 - ผลการทดสอบผลความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน
 - ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจใช้แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นเครื่องมือหลักในการเก็บรวบรวม ข้อมูล ประกอบด้วยเนื้อหาในรายวิชาเพิ่มเติม ภาษาจีน โดยแบ่งโครงสร้างแบบฝึกทักษะออกเป็น 10 บท

第一课	你好!
第二课	您身体好吗?
第三课	你做什么?
第四课	你叫什么名字?
第五课	她是谁?
第六课	你是哪国人?
第七课	今天几月几号?
第八课	现在几点?
第九课	你喜欢吃什么?
第十课	多少钱?

4. สถานที่ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

5.ระยะเวลา เดือน พฤศจิกายน 2560 - เดือน พฤศจิกายน 2561

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ที่คณะผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้สามารถฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางได้ โดยสามารถอ่านออกเสียงสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์และคำศัพท์ภาษาจีนได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

กิจกรรมเสริมบทเรียน หมายถึง กิจกรรมที่คณะผู้วิจัยจัดทำขึ้นโดยใช้แบบวัดประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยเนื้อหาที่นำมาทำแบบวัดประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาจากเอกสารประกอบการสอนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1

การอ่านออกเสียง หมายถึง การที่ผู้อ่านเปล่งเสียงของคำ วลีหรือข้อความ ออกมาได้อย่างถูกต้อง เพื่อที่จะสามารถสื่อสารกับผู้รับสารได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง

สัทอักษร หมายถึง การเทียบเคียงเสียงของสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางเพื่อสื่อสารการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางให้ได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจในกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลางของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักศึกษาสามารถทำแบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ที่สอดคล้องกับบทเรียนได้อย่างถูกต้อง
2. นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน

3. ได้ทราบถึงความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียง
ภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่าน
ภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยคณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิจัยในครั้งนี้ โดยแบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

- 1) แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน
- 2) แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ
- 3) แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 4) ระบบสัทอักษรจีน
- 5) แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
- 6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

มีผู้เชี่ยวชาญและนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

เปลื้อง ณ นคร (2544: 105 - 107) สรุปไว้ว่า การอ่านเป็นการถ่ายทอดความคิด จากหนังสือของผู้ประพันธ์ไปยังผู้อ่านด้วย ผู้ประพันธ์ต้องให้ผู้อ่านได้เห็นความคิดความรู้สึกของตน ถ้าผู้อ่านตีความของหนังสือได้ และสามารถรู้จุดมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ได้ก็ได้อีกชื่อว่า “อ่านหนังสือเป็น”

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน เป็นการออกเสียงตามตัวหนังสือ หรือการเข้าใจความจากตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดที่ต้องอาศัยกลไกการเรียนรู้ และสมมติความและเรียบเรียง ข้อมูลที่อ่านให้กลายเป็นความรู้ความจำความชำนาญ ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ ที่ได้จากการอ่าน

สนธิ สัตโยภาส (2545) กล่าวไว้ว่า การอ่าน หมายถึงการมองดูตัวอักษรแล้ว ถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิด จากนั้นจึงนำความรู้ความคิดหรือสิ่งที่ได้รับ จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านต่างๆ เมื่อถึงเวลา

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2547) ได้สรุปนิยามของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่าน คือ แหล่งทรัพยากรสำหรับการเรียนรู้และการดำรงชีวิตของมนุษย์ ในยุคโลกาภิวัตน์

2. การอ่าน คือ การก่อให้เกิดความสุขใจ ความจรรโลงใจและจิตใจที่ดีงาม

3. การอ่าน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญเกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ ซึ่งมี 4 ประการ คือการฟัง การพูด การเขียนและการอ่าน

4. การอ่าน เป็นการช่วยส่งเสริมตนเองให้สัมพันธ์กับเด็ก การอ่านหนังสือต้องเป็นการปรับปรุง ช่วยให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์โดยอาศัยหนังสือที่ได้พบเห็น การอ่าน ยังเป็นการส่งเสริมอารมณ์ของคนแต่ละคนให้สัมพันธ์กับโลกเป็นการปรับปรุงตนเองให้เข้ากับผู้อื่นได้

บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2548) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางภาษาโดยผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ ตามความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและตีความเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของเรื่องทีอ่านตามความต้องการของผู้เรียนที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้

บันลือ พุกกะวัน (2532) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่าไว้ 3 นัย ดังนี้

1. การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมเสียง เพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด เรียกว่า อ่านออก

2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำพูดหรือเป็นประโยค เข้าใจความหมายเรียกว่า อ่านได้

3. การอ่านเป็นการสื่อความหมาย ถ่ายโยงความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน

การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ ประเทิน มหาจันทร์(2523) ที่ใช้แทนคำพูดให้ได้ความหมายชัดเจนสมบูรณ์ ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการแปลความ การตีความ การขยายความ การจับใจความสำคัญและการสรุปความ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างมีจุดหมาย

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการค้นหาความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อจับใจความสำคัญ เข้าใจความหมายของคำ ตีความและแปลความให้ตรงกับผู้ที่เขียนต้องการจะสื่อ โดยใช้ความคิดและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

จากการศึกษาเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านพบว่า ในการอ่านหนังสือ ผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกันออกไป กานต์มณี ศักดิ์เจริญ (2546) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็น 4 ประการ คือ

1) การอ่านเพื่อความรู้ คนเราต้องการให้ความรู้ของตนเองขยายขอบเขตออกไปจากที่มีอยู่เดิมต้องการรู้ในสิ่งที่เป็นปัจจัย หรือเป็นปัญหาความไม่เข้าใจต่างๆ การอ่านทำให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับวิทยาการแขนงต่างๆ โดยไม่จำเป็นต้องเป็นนักปราชญ์หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขา เพื่อเข้าใจผู้อื่นเข้าใจตนเองดีขึ้นเพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของตน และเพื่อทราบข่าวความเคลื่อนไหวของสังคมที่ตนอยู่

2) การอ่านเพื่อให้เกิดความคิด การอ่านวัสดุสิ่งพิมพ์ที่แสดงทัศนะ บทความ บทวิจารณ์ วิจัยต่างๆ จะช่วยให้ทัศนะของการอ่านกว้างขวางขึ้น การอ่านในลักษณะนี้เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจแนวคิดที่สำคัญ การจัดลำดับชั้นแนวความคิดของผู้เขียนเป็นการปลูกฝังนิสัยการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอีกด้วย

3) การอ่านเพื่อความบันเทิง สภาวะแวดล้อมมีอิทธิพลต่อจิตใจ อารมณ์ และร่างกายของมนุษย์เป็นอันมาก บางครั้งก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย การอ่านหนังสือที่มีเนื้อหาสาระไม่เป็นวิชาการนักเช่น นวนิยาย เรื่องสั้น นิตยสารบันเทิงอื่นๆ จะช่วยให้เกิดบันเทิงควบคู่กับความรู้ ความคิดได้อย่างมีความสุข ได้หัวเราะ ได้สนุกเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ถึงเครียด นับได้ว่าการอ่านเพื่อความบันเทิงเป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่ง

4) การอ่านเพื่อสนองความต้องการอื่นๆ มนุษย์เรามีความต้องการตามธรรมชาติ คือ ต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการการยอมรับ การเข้ากลุ่มเพื่อนฝูง การมีหน้ามีตา การได้รับความนับถือในสังคม ต้องการความสำเร็จในชีวิต ซึ่งในชีวิตจริงทุกคนจะไม่สมปรารถนาทุกประการ การอ่านจะช่วยชดเชยให้ได้การอาศัยหนังสือเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว เป็นประโยชน์ดีกว่าไปหาวิธีการชดเชยวิธีอื่น ผู้อ่านมักใช้หนังสือเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาของตนเพื่อสร้างบุคลิกภาพ ขยายขอบเขตของความสนใจในสิ่งใหม่ทางานอดิเรกใหม่ เตรียมตัวหาเหตุผลสนับสนุนแนวคิดหรือข้อเสนอแนะของตนหรือหาข้อโต้แย้งที่มีเหตุผลมีน้ำหนักเพื่อแสดงความคิดเห็น คัดค้านอย่างมีเหตุผล บางครั้งก็อยากรู้เรื่องใหม่แนวทางใหม่ เพื่อเข้าใจตนเอง และปรับตัวให้เข้ากับวิธีการดำรงชีวิต

ไซลรี ปราโมช ณ อยุธยา และคณะ(2542) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็น 3 ประการ คือ

1) การอ่านเพื่อความรู้ ความรู้ที่ได้มักปรากฏในหนังสือหลายลักษณะ เช่น ความรู้เกี่ยวกับศาสตร์แขนงใดแขนงหนึ่งโดยตรง เช่น วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภาษาศาสตร์ เป็นต้น ความรู้ลักษณะนี้มีมากในหนังสือประเภทตำรา การอ่านหนังสือเหล่านี้ผู้อ่านจะเลือกอ่านหนังสือหลายๆ เล่มเพื่อทดสอบความถูกต้องและแม่นยำ การอ่านหนังสือประเภทนี้นับเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่รักความก้าวหน้านอกจากนี้ยังมีหนังสือบางเรื่องที่ทำให้ความรู้ประเภทเสริมให้คนรอบรู้ ช่วยให้การประกอบอาชีพสัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้น ช่วยให้เข้าใจผู้อื่นและงานของผู้อื่นดีขึ้น ช่วยให้สะดวกในการวางตัว

และรู้จักตนเองดีขึ้น การอ่านหนังสือประเภทนี้จึงเป็นเครื่องมือส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความรอบรู้ในเรื่องต่างๆ ที่น่าสนใจ

2) การอ่านเพื่อความคิด ความคิดของคนจะเจริญงอกงามได้โดยอาศัยการกระตุ้นเตือนให้ใฝ่คิด การที่ได้มองเห็นอะไรรอบด้าน จะช่วยให้ทัศนนะของเรากว้างขวางขึ้น ช่วยให้การแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจมีความบกพร่องน้อยลง ดังนั้นการที่ได้อ่านความคิดเห็นของคนหลายๆคน ที่พูดในเรื่องเดียวกัน แต่มีประสบการณ์ต่างกัน จะสร้างแนวความคิดให้แก่ผู้อ่านได้กว้างขวางและถูกต้อง หนังสือประเภทที่แสดงความคิด ได้แก่บทความ บทวิจารณ์ บทสรุปงานวิจัย หรือบางครั้งแสดงออกในเชิงศิลปะ เช่น แสดงออกมาเป็นโครงเรื่องในรูปนิยาย เรื่องสั้น บทละคร เป็นต้น การอ่านความคิดเห็นที่ปรากฏในรูปแอบแฝงเช่นนี้ ต้องอาศัยวิธีทายใจผู้แต่ง ซึ่งอาจผิดพลาดได้ง่าย จำเป็นต้องศึกษาให้ละเอียดและรอบคอบ ดังนั้นจะต้องจำไว้ว่าความคิดที่ดีต้องมีเหตุผลและมีความรู้เป็นพื้นฐาน

3) การอ่านเพื่อความบันเทิง การอ่านด้วยจุดมุ่งหมายนี้ ค่อนข้างได้รับความนิยมนจากผู้อ่าน เพราะเป็นการอ่านเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน หนังสือบางประเภท เช่น หนังสือประเภทร้อยกรอง นวนิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น มีคุณค่าต่อการพัฒนาความรู้ พัฒนาการมณต์ตลอดจนความสะอาดใจในระดับต่างๆ หนังสือประเภทนี้นอกจากทำให้เกิดรสความบันเทิงแล้ว บางครั้งยังให้สารประโยชน์แก่ผู้อ่าน ดังนั้นผู้อ่านจึงไม่ควรอ่านเพียงแต่เอาความสนุกเท่านั้น ควรอ่านอย่างใคร่ครวญพิจารณาหาแก่นสารสาระที่ปรากฏอยู่ในเรื่องบ้าง ซึ่งถ้าผู้อ่านสามารถอ่านแล้วได้รับความรู้ความคิด ความบันเทิงควบคู่กันไป จึงถือได้ว่า อ่านเป็น

สำหรับ Grellet(1994) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็น 2 ประการเท่านั้น คือ

1) การอ่านเพื่อความรอบรู้ ได้แก่ การอ่านตำราวิชาการ สารคดี บทความหรือแม้แต่เรื่องบันเทิงคดีก็อาจมีความรู้ต่างๆ สอดแทรกอยู่การอ่านแบบนี้ ผู้อ่านจะอ่านละเอียดลออ พินิจพิจารณาเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความต้องการและจุดประสงค์ในการอ่านของตน ถ้าเป็นการอ่านตำราวิชาการเพื่อการศึกษาค้นคว้า ก็ต้องอ่านอย่างละเอียดและอาจต้องอ่านซ้ำหลายครั้ง นอกจากนี้เมื่ออ่านจับใจความของแต่ละบทแต่ละตอนได้แล้วก็ควรจะได้ทำโน้ตย่อไว้ เพื่อจะได้จดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น และเป็น การทดสอบความเข้าใจเรื่องราวไปด้วยในตัว การอ่านเพื่อความรอบรู้โดยทั่วๆ ไปที่มีใช้เพื่อการศึกษา ค้นคว้า อาจจะอ่านผ่านๆ พอเข้าใจก็ได้ อนึ่ง การอ่านเพื่อการวิจารณ์ ก็นับได้เป็นการอ่านเพื่อความรอบรู้ เพราะต้องรู้เรื่องดีและต้องอ่านอย่างพินิจพิจารณาจึงจะวิจารณ์

2) การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่ การอ่านทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย เรื่องสั้น สารคดี เป็นต้น เป็นการอ่านเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ อย่างไรก็ตาม การอ่านแบบนี้ แม้ว่าจะเป็นการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน แต่ผู้อ่านก็มักจะได้รับความรู้ไปด้วยเสมอ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินนี้ทำได้ง่าย ไม่ต้องวิตกกังวลในด้าน

การจดจำเนื้อหามากนัก เพียงแต่อ่านจับใจความให้ได้ เข้าใจเรื่องราวและอ่านได้เร็ว ก็น่าจะเพียงพอแล้ว

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านดังที่กล่าวรายละเอียดมาข้างต้น สามารถสรุปจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการอ่านโดยทั่วไปได้เป็น 2 ประการคือ การอ่านเพื่อความรู้ ความคิด และการอ่านเพื่อความบันเทิง ในส่วนของการอ่านเพื่อความรู้ ความคิดนั้น ยังสามารถแยกย่อยออกเป็น การอ่านเพื่อความรู้ในการประกอบอาชีพ การอ่านเพื่อความรู้ในการศึกษาเรียนรู้ การอ่านเพื่อความรู้ในการดำเนินชีวิต และการอ่านเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมรอบตัว ซึ่งการอ่านของแต่ละบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ นั้น จะมีจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง หรือผสมผสานในหลายจุดมุ่งหมายขึ้นอยู่กับความต้องการหรือความสนใจของผู้อ่านที่จะเป็นผู้กำหนดประโยชน์ที่จะได้รับจากการอ่าน

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญ และจำเป็นมากสำหรับการดำเนินชีวิตในสภาพสังคมปัจจุบันนี้ การอ่านช่วยพัฒนาสติปัญญาของผู้อ่าน ช่วยให้ผู้อ่านทันต่อเหตุการณ์ เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ เสริมความคิด ความฉลาด รอบรู้ ยิ่งผู้อ่าน อ่านมากก็จะมีความรู้ มีจินตนาการ มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มพูนมากขึ้น นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของความสำคัญของการอ่านไว้ว่าสนใจดังนี้

สนิท ตั้งทวี (2526 : 2 - 4) ให้ความสำคัญของการอ่านหนังสือว่าเป็นเครื่องช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านสติปัญญา สร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตและการแสวงหาความรู้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537 : 1 - 3) ได้สรุปเกี่ยวกับการอ่านว่าเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนการอ่านอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้อ่านมีพื้นฐานในการอ่านที่ดี ทั้งจะช่วยให้เกิดความชำนาญ และมีความรู้กว้างขวางด้วย การที่นักเรียนจะเป็นผู้อ่านที่ดีจึงขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่ครูเป็นผู้จัดเตรียมให้อีกทั้งยังต้องผสมผสานกับความสนใจของผู้อ่าน เพื่อเป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้นักเรียนได้อ่านอย่างสม่ำเสมอศรีรัตน์

เจิงกลินจันท์ (2538 : 5 - 6) ได้ศึกษาถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านมีบทบาทสำคัญ 2 บทบาท คือ บทบาทต่อตัวผู้อ่าน และบทบาทต่อสังคม

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2545) กล่าวว่า การอ่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งถ้าผู้อ่านอ่านอย่างวิเคราะห์ วิจารณ์ เพราะจะทำให้ผู้อ่านเกิดปัญญา เกิดความคิดสร้างสรรค์ ผู้อ่านไม่เฉพาะแต่จะได้รับความรู้ ได้รู้จักใช้สำนวนโวหาร ยังได้แง่คิดจากหนังสือเหล่านั้น ได้รับรู้ถึงความคิดแตกต่างกัน ได้ประเมินค่าเรื่องที่อ่าน และนำประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์(2547) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญและมีคุณค่า ต่อผู้อ่าน การอ่านจะช่วยสร้างความคิด ส่งเสริมและพัฒนาความรู้ ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสังคมและสภาพแวดล้อมรอบตัว รู้จักรูปแบบของสารประเภทต่างๆ ทำให้เกิดทักษะการสรุปข้อมูลและจัดข้อมูลเป็นหมวดหมู่แล้วสรุปออกมาเป็นแนวคิดเพื่อสะดวกต่อการนำไปใช้ประโยชน์

เสาวลักษณ์ ทรองจิต (2547) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก เพราะจำเป็นต้องอ่านเข้าใจในการติดต่อสื่อสาร ทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น และนำความรู้ประสบการณ์ต่างๆ จากเรื่องทีอ่านไปสร้างประโยชน์แก่ตนเองและสังคมได้จากความสำคัญของการอ่านที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า การอ่าน มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในทุกๆด้าน ทั้งในด้านการพัฒนาตนเอง พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัยทันต่อเหตุการณ์ เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความรู้ทั้งปวง อีกทั้งช่วยเสริมสร้างพัฒนาสติปัญญาและสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาใช้ในประโยชน์ในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันอย่างมีความสุข

ลักษณะของกระบวนการอ่าน

ประเทิน มหาพันธ์ (2523) ได้สรุปว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย 2 กระบวนการคือ

1. กระบวนการทางกาย เมื่อร่างการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็น ซึ่งประกอบไปด้วยทักษะแห่งการเคลื่อนไหวด้านต่างๆ เช่น การเคลื่อนไหวทางสายตาแล้วส่งข้อมูลที่ได้รับไปยังสมอง

2. กระบวนการทางสมอง ในขณะที่สายตากวาดไปตามเส้นของบรรทัดของตัวอักษรสัมผัสต่างๆ จะรับรู้ และสมองจะแปลความหมายทันที กระบวนการทางสมองขึ้นอยู่กับกระบวนการทางกายเป็นอันมากเพราะการรับรู้ทางสายตาเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการในการอ่าน

ประเภทของการอ่าน

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542) ได้แบ่งการอ่านเป็น 2 ประเภท คือ การอ่าน ออกเสียง และการอ่านในใจ โดยสรุปคือ

1. การอ่านออกเสียง ช่วยให้เด็กมีทักษะมากขึ้น จดจำข้อความที่ตีไว้เป็นตัวอย่าง อ่านได้คล่องแคล่วถูกต้อง รู้จักความไพเราะของบทกวีซึ่งอ่านเป็นทำนองเสนาะ และส่งเสริมด้านบุคลิกภาพ ให้เด็กมีความกล้าหาญที่จะอ่าน และสามารถตรวจสอบได้ว่าการอ่านนั้นถูกหรือไม่

2. การอ่านในใจ ในชีวิตประจำวันจะใช้มากกว่าการอ่านออกเสียง เพราะต้องอ่านเพื่อ

ประโยชน์ต่างๆมากมาย เช่น เพื่อธุรกิจ เพื่อการศึกษาหาความรู้ เพื่อความบันเทิงนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านประเภทต่างๆไว้ ดังนี้

บันลือ พุกกะวัน (2545) ได้ให้ความหมายของการอ่านเข้าใจ ไว้ว่าเป็นการอ่านเพื่อหาคำตอบ อ่านแล้วสามารถปฏิบัติตามคำแนะนำได้ จัดลำดับเหตุการณ์เรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่องที่อ่านได้ อ่านแล้วสามารถย่อความและแต่งได้

สุวิทย์ มูลคำ (2547) ให้ความหมายของการอ่านประเภทอ่านวิเคราะห์ไว้ว่าเป็นการจัดลำดับการเปรียบเทียบ การจับหมวดหมู่ แปรความ ตีความ และสามารถประเมินคุณค่าของเรื่องที่อ่านได้

สรุปได้ว่า การอ่านแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ อ่านออกเสียงและอ่านในใจ ส่วนความหมายของการอ่านประเภทต่างๆ มีความมุ่งหมาย เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำ ประโยคอ่านวิเคราะห์ เรื่องราว แปรความตีความและนำมาตัดสินใจโดยอาศัยประสบการณ์ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพูดหรือเขียนเล่าเรื่องได้ถูกต้อง

กระบวนการอ่าน และจิตวิทยาเกี่ยวกับความสนใจอ่านหนังสือ

นักศึกษาได้เสนอแนวคิดด้านกระบวนการอ่าน และจิตวิทยาเกี่ยวกับความสนใจอ่านหนังสือไว้ที่น่าสนใจดังนี้

1. แนวคิดกระบวนการอ่าน เป็นแนวคิดทางด้านจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่านมีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์(2537) กล่าวว่า การอ่านเป็นการทำงานที่สัมพันธ์กันสองกระบวนการ คือกระบวนการกลไก ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การนำสิ่งเร้าเข้าสู่สมอง และกระบวนการรับรู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแปรความของสิ่งเร้า หลังจากที่เข้าสู่สมองแล้ว โดยสมองของผู้อ่านจะให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่เป็นตัวอักษร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้อ่านจะสามารถสร้างประสบการณ์จากสัญลักษณ์ได้เพียงใด ผู้อ่านจึงจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงสัญลักษณ์เหล่านั้น ให้เข้ากับประสบการณ์เดิมจึงจะสามารถเข้าใจความหมายได้ดี

บรรเทา กิตติศักดิ์(2539) กล่าวถึงกระบวนการอ่านว่า มี 4 ชั้น คือ

1. สัมผัสโดยใช้สายตาดูพร้อมทั้งเรียนรู้เสียงของตัวหนังสือและความหมาย
2. รับรูรูปร่างลักษณะของคำโดยเชื่อมโยงเสียงกับความหมาย
3. เข้าใจความหมายของคำ วลี และประโยคโดยใช้ประสบการณ์เดิมช่วยตีความ
4. ใช้ประโยชน์จากการอ่าน คือเข้าใจเรื่องที่อ่าน สามารถนำไปเล่าเรื่องได้ถูกต้อง

การศึกษากระบวนการอ่าน สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงระหว่างสมองกับสิ่งเร้าประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก ที่เอื้อต่อการพัฒนาโดยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเกิดความชำนาญ และการพัฒนาทักษะการอ่าน ประกอบกับจะมีเจตคติที่ดีต่อการอ่านด้วย

2. จิตวิทยาเกี่ยวกับความสนใจอ่านหนังสือ

สุมิตรา อังวัฒนกุล(2539) กล่าวว่า การอ่านเกี่ยวข้องกับความเจริญเติบโตและพัฒนา การทุกๆด้านของผู้เรียน กระทำเพื่อสนองความต้องการของตนเอง สนองความพอใจของสังคมที่มีต่อคน เป็นการเตรียมตัวที่จะรับพัฒนาการด้านอื่นๆ ที่จะตามมา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจึงขึ้นอยู่กับความเจริญของการพัฒนาการด้านต่างๆ องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนที่มีความสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลในการอ่านมีทั้งด้านชีววิทยา และสภาพแวดล้อม องค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ สติปัญญาของผู้อ่าน สภาพร่างกาย สภาพทางสังคม และสภาพการทางด้านอารมณ์ความสำเร็จในการอ่านนอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถ ในการได้ยินและการแยกแยะตัวหนังสือที่มองเห็นแล้ว ภูมิหลังและประสบการณ์ ภูมิภาวะ ความสนใจในการอ่านและการเรียนการสอนที่เหมาะสมมีส่วนช่วยเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านอีกด้วย

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์(2539) กล่าวว่า ความสนใจในการอ่านเกิดจากความแตกต่างในพื้นฐานของแต่ละบุคคล ได้แก่ ด้านจิตวิทยา ด้านสติปัญญา ด้านอายุ ความแตกต่างทางเพศ มโนคติ (ความคิดและความรู้สึกที่มีต่อตนเอง)ด้านการคิด ความแตกต่างทางวัฒนธรรม การจัดการเรียนการสอนและสื่อให้สอดคล้องกับพื้นฐานของผู้เรียน

วรรณภา บัวเกิด (2539) ได้สำรวจความสนใจในการอ่านหนังสือของวัยรุ่นพบว่า เรื่องที่วัยรุ่นชอบ คือ การผจญภัย กีฬา เรื่องลึกลับ เรื่องธรรมชาติ เรื่องเกี่ยวกับสัตว์และนอกจากความสนใจของนักเรียนแล้วยังเสนอเนื้อหาที่เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน คือหนังสือที่ให้ความเพลิดเพลิน เช่น นิทาน นิยาย ตลกขำขัน เรื่องที่ส่งเสริมความรู้ความคิดสติปัญญาเพื่อสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนรู้จักสังคมที่ตนอยู่ บทบาทและหน้าที่ของตนเอง เช่น เรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ความเป็นอยู่

สรุปได้ว่า ความสนใจในการอ่านหนังสือของนักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับด้านสติปัญญาด้านอายุความแตกต่างทางเพศ ความแตกต่างทางวัฒนธรรมสังคม การจัดการเรียนการสอนและประเภทของหนังสือให้สอดคล้องกับพื้นฐานของผู้เรียน

การอ่านออกเสียง

ธีระ รุญเจริญ (2525) กล่าวว่า การสอนอ่านมี 2 อย่าง คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจแต่ที่จะกล่าวถึงการอ่านออกเสียงควรอ่านเป็นประโยคไม่ให้อ่านแบบแจกลูกเน้นการอ่านวรรคตอนและอ่านชัดเจนตามภาษาไทย การอ่านเสียงสระ พยัญชนะที่เป็นปัญหาส่วนมากจะมาจากภาษาถิ่น ดังนั้นจึงควรฝึกบ่อยๆ การอ่านแจกลูกในการสอนคำใหม่ในแต่ละบทเรียนควรเน้นการฝึกก่อนแจกลูกหรือสะกดคำในมาตราต่าง

เถลิง แก้วเสน่ห์ (2538) กล่าวว่า การสอนอ่านออกเสียงควรเปล่งเสียงตามตัวอักษรที่ปรากฏให้ถูกต้อง ตามอักขรวิธีหรือภาษา

กรมวิชาการ (2540) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อสื่อสารผู้อ่านจะต้องให้
ถูกต้องชัดเจน แบ่งวรรคให้ถูกต้อง

บรรเทา กิตติศักดิ์ (2541) กล่าวว่า การออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อการสื่อสารเป็นการอ่านให้
ผู้อื่นฟังเพื่อถ่ายทอดเรื่องราว

สรุปการอ่านออกเสียงคือ การถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นเสียง และเป็นการอ่านที่ผู้อื่น
สามารถได้ยินเสียงอ่าน หรือการอ่านโดยที่ผู้อ่านออกเสียงเปล่งออกมาในขณะที่อ่าน การอ่านออก
เสียงเปล่งเสียงออกมาในขณะที่อ่าน การอ่านออกเสียงช่วยให้สามารถจดจำคำศัพท์ได้ และออกเสียง
ได้ถูกต้อง ตลอดจนสามารถนำไปถ่ายทอดเรื่องราวให้ผู้อื่นรับรู้ได้

หลักการออกเสียง

วิภาพร นิธิปรีชาพันธ์ (2550) หลักการออกเสียงดังนี้

1. อ่านให้หน้าฟัง ผู้อ่านจะลองซ้อมอ่านในใจครั้งหนึ่งก่อนเพื่อให้รู้เรื่องราวของการอ่านต้อง
เว้นวรรคตอน มีการเน้นถ้อยคำอ่านอย่างคล่องแคล่วไม่ตะกุกตะกัก

2. อ่านให้ถูกต้องตามอักขรวิธีตามความนิยม การอ่านเป็นทักษะจึงต้องมีการฝึกอ่านอยู่เสมอ
ผู้อ่านจะต้องทราบหลักเกณฑ์ในการอ่านถ้าไม่แน่ใจควรใช้พจนานุกรม

3. อ่านให้ชัดเจน ได้แก่ การอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์อย่างถูกต้อง เช่น
อ่านออกเสียง ร ล ว หรือคำควบกล้ำ

4. อ่านมีจังหวะ แบ่งวรรคตอนให้ถูกต้อง ผู้อ่านอาจทำเครื่องหมาย / คั่นข้อความเว้นวรรค
เพราะถ้าอ่านผิดย่อมนำให้ความหมายผิดไป

5. อ่านให้คล่องแคล่ว ต้องอาศัยการฝึกฝนอยู่เสมอ ดังนั้นต้องรู้จักการกวาดสายตาในการอ่าน
ดังนั้นการอ่านออกเสียงผู้อ่านออกเสียงต้องยึดหลักการอ่านเพื่อที่จะอ่านได้ถูกต้อง และ
เป็นที่นิยมยินดีของผู้ฟัง ชวนให้ติดตามที่จะฟังต่อไป และในขณะเดียวกัน ก็เกิดประโยชน์แก่ผู้อ่าน
ทั้งในด้านความรู้ ความคิด และเกิดความเพลิดเพลินจากการอ่าน อีกด้วยนอกจากหลักเกณฑ์การอ่าน
ที่ควรยึดถือปฏิบัติแล้วการอ่านที่มีประสิทธิภาพย่อม ประกอบด้วย มารยาทในการอ่าน ซึ่งจะส่งผลให้
ผู้อ่านเป็นที่นิยมยกย่องแก่คนทั่วไป และช่วยให้การอ่านบรรลุจุดมุ่งหมายโดยสมบูรณ์

ประโยชน์และความสำคัญของการอ่าน

กองทัพ เคลือบพณิชกุล (2542) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้ การอ่านเป็น
ทักษะที่มนุษย์ใช้ในการรับสาร มนุษย์ใช้ทักษะการอ่านเพื่อสร้างความเข้าใจภาษา จึงมีความจำเป็นใน
ชีวิตประจำวันทุกคนจะต้องอ่านข่าวสารเรื่องราวต่างๆ จึงจะมีความรอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ การ
อ่านจึงเป็นวิธีการรับสารและแปลเอกสารให้เป็นความหมายเพื่อการรับรู้และความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

ประเทิน มหาจันทร์ (2530) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ได้รับความรู้หรือสนองในสิ่งที่อยากรู้
2. ช่วยให้พัฒนาตนเองทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยนำความรู้จากการอ่านมาปรับปรุงพัฒนาชีวิตของตนเองให้ดีขึ้น
3. ช่วยปรับปรุงสภาพของตนเองให้ดีขึ้น พัฒนาอาชีพของตนให้ก้าวหน้าจากการอ่าน
4. ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายอารมณ์
5. ช่วยให้ชีวิตปลอดภัยและพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้า เพราะถ้าประชาชนอ่านหนังสือได้ ปฏิบัติตามกฎหมายได้ถูกต้อง เกิดความสงบในบ้านเมืองในการดำเนินชีวิตนั้น การอ่านมีความสำคัญต่อทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ทั้งด้านการศึกษาหาความรู้การประกอบอาชีพ และการหาความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการอ่าน การอ่านหนังสือถือว่าเป็นงานที่หน้าที่สูงสุดของสมอง มนุษย์เท่านั้นที่อ่านหนังสือได้ เพราะการเรียนรู้วิชาการต่างๆ นั้น การเรียนจะยิ่งง่ายถ้าสามารถอ่านหนังสือได้ดี(สิงห์ ภัคดี. 2537)จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ความสำคัญของการอ่านจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้มนุษย์ดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขนั้น มี 4 ประการคือ

1. ช่วยในการเรียนรู้
2. เสริมสร้างประสบการณ์ใหม่ๆ
3. ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน
4. องค์ประกอบพื้นฐานของการอ่าน

ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จทางการอ่านมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้

1. วุฒิภาวะ หมายถึง กระบวนการเจริญเติบโตตามลำดับขั้นการอ่านจะขึ้นอยู่กับระดับวุฒิภาวะของผู้อ่าน วุฒิภาวะเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อระดับการอ่านและความรวดเร็วในการอ่านโดยทั่วไปแล้วผู้ที่มีวุฒิภาวะสูงย่อมอ่านได้ดีกว่าผู้ที่มีวุฒิภาวะต่ำ
2. อายุ เด็กที่มีอายุมากขึ้นจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีกว่า และเร็วกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า โดยทั่วไปแล้วความสามารถในการเรียนรู้จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามวัยจนถึงอายุ 20-25 ปี
3. เพศ ความแตกต่างระหว่างเพศ เด็กหญิงจะอ่านได้ดีกว่าเด็กชายเป็นส่วนมาก
4. ประสบการณ์เดิม อิทธิพลของประสบการณ์เดิมที่มีต่อการอ่านอย่างหนึ่งอย่างใดมีผลต่อการอ่านใหม่ ซึ่งมีการถ่ายโยงที่ทำให้การเรียนรู้สิ่งใหม่ดีและรวดเร็ว
5. สมรรถวิสัยหมายถึง ขีดจำกัดสูงสุดของความสามารถซึ่งอาจวัดได้จากแบบทดสอบเชาว์ปัญญาและแบบทดสอบความถนัด เด็กที่มีปัญญาปกติ IQ จะอยู่ในระหว่าง 90-109 ถ้าเด็กมี IQ ต่ำกว่านั้นจะเป็นพวกอ่านช้า คือ IQ75-90
6. ความบกพร่องทางร่างกาย อวัยวะซึ่งได้แก่ สมอง ตา และอวัยวะที่ช่วยในการเปล่งเสียง ส่วนมากเกี่ยวข้องกับการอ่านด้วย หากอวัยวะเหล่านั้นบกพร่องไปย่อมมีผลต่อการอ่านด้วย

7. การจูงใจเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดกิจกรรม ช่วยให้การแสดงพฤติกรรมมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน การจูงใจ เช่น วัสดุที่ใช้ในการอ่าน ความสนุกสนานของสิ่งที่อ่าน แรงจูงใจใฝ่อ่าน ซึ่งหมายถึง ความสนใจและการทราบผลการอ่าน

บั้นลือ พุกกะวัน (2532) อธิบายถึงประโยชน์ของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านเป็น มีทักษะในการอ่าน ยิ่งอ่านมาก มีพื้นฐานประสบการณ์กว้างขวางสามารถที่จะ ฟังเรื่องราวต่างๆ ได้ดี มีวิจารณ์ญาณในการฟัง

2. การอ่านเป็น มีทักษะในการอ่าน ยิ่งอ่านมาก สามารถที่จะพัฒนาการพูดได้ดีโดยสังเกตได้ว่า ผู้ได้รับการศึกษาย่อมใช้ภาษาพูดได้ใกล้เคียงกับภาษาเขียน

3. การอ่านเป็น ยิ่งอ่านมาก ย่อมช่วยให้ผู้อ่านสามารถใช้ภาษาไม่ว่าจะพูดหรือเขียนได้ถูกต้อง สรุปลงได้ว่าการอ่านเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้ในการรับสาร และในทางเดียวกันกับมนุษย์ก็ใช้ทักษะ การอ่านเพื่อสร้างความเข้าใจในภาษา การอ่านจึงมีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้การอ่าน ยังเป็นสิ่งช่วยให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมไทยได้อย่างสงบสุขช่วยในการเรียนรู้เสริมสร้าง ประสบการณ์ใหม่ๆ ทั้งยังช่วยเกิดความเพลิดเพลิน และยังช่วยให้เห็นถึงศักยภาพทางการเรียนรู้ของ บุคคลนั้นๆ และนำไปสู่การพัฒนาทักษะด้านต่างๆ ต่อไป

ทฤษฎีการอ่าน

นักวิชาการเกี่ยวกับการอ่านได้เสนอทฤษฎีการอ่านไว้หลายทฤษฎี ซึ่งทฤษฎีการอ่านดังกล่าว มีการเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการของแนวคิดนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมมา นำเสนอดังนี้

แนวคิดดั้งเดิมเกี่ยวกับการอ่าน

การอ่านในแนวคิดดั้งเดิม เป็นการถอดรหัสสัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปแบบการเขียนเพื่อให้เกิด ความเข้าใจความหมายของเนื้อหาสาระที่อ่าน เป็นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำ โครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ และรูปแบบของภาษาที่ใช้เป็นหลัก เช่น กระบวนการอ่านจากระดับส่วนประกอบย่อยไปสู่ ส่วนที่ใหญ่กว่า (bottom up) โดยการถอดรหัสตัวอักษรแต่ละตัวซึ่งเป็นส่วนประกอบย่อย ไปสู่ส่วนที่ ใหญ่ขึ้น เช่น คำ วลี หรือประโยคเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจความหมายในมุมมองแบบดั้งเดิมนี้อ่านเป็น เพียงผู้รับข่าวสาร (passive receiver) จากข้อความที่อ่านแต่เพียงอย่างเดียว (Dole et al.,1991)

จากแนวคิดดั้งเดิมของการอ่านที่มองว่าผู้อ่านเป็นเพียงผู้รับสารนี้ ไม่สามารถอธิบายเกี่ยวกับ การอ่านได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงเท่าใดนักต่อมาจึงมีนักวิชาการทางด้านการศึกษาได้เสนอทฤษฎี การอ่านในมุมมองเชิงปัญญา (the cognitive view) โดยมองว่าการอ่านเป็นการทำความเข้าใจใน เนื้อหาสาระที่อ่านซึ่งเป็นกระบวนการตอบสนองแบบสองทางหรือเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับ

เนื้อหาสาระที่อ่าน (interactive nature of reading)(Rumelhart and Ortony,1977 cited in Jones, 1982) และให้ความสำคัญกับกระบวนการทำความเข้าใจเนื้อหาสาระที่อ่าน

การสอนอ่านจะประสบผลสำเร็จได้นั้น ครูต้องกำหนดแนวทางในการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับทฤษฎีการอ่าน ผู้ศึกษาค้นได้ศึกษาทฤษฎีจากนักศึกษากลุ่มหลายท่านในที่นี้จะขอเสนอสาระโดยสรุปเกี่ยวกับทฤษฎีการอ่านจำนวน 3 ทฤษฎีตามที่ สุมิตรา อังวัฒนากุล (2537: 108 -110) ได้ศึกษาดังนี้

1. ทฤษฎีการอ่านที่เน้นพฤติกรรมการเรียนรู้ มีแนวคิดว่าการเชื่อมระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองโดยการเสริมแรงที่เหมาะสม จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ทฤษฎีนี้เน้นการจัดสภาพแวดล้อมภายนอกให้น่าสนใจเร้าใจนักเรียน เพราะสภาพแวดล้อมภายนอกมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ต่อการพัฒนาการของนักเรียน

2. ทฤษฎีการอ่านที่เน้นความรู้ความเข้าใจ มีแนวคิดว่าพฤติกรรมทุกอย่างนั้นจะประกอบด้วยประสบการณ์ในการเรียนรู้ การสะสมความรู้ และการนำความรู้ไปใช้

3. ทฤษฎีการพัฒนา ทฤษฎีนี้มีแนวคิดว่าการเรียนรู้จะเป็นไปตามความเจริญของแต่ละวัย มีการเรียนรู้หรือทักษะเฉพาะในช่วงอายุ หากช่วงใดเกิดการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมก็จะเกิดข้อบกพร่องในการเรียนรู้ ทำให้มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ส่วนนั้นภายหลังได้ ดังนั้นการอ่านเป็นกระบวนการรับรู้ซึ่งมีพื้นฐานมาจากช่วงพัฒนาการในแต่ละช่วงระดับพัฒนาการของนักเรียนจะสามารถบอกได้โดยสังเกตจากความสามารถในการอ่าน

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543 : 15 - 16) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการสร้างความรู้ซึ่งสรุปได้ว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการสร้างความรู้ ไม่ใช่เป็นการซึมซับหรือการบันทึกข้อมูลที่ได้รับมาเป็นส่วนๆ การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความรู้เดิม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความรู้ สถานการณ์ หรือบริบทของการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ เพราะการจะเกิดความคิดในตัวของผู้เรียนได้นั้นต้องสร้างและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุนและอำนวยความสะดวก การเรียนรู้จากทฤษฎีดังกล่าวสามารถนำมาประกอบกันเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการอ่าน อันจะส่งผลให้ผู้อ่านประสบผลสำเร็จในการอ่านได้

นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีอื่นๆ อีกที่ได้อธิบายและให้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการอ่านซึ่งมีสาระและรายละเอียดใกล้เคียงกับ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537 : 128-129) ที่ได้ศึกษาทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างข้อความกับประสบการณ์เดิม ซึ่งสรุปได้ว่า เมื่อผู้อ่านได้อ่านข้อความต่างๆ แล้วนั้นก็พยายามโยงให้เข้ากับประสบการณ์เดิมที่ตนมีอยู่แล้ว ต่อจากนั้นก็ใช้ประสบการณ์เดิมเข้ามาช่วยในการตัดสินใจว่าตนเองจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ หากเรื่องใดที่ผู้อ่านไม่ยอมรับก็จะเพิกเฉยไม่สนใจไม่รับเก็บไว้เป็นความรู้ จะเห็นได้ว่าการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องคิดวิเคราะห์เนื้อหาด้วยการเชื่อมโยงความรู้

ใหม่ให้เข้ากับสถานการณ์เดิม จะเรียงตามลำดับขั้นของการพัฒนาทางสมองที่เหมาะสมกับวัย ประกอบกับการที่ครูจัดสภาพแวดล้อมและแรงเสริมที่เหมาะสม จะช่วยให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม

Nunan(2005) อธิบายว่า “schemata” เป็นโครงสร้างทางจิต (mental structure) ซึ่งเป็นที่เก็บรวบรวมความรู้ของมนุษย์ ส่วนทฤษฎีที่อธิบายเกี่ยวกับการทำความเข้าใจในการอ่านโดยใช้ schemata เรียกว่าทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม (schema theory) ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมได้ขยายแนวคิดของรูปแบบปฏิสัมพันธ์ โดยเสนอว่า การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ (interactive process) ระหว่างเนื้อหา สารที่อ่านกับสิ่งที่ผู้อ่านทราบอยู่ก่อนแล้วเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ การทำความเข้าใจในเรื่องการอ่านไม่ได้เป็นเพียงการถอดรหัสและการประยุกต์ใช้ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์กับข้อความที่ได้อ่านเท่านั้น แต่ผู้ที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องสามารถเชื่อมโยงความรู้ที่ตนเองมีอยู่เดิมกับสิ่งที่ได้อ่านด้วย Rumelthrt (1977 cited in British Council, 2006) อธิบายว่า Schemata เป็นโครงสร้างความรู้เดิมที่นำมาใช้ในกระบวนการแปลความหมายข้อมูล ค้นคืนความรู้เดิมจากความทรงจำ รวมทั้งทำให้กระบวนการทำความเข้าใจกับข้อมูลที่ได้รับมาใหม่เป็นไปได้ด้วยดี ซึ่งถ้าโครงสร้างความรู้เดิมเราไม่สมบูรณ์และไม่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจในข้อมูลที่ได้จากการอ่าน จะทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน Jones (1982)

กล่าวว่า ความรู้เดิมมีหลายรูปแบบ เช่น 1) ความรู้เฉพาะเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่อ่าน 2) ความรู้ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสังคมและหลักการของความเป็นเหตุเป็นผล 3) ความรู้เกี่ยวกับการจัดระเบียบโครงสร้างของเนื้อหาสารที่อ่าน ผู้อ่านไม่ว่าจะมีอายุหรือมีความสามารถเท่าใดจะใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่ในการแปลความหมายและสร้างความหมายของเนื้อหาสารที่อ่าน

ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการอ่าน

กระบวนการทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ได้แก่ กระบวนการอ่านในระดับส่วนประกอบย่อยไปสู่ส่วนที่ใหญ่กว่า (bottom up) และกระบวนการอ่านจากส่วนที่ใหญ่กว่าไปสู่ส่วนที่ใหญ่กว่าไปสู่ส่วนประกอบย่อย (top down) Nunan(2005) อธิบายว่ากระบวนการอ่านจากระดับส่วนประกอบย่อยไปสู่ส่วนที่ใหญ่กว่า (bottom up) เป็นกระบวนการถอดรหัสสัญลักษณ์การเขียน เป็นการทำงานจากส่วนที่ย่อย หรือตัวอักษรแต่ละตัวไปสู่ส่วนที่ใหญ่ขึ้น เช่น คำ วลี หรือประโยคหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นกลยุทธ์ที่ใช้ในการถอดรหัสสัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของการเขียนเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจความหมายต่างๆ และนำไปสู่การใช้ภาษาในหน่วยย่อยกว่าได้อย่างถูกต้อง จากการศึกษาวิจัยพบว่า กระบวนการอ่านจากระดับส่วนประกอบย่อยไปสู่ส่วนที่ใหญ่กว่า (bottom up) และกระบวนการอ่านจากส่วนที่ใหญ่กว่าไปสู่ส่วนประกอบย่อย (top down) อาจนำมาใช้ร่วมกันอย่างสมบูรณ์ในการสอนการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (Stanovich, 1980 cited in Nunan, 2005) ซึ่งนำมาสู่

แนวคิดกระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (interactive model) ซึ่งกล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการของการสร้างและตรวจสอบสมมติฐานซึ่งต้องอาศัยปฏิสัมพันธ์ของข้อมูล (information) ที่มาจากแหล่งต่างๆ รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับส่วนประกอบใหญ่ และส่วนประกอบย่อยของเนื้อหาสาระที่อ่าน เช่น ความรู้เกี่ยวกับรูปร่างตัวอักษร ตัวอักษรเดี่ยวๆ กลุ่มของตัวอักษร คำ ไวยากรณ์ และความหมาย เมื่อมีการอ่านเกิดขึ้น กระบวนการทำความเข้าใจข้อมูลจะเกิดขึ้นทั้งจากการทำความเข้าใจส่วนที่ใหญ่กว่าไปสู่ส่วนประกอบย่อย (top down) และจากส่วนประกอบย่อยไปสู่ส่วนที่ใหญ่ (bottom up) เช่น การเข้าใจความหมายของคำหนึ่งๆ กระบวนการทำความเข้าใจจะต้องใช้ทั้งความรู้จากส่วนประกอบย่อย เช่นความรู้เกี่ยวกับรูปร่างของตัวอักษร ตัวอักษร ไปสู่ส่วนที่ใหญ่กว่า และต้องใช้ความรู้เกี่ยวกับความหมาย และไวยากรณ์ในบริบทของคำนั้นด้วย (Jones, 1982)

ทฤษฎีเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการอ่าน

ทฤษฎีเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการอ่าน เป็นทฤษฎีตามมุมมองเชิงอภิปรัชญา (metacognitive view) (Dole et al., 1991) กลยุทธ์ในการอ่านเกี่ยวข้องกับความตั้งใจ การวางแผน และการควบคุม การอ่านของผู้อ่าน ความสามารถในการใช้เหตุผล และการคิดอย่างมีวิจารณญาณเกี่ยวกับความหมายของสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านจะมีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในการอ่านให้เข้ากับประเภทเนื้อหาสาระที่อ่าน และจุดมุ่งหมายในการอ่าน กลยุทธ์ในการอ่านสะท้อน การตระหนักรู้ผู้อ่านที่ดีสามารถสะท้อนเกี่ยวกับการอ่านของตนเอง เช่น อะไรเป็นสิ่งที่ผู้อ่านเข้าใจและอะไรที่ผู้อ่านยังไม่เข้าใจ ซึ่งจะนำไปสู่การควบคุมและการปรับปรุงการอ่านของตนเอง (Block, 1992) กลยุทธ์ในการอ่าน เช่นการระบุจุดมุ่งหมายในการอ่านก่อนที่จะอ่าน ระบุรูปแบบหรือประเภทของเนื้อหาสาระที่อ่านก่อนการอ่าน มีการคิดเกี่ยวกับลักษณะโดยทั่วไปและรูปแบบหรือประเภทเนื้อหาสาระที่อ่านโดยพยายามที่จะหาตำแหน่งของประโยคหัวข้อเรื่องและติดตามรายละเอียดที่สนับสนุนหัวเรื่องนั้นไปจนถึงส่วนสรุป คาดเดาว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนเนื้อหาสาระเหล่านั้นเพื่ออะไร ใช้วิธีการเลือกอ่านเก็บรายละเอียด การอ่านแบบกราด (scanning) หรือการอ่านในรายละเอียด มีการคาดเดาเนื้อหาสาระต่อไปว่าจะเป็นอย่างไรโดยใช้ข้อมูลที่อ่านมาก่อนหน้า หรือความรู้เดิมเป็นหลักฐานในการเดา นอกจากนี้ผู้อ่านที่มีกลยุทธ์ในการอ่านจะพยายามสรุปเนื้อหาสาระที่อ่าน สามารถจำแนก เรียงลำดับ สร้างความสัมพันธ์ระหว่างองค์รวมกับส่วนย่อยของเนื้อหาสาระที่อ่าน เปรียบเทียบความเหมือนความต่าง ระบุสาเหตุและผลที่ตามมาสรุปความ ตั้งสมมติฐาน ทำนายและสร้างข้อสรุปได้ (Klein et al., 1991)

แนวความคิดของAusubel

แนวความคิดของ Ausubel (1968 อ้างถึงใน วิชาญ สว่างวงศ์, 2542) กล่าวว่า การอ่านที่จะมีประสิทธิภาพและได้ผลดีนั้น จะต้องมีความพร้อมในการอ่าน ความพร้อมคือความสามารถที่มีอยู่ในตัวที่จะรับเอาสิ่งและได้ผลดีนั้น จะต้องมีความพร้อมในการอ่าน ความพร้อมคือความสามารถที่มีอยู่

ในตัวที่จะรับเอาสิ่งนั้นๆ และการอ่านจะได้ผลดี ความพร้อมจะต้องสัมพันธ์กับความต้องการที่จะอ่านจากสิ่งนั้น ความพร้อมคือ ความสามารถที่มีอยู่ หรือผลที่ได้จากกรรมพันธุ์ วุฒิภาวะและคุณสมบัติประจำตัว เช่น ประสบการณ์การเรียนรู้ ความสามารถที่จะบรรลุถึงเป้าหมายของแต่ละคนนั้นต้องให้เขามีเวลาในการที่จะรับมรดกตกทอดทั้งหมดมา และมีประสบการณ์เพิ่มขึ้นจากการเรียนรู้ ความต้องการที่จะอ่านหรือเรียนรู้ต้องขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าด้วยเพราะสิ่งเร้าเหล่านั้นจะทำให้มีส่วนช่วยในความ ต้องการ ซึ่งอัลเบล สรุปว่า ความพร้อมในการอ่านขึ้นอยู่กับความสามารถสัมพันธ์กับสิ่งเร้าหรือสิ่งที่จะอ่าน

แนวคิดอื่นๆ เกี่ยวกับการอ่าน

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า นอกเหนือจากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านซึ่งได้กล่าวไปแล้วนั้น ยังมีแนวคิดอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน เช่น การทำหน้าที่ของการอ่าน นิสัยการอ่าน และรูปแบบการอ่าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

การทำหน้าที่ของการอ่าน

Guthrie Greaney (1991 cited in Schutte and Malouff, 2007) กล่าวว่าการทำงานของหน้าที่ของการอ่าน มี 3 ประการคือ การอ่านเพื่อให้เกิดประโยชน์ การอ่านเพื่อความสนุกสนาน และการอ่านเพื่อการหลีกเลี่ยงจากสิ่งอื่นๆ ส่วน Greaney และ Newman (1990 cited in Schutte and Malouff, 2007) กล่าวว่าการทำงานเป็นการรับใช้ต่อจุดมุ่งหมายเบื้องต้น 4 ประการซึ่งจุดมุ่งหมายเหล่านี้อาจมองได้ว่าทำให้เกิดแรงจูงใจในการอ่าน ได้แก่ 1) การอ่านเพื่อให้ได้ความรู้ 2) การอ่านเพื่อเสริมสร้างพลังอำนาจของบุคคล 3) การอ่านเพื่อการมีส่วนร่วมในสังคม 4) การอ่านเพื่อการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ (Schutte and Malouff, 2007) Stokmans(1999)กล่าวถึงการทำหน้าที่ของการอ่าน ไว้ดังนี้

1) ส่งเสริมพัฒนาการของบุคคล (individual development) คุณค่าของการอ่านทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในตนเอง เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจความเป็นไปของชีวิตในเรื่องต่างๆ ไปรวมทั้งมุมมองด้านคุณธรรมและจริยธรรม

2) ความมีประโยชน์ในทางการศึกษา (educational utility) คุณค่าของการอ่านทำให้บรรลุความสำเร็จในการศึกษา อาชีพ หรือการดำเนินชีวิตของตนเอง

3) ความสนุกสนาน (enjoyment) หมายถึง การอ่านทำให้เกิดความสุข ทำให้บุคคลสามารถเข้าถึงโลกหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นโลกจินตนาการ ประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้น การผจญภัย เป็นต้น

4) การหลีกเลี่ยง (escape) การอ่านทำหน้าที่เป็นตัวเบี่ยงเบนความสนใจ ทำให้ผ่อนคลายลิมปัญหาและความวิตกกังวล

นิสัยการอ่าน

มีงานวิจัยที่ทำการเก็บข้อมูลระยะยาวเพื่อศึกษานิสัยการอ่านของเด็ก พบว่านิสัยการอ่านของเด็กจะเกิดขึ้นในวัยก่อนเข้าเรียนและในระยะแรกๆ ของวัยเรียน (Johnson-Smaragdi and Jonsson, 2006) ภูมิหลังด้านครอบครัวและสิ่งแวดล้อมที่คนเติบโตขึ้นมามีความสำคัญในการสร้างนิสัยของบุคคล Bourdieu (1995 cited in Johnson- Smaragdi and Jonsson, 2006) กล่าวว่านิสัยเป็นสิ่งแฝงอยู่และสร้างขึ้นภายใต้ตัวบุคคลซึ่งให้กฎเกณฑ์ในการคิด และเลือกที่จะกระทำ และกระทำพฤติกรรมแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะถึงแม้ว่านิสัยไม่ได้เป็นตัวบ่งบอกการกระทำของบุคคลทั้งหมด แต่มันมีผลในการที่บุคคลจะยอมรับหรือเกิดความชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และมีผลต่อการกระทำของเรา (Johnson-Smaragdi and Jonsson, 2006) การศึกษานิสัยการอ่าน (reading habit) ทำให้ทราบว่าบุคคลอ่านอะไร และอ่านอย่างไร (Scales and Rhee, 2001) ส่วน Johnson-Smaragdi and Jonsson(2006) กล่าวว่า นิสัยการอ่าน (reading habit) มี 2 ลักษณะ คือ 1) พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง (actual behavior) เช่น จำนวนหนังสือที่อ่านในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง และ 2) พฤติกรรมที่เป็นนิสัย (habitual behavior) ได้แก่ ความถี่ในการอ่าน และระยะเวลาที่ใช้ในการอ่าน เช่น จำนวนชั่วโมงที่อ่านหนังสือต่อสัปดาห์ในงานวิจัยของ Scales และ Rhee (2001) ได้ให้คำจำกัดความว่า นิสัยการอ่าน หมายถึงความถี่ในการอ่านของผู้ใหญ่ว่าอ่านบ่อยเพียงใด อ่านได้อย่างไร และชอบอ่านอะไร

รูปแบบการอ่าน

Scales และ Rhee (2001) กล่าวว่า รูปแบบของการอ่าน (Reading pattern) คือพฤติกรรมที่บุคคลทำช่วงก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน รูปแบบการอ่านมี 3 ส่วน คือ

- 1) ก่อนการอ่าน ผู้อ่านมีการระบุวัตถุประสงค์ของการอ่าน หรือดูลักษณะเนื้อหาของหนังสือที่จะอ่าน
- 2) ระหว่างการอ่าน เช่น การใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อถอดความหมายคำศัพท์ใหม่ที่ไม่ทราบความหมายมาก่อน และการรับรู้ที่หนังสือหรือสิ่งพิมพ์ที่อ่านมีความยากลำบากในการอ่านหรือไม่ และผู้อ่านเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านหรือไม่
- 3) ภายหลังกการอ่าน เป็นคำถามเกี่ยวกับการเชื่อมโยงและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสิ่งที่ได้อ่านสุนันทา มันเศรษฐวิทย์ (2537 : 130 -132) ได้ศึกษารูปแบบการอ่านที่เกี่ยวกับกระบวนการในการเข้าใจสารของ เคนเนทเอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman) ที่สรุปได้ว่าเมื่อผู้อ่านรับสารแล้วจะแปลคามหมายและส่งต่อไป ผู้อ่านจะค้นหาความหมายของคำ ประโยค และข้อความ ตลอดเวลาสมองจะทำหน้าที่ตัดสินใจว่าข้อความที่อ่านนั้นมีความหมายอย่างไร ผู้อ่านอาจต้องใช้ความรู้เดิมเข้ามาช่วยตัดสินใจ

นอกจากนี้รูปแบบการอ่านที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการบน-ล่าง ของ คลิฟฟอร์ดแอลบุช และ มิลเดรด เอส ฮูบเนอร์ (Clifford L. Bush and Mildred H. Huebner) รูปแบบนี้เน้นความสำคัญของสมองที่ต้องทำความเข้าใจเรื่อง ที่ปรากฏทำหน้าที่จับใจความสำคัญของเรื่องให้ได้ พิจารณาคูณค่า และประโยชน์ที่จะได้รับ แล้วจึงศึกษาความหมายของคำยาก วิเคราะห์องค์ประกอบย่อยอื่นๆ ภายหลัง ความหมายของคำว่า “บน” จึงหมายถึงสมองของผู้อ่าน คำว่า “ล่าง” หมายถึง คำที่ปรากฏในสารที่อ่านกล่าวโดยสรุป รูปแบบการอ่านตามทฤษฎีต่างๆดังกล่าว ส่วนใหญ่จะเน้นพฤติกรรมการเรียนรู้ โครงสร้างความรู้ และความสัมพันธ์ระหว่างข้อความกับประสบการณ์เดิมการอ่านเรื่องที่จะเข้าใจได้ ผู้อ่านต้องสามารถรับรู้เรื่องทั้งหมดก่อนแล้วค่อยวิเคราะห์รายละเอียดย่อยๆตามลำดับชั้น การคิด และผู้ศึกษาได้ศึกษารูปแบบการอ่านดังกล่าว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนในครั้งนี

ความสนใจในการอ่าน

ความสนใจของเด็กในแต่ละวัยจะแตกต่างกันออกไปตามพัฒนาการของแต่ละช่วงวัย

สุนันทา มั่นเศรษฐทรัพย์ (2537 : 41 - 44) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเหตุที่ทำให้เด็กแต่ละคนสนใจ การอ่านต่างกันว่าเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น พื้นฐานทางจิตวิทยา พื้นฐานทางสติปัญญา พื้นฐานที่มีจากการจัดการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยครู หลักสูตรและสื่อการเรียน พื้นฐานทางด้านอายุ และพื้นฐานความแตกต่างทางเพศ เป็นต้น นักเรียนที่มีอายุช่วง 13-16 ปีนั้น จะสนใจอ่านอย่าง กว้างขวางนักเรียนชายจะชอบอ่านเกี่ยวกับเรื่องวิทยาศาสตร์ สิ่งประดิษฐ์เรื่องผจญภัย วีรบุรุษผู้กล้าหาญ กีฬา ประวัติศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เรื่องที่จับลงอย่างขมวดปมให้คิด สนใจเรื่องวิทยาการใกล้ตัว ส่วนนักเรียนหญิงชอบอ่านเกี่ยวกับแนวเรื่องสัตว์และธรรมชาติ ชอบบันเทิงคดีเกี่ยวกับความรัก โดยเฉพาะเรื่องสะท้อนอารมณ์ เรื่องที่แต่งเกินความจริง และเกี่ยวกับอาชีพ จึงเป็นแนวคิดที่ดีที่ผู้ศึกษาค้นคว้านำมาใช้พิจารณาในการคัดเลือกเรื่องที่จะใช้สื่อในการทำกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนทั้งหญิงและชายให้มากที่สุด

จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ซึ่งจำเป็นจะต้องกล่าวถึงกระบวนการกลไก และกระบวนการรับรู้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กระบวนการกลไกการอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน ตา หู และสมอง อวัยวะทั้งสามนี้มีส่วนสำคัญในการมองเห็น ได้ยินและได้คิดตั้งที่

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525 : 36 - 40) ได้ศึกษาอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน สรุปได้ว่า

เมื่ออ่านหนังสือ ตัวหนังสือจะผ่านเข้าดวงตา ดวงตาจะเคลื่อนไหวเป็นระยะๆ เพื่อรับรู้ตัวอักษร เหล่านั้นนำส่งสมอง สมองจะเก็บสิ่งที่สนใจไว้แล้วบังคับให้ตาเคลื่อนไหว

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 63 - 82) ได้อธิบายสอดคล้องกับ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์(2537 : 66 - 71) เกี่ยวกับกระบวนการกลไก มีการทำงานสรุปได้ดังนี้

สายตา เป็นอวัยวะจำเป็นสำหรับการรับรู้ตัวอักษร ชั้นแรกของการอ่านจะเริ่มจากการเคลื่อนไหวสายตาและจะหยุดเคลื่อนไหวสายตาเมื่อต้องการจดจำ การหยุดอยู่กับที่จะเกี่ยวข้องกับความยากง่ายของสาร บางครั้งจะเคลื่อนไหวสายตาย้อนกลับไปยังจุดที่เคยหยุดสายตามาก่อน เมื่ออ่านจบบรรทัดผู้อ่านจะกวาดสายตากลับไปจุดเริ่มต้นของบรรทัดต่อไปหากสายตาทำงานบกพร่องทำให้รับภาพไม่ชัดเจนมีส่วนทำให้การอ่านช้า เนื่องจากหยุดการเคลื่อนไหวสายตาบ่อย มีการกวาดสายตาย้อนกลับเสมอ ความคิดจะหยุดชะงัก ทำความเข้าใจเรื่องช้า ผู้อ่านขาดประสิทธิภาพในการอ่านได้

หู เป็นอวัยวะที่รับสารต่างๆทำให้สามารถฝึกพูดได้โดยอาศัยการเลียนเสียงจากแบบที่ได้ยิน ทั้งนี้ต้องสามารถแยกเสียงและเข้าใจความหมายได้ ในลำดับต่อไปจึงจะเชื่อมโยงเสียงกับสัญลักษณ์ให้สัมพันธ์กันนำไปสู่การเขียนและการอ่าน ดังนั้นการอ่านจึงนับเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการได้ยินและการได้รับความหมาย หากนักเรียนมีความผิดปกติเกี่ยวกับการฟังทำให้ไม่สามารถแยกเสียงคำที่ได้ยิน จะส่งผลให้อ่านไม่ออกและไม่สามารถพูดได้ในเวลาที่ควรพูดได้

สมอง เป็นอวัยวะควบคุมการทำงานตามส่วนต่างๆของร่างกาย สมองที่มีอิทธิพลต่อการอ่านคือ สมองทางซีกซ้ายจะเกี่ยวข้องกับภาษา วิทยาศาสตร์ การคิดหาเหตุผล และการคำนวณส่วนสมองซีกขวากจะทำหน้าที่ด้านดนตรี ศิลปะ อย่างไรก็ตามสมองทั้งซีกซ้ายซีกขวามีความสำคัญร่วมกัน หากด้านใดผิดปกติก็ทำให้มีปัญหาในการเรียนรู้และปัญหาในการอ่านตามไปด้วย กระบวนการด้านกลไกจึงเป็นกระบวนการที่ครูต้องระมัดระวัง และสังเกตอย่างใกล้ชิดว่า ตา หู สมอง ของนักเรียนทำงานได้ปกติหรือไม่ นักเรียนต้องสามารถมองเห็นได้ยินเสียง คิดวิเคราะห์ที่ได้จึงจะเกิดการเรียนรู้ได้

2. กระบวนการรับรู้การอ่านเป็นกระบวนการรับรู้ที่ซับซ้อนเกี่ยวข้องกับระบบอวัยวะต่างๆของร่างกายหลายส่วน เริ่มตั้งแต่การสัมผัสอักษรทางสายตา การได้ยินของหู จนถึงการเรียนรู้หาสมอ นักการศึกษาได้ให้คำอธิบายไว้ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2532 : 16 - 19) ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการรับรู้ นักเรียนสามารถรับรู้และอ่านได้ 3 ทาง คือ อ่านทางสายตา โดยการอ่านภาพและอ่านคำ หรือเรื่องราวที่มีภาพบอกเรื่องได้ อ่านทางหู คือใช้หูวิเคราะห์เสียง ผสมเสียงโดยใช้เสียงพาไปอ่านคำได้ อ่านทางสมอง คือ อ่านคำแล้วระลึกภาพในเชิงความหมายได้เด่นชัด ผสมเสียงโดยใช้เสียงพาไปอ่านคำได้ อ่านทางสมอง คือ อ่านคำแล้วระลึกภาพในเชิงความหมายได้เด่นชัด สามารถจำรูปคำได้ดี

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537 : 71-72) ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการรับรู้ว่าเกี่ยวข้องกับการอ่านเริ่มต้นด้วยการรับรู้สัญลักษณ์ คือการที่ตารับรู้ หรือหูได้ยิน ขั้นต่อมาคือการทำทำความเข้าใจ

ความหมายของคำที่ได้ยินได้เห็น และขั้นสุดท้ายเป็นการสร้างมโนทัศน์ โดยสรุปรวมความหมายที่ได้ อ่าน และความรู้สึกต่างๆ ที่ได้จากการอ่าน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับตา หู สมอง หากอวัยวะทั้ง 3 ส่วนนี้มีปัญหา ก็จะทำให้มีผลกระทบต่อ การอ่าน นักเรียนจะอ่านช้า การรับรู้ และการแปลความจะไม่สามารถพัฒนาได้ตามที่ได้ตั้งจุดประสงค์ไว้

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ

ความหมายของแบบฝึกทักษะ

ราชบัณฑิตยสถาน (2525) ได้เห็นความหมายของแบบฝึกทักษะ และชุดที่ฝึกทักษะมีความหมายใกล้เคียงกัน โดยชุดฝึกทักษะให้ความหมายแบบฝึกหัดที่ใช้ตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

สนอง คำศรี (2537 : 147) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอน ดังนั้นแบบฝึกหัดจะมีลักษณะที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน ความพอใจในการเรียนให้กับนักเรียน

ขจีรัตน์ หงส์ประสงค์ (2534) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอน อย่างหนึ่งที่ครูใช้ฝึกทักษะ หลังจากทีนักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนแล้ว โดยสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะให้นักเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่มีกิจกรรมให้นักเรียนกระทำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียน

วรสุตา บุญยไวยโรจน์ (2536) กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจ ฝึกฝนจนเกิดแนวคิดที่ถูกต้อง และเกิดทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ครูทราบว่าผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกหัดมีความรู้ ความเข้าใจในบทเรียนและสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือจุดด้อยที่ควรปรับปรุง แก้ไขตรงไหน อย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูทุกคนใช้ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่างๆ

จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าว เกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของ แบบฝึก หรือแบบฝึกหัดจึงพอสรุปได้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่งที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่งๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้นดังนั้นแบบฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อยในการที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้นชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงการสร้างแบบฝึกคือขั้นตอนและหลักในการสร้างซึ่ง Seel & Glasgow (1990) ได้เสนอแนะไว้ว่า ในการจัดสถานการณ์ทางการเรียนการสอนนั้นสามารถกำหนดขอบเขตเนื้อหาจากหลักสูตร โดยกำหนดจากหน่วยการเรียนรู้ย่อยๆ ไปสู่หน่วยการเรียนรู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ตามในการออกแบบการสอนหรือการสร้างแบบฝึกควรคำนึงถึงองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาที่คัดเลือกมาสร้างแบบฝึกต้องอิงจุดประสงค์รายวิชา
2. กลวิธีที่ใช้ในการสอนต้องอิงทฤษฎีและผลการวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้ว
3. การวัดต้องอิงพฤติกรรมการเรียนรู้
4. รู้จักนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบเพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพและคุ้มค่านอกจากนี้

Bock (1993) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. ก่อนที่จะสร้างแบบฝึกจะต้องกำหนดโครงร่างคร่าว ๆ ก่อนว่าจะเขียนแบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องอะไร มีจุดประสงค์อย่างไร
2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะใช้สร้างแบบฝึก
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน
4. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นกิจกรรมย่อย โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนและเรียงกิจกรรมหรืองานที่นักเรียนต้องปฏิบัติจากง่ายไปหายาก
5. กำหนดอุปกรณ์ที่จะใช้ในแต่ละตอนให้เหมาะสมกับแบบฝึก
6. กำหนดเวลาที่จะใช้ในแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม
7. ควรประเมินผลก่อนและหลัง

นิภา เล็กบำรุง (2518: 14 – 15) ได้กล่าวถึงหลักการให้แบบฝึกแก่นักเรียนไว้ว่าครูมีหลักการในการให้แบบฝึกเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนดังนี้

1. แบบฝึกต้องแจ่มแจ้งและแน่นอนครูจะต้องอธิบายวิธีทำให้ชัดเจนให้นักเรียนเข้าใจได้ถูกต้องและกำหนดขอบเขตให้แน่นอนไม่กว้างขวางเกินไป
2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
3. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วเพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิม ย่อมเป็นรากฐานหรือประสบการณ์ใหม่ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่ายและสะดวกขึ้น
4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของแบบฝึกเพื่อให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าอันเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มิต่อแบบฝึกนั้น
6. ครูต้องเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้นและปัญหานั้นไม่ยากเกินความสนใจของนักเรียนแต่เร้าความอยากรู้อยากเห็นและยั่วยุให้นักเรียนอยากแก้ปัญหาเหล่านั้นๆ

7. การให้นักเรียนได้เรียนรู้เค้าโครงย่อเสียก่อน จะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำต่อให้สำเร็จ
 8. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันแบบฝึกที่กำหนดให้นักเรียนแก่นักเรียนปานกลางและนักเรียนอ่อนควรวางงานต่างกันถ้าให้เหมือนกันก็พิจารณาด้านคุณภาพให้แตกต่างกันหรือให้นักเรียนที่เรียนมีเวลาทำมากกว่า
 9. ควรช่วยให้นักเรียนพยายามทำเพื่อผลงานมากกว่าหวังรางวัลหรือเกรงกลัวการลงโทษการเข้าใจคุณค่าคำถามช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและตั้งใจทำจริงๆ
 10. ควรคำนึงถึงวัยของนักเรียนเด็กเล็กควรมุ่งให้เกิดความรู้ความชำนาญสำหรับเด็กโตรู้จักใช้ความคิดแล้วควรให้งานที่ส่งเสริมให้ใช้ความคิดมากขึ้น
 11. การใช้แบบฝึกควรเหมาะสมกับเวลาที่นักเรียนมีอยู่ไม่ควรให้มากเกินไปจนนักเรียนไม่สามารถทำสำเร็จได้และไม่ควรให้น้อยจนมีเวลามากเกินไปควรให้นักเรียนใช้เวลาทำแบบฝึกจนเกิดความรู้อึ้งและทักษะจริง
 12. แบบฝึกที่ให้ควรมีความแตกต่างกันและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอเพื่อมิให้ซ้ำจนเกิดความเบื่อหน่าย
- สุจริตเพียรชอบและสายใจอินทรมัธยม (2522: 52 – 62) กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกต้องยึดหลักตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา ดังนี้
1. กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัดซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ ย่อมจะทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องแคล่วและสามารถทำได้ดีในทางตรงกันข้ามสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัดหรือทอดทิ้งไปนานแล้ว ย่อมจะทำได้ไม่ดี ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาดีต่อเมื่อมีการฝึกฝนหรือกระทำซ้ำบ่อยๆ จากกฎแห่งการฝึกหัดนี้จะช่วยทำให้การฝึกความคิดสร้างสรรค์สัมฤทธิ์ผล
 2. ความแตกต่างระหว่างบุคคลควรมุ่งคำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ความถนัดความสามารถและความสนใจต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกหัดจึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสมคือไม่ยากและง่ายจนเกินไปและควรมีหลายๆแบบ
 3. การจูงใจผู้เรียนโดยการจัดแบบฝึกหัดจากง่ายไปยาก เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียนซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึกและช่วยย่นย่อให้ติดตามต่อไป
 4. ใช้แบบฝึกสั้นๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ลักษณะของแบบฝึกที่ดีมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517: 72) ได้ศึกษาพบว่าแบบฝึกที่นักเรียนสนใจและกระตือรือร้นที่จะทำเป็นแบบฝึกหัดที่มีลักษณะดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาง่าย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาด้วยตนเองได้

นิตยา ฤทธิโยธี (2520: 1) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของเด็ก
3. มีคำชี้แจงสั้นๆที่ทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาเหมาะสมคือไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

ริเวอร์ (River. 1968: 97 – 105) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอควรในเรื่องหนึ่งๆก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่นๆต่อไปทั้งนี้ทำ

ขึ้นเพื่อการสอนมิใช่ทำขึ้นเพื่อทดสอบ

2. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้แบบประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้นๆ
5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดีแล้ว
6. เป็นแบบฝึกที่นักเรียนใช้ความคิดด้วย
7. แบบฝึกควรมีหลายๆแบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนไปแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

บานเตและคนอื่นๆ (ไตรเทพให้โก๋. 2533: 31 ;อ้างอิงจาก Barnett ; & et al.1969: 11)

ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกว่าแบบฝึกที่ดีควรมีข้อเสนอแนะในการใช้ควรให้มีตัวเลือกแบบตอบจำกัดและแบบตอบเสรีคำสั่งหรือตัวอย่างที่ยกมาเป็นข้อความหรือเป็นแบบฝึกไม่ควรยาวเกินไปและยากแก่การเข้าใจถ้าต้องการให้ศึกษาด้วยตนเองแบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบและให้ความหมายแก่ผู้ทำ

จากข้อเสนอแนะของนักวิชาการหลายท่านที่กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีสรุปได้ว่าแบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องใช้สำนวนภาษาง่ายต่อการทำความเข้าใจมีความหลากหลายเร้าความสนใจเหมาะสมกับวัยผู้เรียนมีความแม่นยำของเนื้อหาแบบฝึกไม่มากหรือน้อยจนเกินไปเหมาะสมกับเวลาสุดท้ายมีขั้นตอนในการวัดผลประเมินผลที่ดีเพื่อใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้งและทำให้ผู้เรียนได้ทราบความสามารถของตนเอง

ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

ประโยชน์ของแบบฝึกแบบฝึกนอกจากจะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะความชำนาญแล้วยังช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและตัวผู้เรียนได้รู้ว่าตนเองมีความสามารถเพียงใดทั้งยังเป็นประโยชน์ในการปลูกฝังคุณค่าและลักษณะนิสัยการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองให้กับผู้เรียนได้อีกดังนี้

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517: 15) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทางภาษาว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้นเพราะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อนักเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพังโดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

ยุพา ยิ้มพงษ์ (2522: 15) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ว่า

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยลดภาระของครูได้มากเพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้นแต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่ของครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าวได้แก่
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลายๆครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ฝึก

5. แบบฝึกหัดที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลา

ในการที่จะเตรียมสร้างแบบฝึก

7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆของเด็กได้ชัดเจน

เพ็ชต์ (Petty. 1963: 469 – 472) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วย

ลดภาระของครูได้มากเพราะแบบฝึกเป็นสิ่งจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษาแบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้นแต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอน

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลเนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกันการให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนโดยกระทำดังนี้

4.1 ฝึกทันทีหลังจากเด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ

4.2 ฝึกซ้ำหลายๆครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก

5. แบบฝึกที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่มเด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้เด็กทำแบบฝึกช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆของเด็กได้ชัดเจนซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆได้ทันที่

8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่อยู่ในหนังสือแบบเรียนจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกจากตำราเรียนทำให้มีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่างๆมากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอนย่อมลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงในกระดาษไขทุกครั้งและผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517: 72) ได้สรุปประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่าแบบฝึกช่วยให้การสอนของครูประสบผลสำเร็จและแบบฝึกที่ต้องครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดจะช่วยทุ่นเวลาในการสอนด้วยนอกจากนั้นเยาวมาลย์สุขอุดม (2518: 30) ได้ให้ความเห็นว่าการศึกษาฝึกทักษะนั้นจะช่วยให้นักเรียนเกิดความสำเร็จตามความต้องการ

เขาวนิ เกิดเพทวงศ์ (2524: 49) ได้สรุปประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่าเป็นเครื่องมือทำให้เกิดการเรียนรู้เกิดความสนใจและช่วยให้ครูทราบผลการเรียนของนักเรียนอย่างใกล้ชิด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแบบฝึกเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียนเนื่องจากแบบฝึกเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้ทำให้มีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่างๆมากขึ้นทำให้เกิดความเข้าใจและความคงทนลดความแตกต่างระหว่างบุคคลเนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษา

แตกต่างกันการให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจเป็นการเสริมแรงให้แก่ผู้เรียน

แบบฝึกนอกจากจะเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการเรียนทักษะทางภาษาของนักเรียนแล้วยังมีประโยชน์สำหรับครูในการสอนแบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอทำให้ทราบพัฒนาการทางทักษะนั้นๆของเด็กและเห็นข้อบกพร่องในการเรียนเพื่อจะได้แก้ไขปรับปรุงได้ทันท่วงที่ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียน

การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ

การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะเพื่อให้มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ได้ตรงเป้าหมายของการเรียนมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินชุดฝึกทักษะไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2521:490-492) ได้กล่าวถึงความจำเป็นและเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะว่า

1. ความจำเป็นที่จะต้องทดสอบหาประสิทธิภาพของฝึกทักษะมีอยู่หลายประการด้วยกันคือ

1.1 สำหรับหน่วยงานผลิตชุดฝึกทักษะ เป็นการประกันคุณภาพของชุดฝึกทักษะ ว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมาเป็นจำนวนมากหากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อนแล้วหากผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ดีก็ต้องทำใหม่เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลาและเงินทอง

1.2 สำหรับผู้ใช้ชุดฝึกทักษะ จะทำหน้าที่สอนโดยช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวังบางครั้งต้องช่วยครูสอนบ้างบางครั้งต้องสอนแทนครู ดังนั้นก่อนนำชุดฝึกทักษะไปใช้ ครูจึงควรมั่นใจว่า ชุดฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้น จะช่วยให้ได้ชุดฝึกทักษะที่มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.3 สำหรับการผลิตชุดฝึกทักษะ การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ เนื้อหาสาระที่ระบรจุลงในชุดการสอนเหมาะสมต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น

2.การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ การกำหนดเกณฑ์กระทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง กระบวนการและพฤติกรรมขั้นสุดท้ายผลลัพธ์ โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพ ของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์) ประสิทธิภาพของกระบวนการของผู้เรียนสังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่มหรือรายงานบุคคล

ได้แก่งานที่ได้รับมอบหมาย และกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนด ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของผู้เรียน พิจารณาจากการสอบหลังเรียน

3. ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพเมื่อผลิตชุดฝึกทักษะเพื่อเป็นต้นแบบแล้วต้องนำชุดฝึกทักษะไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้ (ไชยยศ เรืองสุวรรณ 2533:129)

3.1 ขั้นหาประสิทธิภาพ 1: 1 แบบเดี่ยว เป็นการทดลองกับผู้เรียนครั้งละ 1 คน จำนวน 3 คนโดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง แล้วนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากทดสอบแบบนี้ จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก

3.2 ขั้นหาประสิทธิภาพ 1:10 (แบบกลุ่ม) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน คณะผู้เรียนที่เก่งกับอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วนำมาปรับปรุงในคราวนี้คะแนนผู้เรียนจะดีขึ้น

3.3 ขั้นหาประสิทธิภาพ 1: 100 (ภาคสนาม) ขั้นนี้เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 30-100 คนแล้วคำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต(2528: 294) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพการสอนนั้น จะมีหลักการแบบสมรรถฐานคือมาตรฐาน 90/90 ผลลัพธ์ค่าประสิทธิภาพการสอนนั้นหมายความว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ใน ชุดการสอนคิด เป็นร้อยละจากการประเมินกิจกรรมการเรียนรู้ (E₁) ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละจากการประกอบกิจกรรมหลังการเรียนรู้ (E₂)

บุญชม ศรีสะอาด (2537:25- 29) ได้จำแนกวิธีการประเมินผลสื่อการเรียนการสอนเป็น 3 วิธีคือ

1) การประเมินผลโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครูพิจารณา เนื้อหาสาระ และเทคนิคการจัดทำสื่อประเภทนั้นแบบประเมินอาจเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) หรือเป็นแบบเห็นด้วย สรุปลผลเป็นความถี่แล้วทดสอบตอบสนองความแตกต่างระหว่างถี่ด้วยไคล์แคร์

2) การประเมินผลโดยผู้เรียน มีลักษณะเช่นเดียวกับการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครูแต่จะเน้นการรับรู้คุณค่าเป็นลำดับ

3) การประเมินผลโดยการตรวจสอบผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนเป็นการหาประสิทธิภาพสื่อการสอน ที่มีความเที่ยงตรงที่พิสูจน์คุณภาพ และคุณค่าของสื่อการสอนนั้นๆ โดยจะวัดว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไรบ้าง เป็นการวัดเฉพาะผลที่เป็นจุดประสงค์ของการสอน โดยใช้สื่อที่นั้นอาจจำแนกออกเป็น 2 วิธีคือ

3.1) กำหนดเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำไว้ เช่นเกณฑ์ 80/80 หรือ 90/90

3.2) ไม่ได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานไว้ล่วงหน้า แต่จะพิจารณาจากการเปรียบเทียบผลการสอบหลังเรียนว่า สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หรือเปรียบเทียบว่าผลสัมฤทธิ์จากการเรียนด้วยสื่อที่นั้นสูงกว่าหรือเท่ากับสื่อ หรือเทคนิคการสอนอย่างอื่นหรือไม่ โดยใช้สถิติทดสอบ t-test

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนเป็น 90/90 หรือ 80/80 นั้น (อรพรรณ พรสีมา 2530 :131: ชัยยงค์ พรหมวงศ์ 2526:31) ได้ให้เหตุผลไว้ดังนี้คือ เกณฑ์ 90/90 สำหรับเนื้อหาวิชาที่เป็นความรู้ความจำ และ 80/80 สำหรับเนื้อหาวิชาที่เป็นทักษะหรือเจตคติเพราะการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม คิดตามระยะเวลาไม่สามารถเปลี่ยน และวัดได้ทันทีที่เรียนเสร็จ และนอกจากนี้ยังมีการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่ผลิตได้คือ (ฉลองชัย สุรวัฒบุรณ 2528:215) โดยกำหนดไว้ 3 ระดับ ดังนี้คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อมีประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกินกว่า 2.5% ขึ้นไป
2. เท่าเกณฑ์ เมื่อมีประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนเท่ากับหรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกินกว่า 2.5% ขึ้นไป
3. ต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อมีประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนต่ำกว่าเกณฑ์แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5% จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะกำหนดเกณฑ์ ประสิทธิภาพไว้ 80/80 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะมักจะกำหนดต่ำกว่านี้เช่น 75/75 นั้นหมายความว่า เมื่อเรียนจากชุดการสอนแล้วผู้เรียนสามารถทำแบบฝึกหัดหลังเรียนได้ผลเฉลี่ยคะแนนร้อยละ 75 และทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือแบบฝึกหลังเรียนได้ผลเฉลี่ยคะแนนร้อยละ 75

ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ความหมายกิจกรรมเสริมหลักสูตร

คำว่า "กิจกรรมเสริมหลักสูตร" มีการเรียกชื่อแตกต่างกันทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เช่น กิจกรรมนอกหลักสูตร (Extra Class Activities) กิจกรรมพัฒนาการ (Developmental Activities) กิจกรรมนักเรียน (Student Activities) กิจกรรมนอกห้องเรียน (Out of Class Activities) ถึงแม้ว่าจะเรียกชื่อแตกต่างกันก็ตาม แต่ความหมายและจุดมุ่งหมายของกิจกรรมดังกล่าวเป็นในทางทิศเดียวกัน ในที่นี้จะใช้คำว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตร (Co-Curricular Activities) ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่าน กล่าวถึงความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และวันนอร์ มะทา(2528:5) กล่าวว่า "กิจกรรมเสริมหลักสูตรหมายถึง กิจกรรมที่สถาบันจัดและสนับสนุนให้ผู้เรียนจัดขึ้นเพื่อสนองความสนใจ และส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนนอกเหนือจากหลักสูตรปกติ ไม่มีการให้คะแนนทางวิชาการ และผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้นด้วยความสมัครใจ"

ประภาพรพรณ สุวรรณ (2537: 607) กล่าวว่า "กิจกรรมเสริมหลักสูตร" เป็นกิจกรรมในโรงเรียน ประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อผู้เรียน จัดขึ้นนอกเหนือไปจากกิจกรรมในหลักสูตรเป็นกิจกรรมที่

ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นนอกเหนือไปจากการเรียนในห้อง และส่งเสริมประสบการณ์ให้กว้างยิ่งขึ้น

ชูศักดิ์ วรณกุล (2538: 5) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรสรุปได้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึงกิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นนอกเหนือจากการเรียนการสอนตามปกติ ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของนักเรียนแต่ละคน โดยมุ่งเน้นและสนับสนุนให้นักเรียนประกอบกิจกรรมด้วยตัวเอง เพื่อส่งเสริมประสบการณ์ชีวิตและปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้อย่างมีความสุข จะทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในทุกๆด้านอย่างสมบูรณ์

สุมา ระบอบ (2540: 2) กล่าวถึงกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตร สรุปได้ว่า กิจกรรมต่างๆที่จัดขึ้นนอกเหนือไปจากการเรียนการสอนในหลักสูตร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมประสบการณ์ของนักเรียนให้กว้างขวางขึ้น กิจกรรมเสริมหลักสูตรจัดขึ้นและดำเนินการโดยนักเรียนและสถานศึกษาเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกกิจกรรมตามถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคล โดยไม่มีคะแนนที่จะทำให้นักเรียนสอบได้หรือตก

ใจจริง บุญเรืองรอด (2541: 2) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า หมายถึง ”กิจกรรมที่นักเรียนหรือโรงเรียนจัดขึ้นเพื่อความบันเทิงเสริมความรู้ ความสนใจ ความสามารถโดยไม่คิดหน่วยกิต”

สุพิน บุญชูวงศ์ (2542: 5) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ช่วยเชื่อมโยงกิจกรรมการสอนปกติหลายๆ กิจกรรมเข้าด้วยกันเพื่อส่งเสริมให้เกิดพัฒนาการหลายด้านเพื่อสนองความสนใจ ความสามารถ และความถนัดโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและดำเนินการด้วยความสนใจ

ไพฑูรย์ ธิรโพธ (2543: 5) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า “กิจกรรมต่างๆที่โรงเรียนจัดขึ้นด้วยความสมัครใจของนักเรียนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน เพื่อมุ่งส่งเสริมทางด้านวิชาการความสามารถพิเศษ ตามความถนัดและความสนใจของนักเรียนตลอดจนความบันเทิงหรือนันทนาการเพื่อให้นักเรียน นักศึกษาได้พัฒนาการทุกด้าน ทั้งด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย โดยมุ่งเน้นและสนับสนุนให้นักเรียนได้ประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง เพื่อเสริมประสบการณ์ชีวิตทำงานร่วมกันปรับตัวเองเข้ากับสังคมได้อย่างมีความสุข”

ธีรศักดิ์ อัครบวร (2545: 15) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า “การกระทำเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนที่จัดขึ้นนอกเวลาเรียนตามปกติของชั้นเรียน โดยผู้เรียนจะเป็นผู้ดำเนินการด้วยตนเองและมีครูเป็นผู้ดูแลให้คำแนะนำปรึกษาเป็นไปเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ในการเรียนตามหลักสูตรให้กว้างขวางยิ่งขึ้น สนองความต้องการและความถนัดพัฒนาความสามารถพิเศษส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อฝึกอุปนิสัยของผู้เรียนให้เหมาะสมกับอุดมการณ์ประชาธิปไตยและให้มีประสบการณ์อันจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจริง”

จากความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้น พอสรุปได้ว่า กิจกรรมหลักสูตรหมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเสริมประสบการณ์ของผู้เรียนโดยให้นักเรียนที่สนใจได้ ร่วมทำกิจกรรมในช่วงว่างกิจกรรมอิสระ ในการทำกิจกรรมจะไม่มีภาคคิดหน่วยกิตและระดับผลการ เรียน

ความสำคัญและความจำเป็นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตรนับว่ามีความสำคัญและจำเป็นมากในปัจจุบัน เนื่องจากการวัดการ เรียนการสอนในห้องเรียนอย่างเดียวไม่เพียงพอ ดังนั้น กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นส่วนเสริมการ เรียนการสอนช่วยให้ความมุ่งหมายของการศึกษาบรรลุผลสำเร็จอย่างสมบูรณ์ และจะเป็นวิถีทางที่จะ ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสวงหาโอกาสด้วยตัวเอง นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญและ ความจำเป็นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

ชูศักดิ์ วรณกุล(2538: 8-11) กล่าวไว้ว่า “ กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่าง ชีวิตในโรงเรียนกับชีวิตจริงเป็นสนามให้นักเรียนทดลองใช้ความรู้ และประสบการณ์จากห้องเรียนให้ เป็นประโยชน์ในชีวิตจริงช่วยจัดข้อเสียเปรียบของระบบโรงเรียนในเรื่องเวลา สถานที่และบุคลากร ทำให้ทำหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นกิจกรรมเสริมหลักสูตรจึงมีความสำคัญอยู่หลาย ประการ”ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรช่วยพัฒนานักเรียน นักเรียนแต่ละคนย่อมมีศักยภาพในการพัฒนา ตนเองและสังคม ศักยภาพนี้ได้มาจากประสบการณ์เมื่อประสบการณ์มากขึ้นศักยภาพจะเพิ่มขึ้น กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้รู้จักตนเองว่ามีความถนัดและความสามารถใน ด้านใดและจะใช้ความสามารถและสร้างสรรค์ตนเองและสังคมอย่างไร ศักยภาพของนักเรียนจะ ปรากฏและพัฒนาได้เมื่อทำกิจกรรมที่ตรงกับความถนัด และความสามารถของตนเองด้วยความพอใจ

2. กิจกรรมเสริมหลักสูตรช่วยพัฒนาสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมของนักเรียนย่อมหมายถึง สิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วยบุคคล อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ กฎเกณฑ์ต่างๆ มีทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม แต่สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนอยู่ในเขตที่แคบ กว่าสิ่งแวดล้อมภายนอกโรงเรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วยพัฒนาสิ่งแวดล้อมของนักเรียน เมื่อ สิ่งแวดล้อมดีขึ้น กว้างขวางขึ้นโอกาสที่ตัวบุคคลจะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมย่อมมีความหมายมาก ขึ้น ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์และเกิดการเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง

3. กิจกรรมเสริมหลักสูตร ช่วยพัฒนาปฏิสัมพันธ์ประสบการณ์ เป็นคนที่ตัวบุคคลมี ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ประสบการณ์เป็นมูลฐานของการเรียนรู้ซึ่งความหมายถึง การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมในทางที่พึงประสงค์ สภาพของห้องเรียนปกติอาจสร้างความพอใจและประสบการณ์ให้กับ ผู้เรียนได้ในระดับหนึ่ง แต่กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วยได้ในอีกระดับหนึ่ง เพราะผู้เรียนสามารถเลือก

ทำกิจกรรมตามความสนใจของตน และสิ่งแวดล้อมได้ขยายขอบเขตให้กว้างขวางขึ้น ทำให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและสิ่งแวดล้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น

สมศักดิ์ คงเที่ยง(2540: 282-283)ได้กล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร สรุปได้ดังนี้

1. ช่วยส่งเสริมนักเรียนได้ทำงานร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย การทำงานร่วมกัน และการให้ความร่วมมือเป็นกำลังสำคัญ การส่งเสริมให้เด็กได้ทำงานร่วมกันตั้งแต่อยู่ในโรงเรียน เป็นการช่วยฝึกฝนประชาธิปไตยให้แก่เด็ก เมื่อเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้าจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ด้วยดี เพราะผลจากประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับเมื่อตอนอยู่ในโรงเรียน

2. ช่วยส่งเสริมความเป็นพลเมืองดีในการทำงานร่วมกัน จะช่วยฝึกนิสัยที่ดีให้แก่นักเรียน เช่น การเสียสละเพื่อหมู่คณะ รู้จักสร้างความสัมพันธ์ต่อผู้อื่น พลเมืองดีย่อมให้ความร่วมมือกับสังคม

3. ส่งเสริมลักษณะผู้นำการที่นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ก็จะต้องแสดงความสามารถของตนออกมา นักเรียนคนใดมีความสามารถทางไหนก็ไปทำงานทางนั้น ใครเก่งก็ได้รับการยกย่องให้เป็นหัวหน้าคณะ

4. ช่วยให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การที่นักเรียนได้ทำงานที่คนสนใจและขนาดจะช่วยให้เด็กอ่านมาสนใจงานมากกว่าที่จะไปเที่ยวเตร่ เกเร เสเพล การรู้จักให้นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ ที่เขาสนใจจะเป็นการหาทางออกที่ดีให้แก่เด็ก เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ก็จะได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ หากงานอดิเรกทำแทนการใช้เวลาว่างไปในทางที่ผิด

5. กิจกรรมนักเรียนช่วยชี้ให้เห็นว่านักเรียนมีความถนัดและความสามารถในด้านอาชีพไหน ถ้าได้รับการส่งเสริมที่ถูกต้องก็อาจจะออกไปทำอาชีพนั้นได้

6. ช่วยสร้างลักษณะนิสัยที่ดีให้แก่เด็ก บริการที่นักเรียนได้ทำงานร่วมกันรู้จักแบ่งงานกันทำ รู้จักประสานงานกัน

ประกอบ ประพันธ์วิทยา(2542: 12) กล่าวถึง ความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตรว่ามีความสำคัญและมีความจำเป็นมากที่จะต้องจัดให้แก่ผู้เรียน ปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว การปรับตัวของผู้เรียนและการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียน เพื่อให้ได้มีโอกาสสัมผัสสถานการณ์จริง และรับประสบการณ์ตรงด้วยตนเอง จึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งเพราะในการดำรงชีวิตประจำวันจริงของผู้เรียนนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับงานทางด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องขึ้นอยู่กับ การปรับตัวการแก้ปัญหา การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการวิจัยด้วยตนเองโดยอาศัยประสบการณ์และทักษะเป็นเครื่องมือ

สุพิน บุญชูวงศ์ (2542: 9) ได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสรุปได้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษาหน้าที่หลักของสถานศึกษาจึงไม่เพียงพอแต่สอนวิชาในชั้นอย่างเดียว โรงเรียนต้องจัดกิจกรรมขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนรู้จัก

ปรับตนให้ทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักรับผิดชอบแสดงความสนใจและความต้องการของตนรวมทั้งพัฒนาผู้เรียน เพื่อให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์

สมภพ เจริญชุนทด (2542: 6-7) กล่าวไว้ว่า สถานศึกษามีความจำเป็นที่จะต้องจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้วยเหตุผลทางวิชาการ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อสนองความต้องการด้านจิตวิทยา นักเรียน นิสิต นักศึกษา เป็นวัยที่ต้องการยอมรับการรวมกลุ่มตามทฤษฎีขั้นความต้องการของ Maslow การเข้าร่วมกิจกรรมจะทำให้เกิดความอบอุ่น ความเชื่อมั่นตนเองและประสบความสำเร็จ

2. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จะทำให้นักเรียน นิสิต นักศึกษา ค้นพบความสามารถของตนเอง ผลงานของ Piaget แสดงให้เห็นชัดว่าการเรียนที่มีประสิทธิภาพนั้นเด็กจะต้องมีโอกาสได้กระทำการต่างๆ ด้วยตนเอง การได้รับประสบการณ์ตรงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาสติปัญญา

3. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จะทำให้นักเรียน นิสิต นักศึกษา มีความกระตือรือร้นดังผลงานของ Bandura ผู้นำเอาความคิดของ Skinner การกระทำใดที่ได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มให้เกิดการกระทำนั้นอีก

4. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะทำให้นักเรียน นิสิต นักศึกษารู้สึกถึงการใช้เวลาว่างให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวม

5. เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน กิจกรรมที่ได้ทำงานร่วมกัน คิดร่วมกัน เป็นการสร้างความสัมพันธ์อย่างยิ่ง

6. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นการพัฒนาความเป็นผู้นำทั้งทางตรงและทางอ้อมเพราะเด็กจะได้มีโอกาสจัดทำกันเองมีโอกาสเลือกและประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง ซึ่งจะมีลักษณะเป็นสังคมประชาธิปไตย เพราะเป็นกิจกรรมของนักเรียนโดยนักเรียนและเพื่อนนักเรียน เป็นการเสริมในเรื่องการเป็นผู้นำ ผู้ตาม ตามวิถีทางแห่งประชาธิปไตย

7. กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความจำเป็นยิ่ง เพราะถ้าขาดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะทำให้พัฒนาของเด็กไม่สมบูรณ์ครบถ้วน

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความสำคัญและความจำเป็นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษามีความสำคัญในการจัดกระบวนการเรียนการสอนในการเป็นเครื่องมือสร้างเสริมประสบการณ์และฝึกอบรมแก่นักเรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้การจัดการศึกษาบรรลุเป้าหมาย

วัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นการกำหนดขอบเขตและแนวทางของการดำเนินงานที่จะช่วยให้ผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรยึดเป็นหลักในการ

ปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ มีนักการศึกษากล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกซึ่งความถนัด ความสนใจ และความสามารถพิเศษ
2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และมีเพื่อนมาก
3. เพื่อฝึกทักษะการเป็นผู้นำและเป็นผู้ตามที่ดี ตามกระบวนการประชาธิปไตย
4. เพื่อให้เกิดทักษะในการทำงานร่วมกัน และสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข
5. เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนมีความสามัคคีมีความรับผิดชอบและเสียสละเพื่อส่วนรวม
6. เพื่อปลูกฝังค่านิยมหรือคุณธรรมและจริยธรรมอันดีงามให้แก่ นักเรียน
7. เพื่อฝึกฝนให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย รู้จักการควบคุมตนเองและเคารพกฎเกณฑ์ต่างๆ

ในสังคม

8. เพื่อส่งเสริมสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ
9. เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด
10. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านบุคลิก มีความรับผิดชอบและรู้จักเคารพบุคคลอื่น
11. เพื่อปลูกฝังและรักษาไว้ซึ่งศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม

ของชาติ

12. เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์และส่งเสริมการเรียนการสอนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
13. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2533: 4) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรม

เสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. เพื่อเสริมความรู้และประสบการณ์เพิ่มเติมจากการเรียนวิชาต่างๆ
2. เพื่อให้รู้จักและเข้าใจตนเอง สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้
3. เพื่อส่งเสริมการพัฒนาบุคลิก ลักษณะนิสัยให้มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคีมีระเบียบวินัย มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักช่วยเหลือผู้อื่นและรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

ประภาพรรณ สุวรรณสุข (2537:608) กล่าวไว้สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อส่งเสริมความสนใจ ความต้องการและความสามารถของนักเรียนเป็นรายบุคคลจะเห็นได้ว่ากิจกรรมในห้องเรียนนั้นกำหนดให้ทุกคนต้องทำ ถึงแม้ว่ากิจกรรมบางอย่างนักเรียนจะไม่ชอบ ไม่สนใจ นักเรียนก็จำเป็นต้องเข้าร่วม แต่ว่าในกิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกเข้าร่วมในกิจกรรมของชุมนุมที่ตนเองสนใจได้โดยเสรี

2. ความมุ่งมั่นทางการศึกษาบรรลุผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ความมุ่งมั่นทางการศึกษาที่สมบูรณ์นั้น ประกอบด้วย พุทธิพิสัย นิสสัย และทักษะพิสัยนั้นได้ส่งเสริมกันมากในชั้นเรียน ทางด้านจิตพิสัยซึ่งเกี่ยวข้องกับค่านิยมและนิสัยอันดีงามต่างๆเช่น ความซื่อสัตย์ การมีน้ำใจต่อผู้อื่น

การเสียสละ การช่วยเหลือผู้อื่น ความสามัคคี ฯลฯ ยังส่งเสริมกันน้อยมาก การจัดตั้งชุมนุมขึ้นก็จะเพื่อพัฒนาสิ่งเหล่านี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนใช้เวลาว่างและพลังงานไปในทางที่เกิดประโยชน์ ดังได้กล่าวแล้วข้างต้นว่า นักเรียนในวัยนี้เป็นวัยที่มีพลังกำลังมาก ถ้าโรงเรียนได้จัดกิจกรรมต่างๆโดยให้นักเรียนได้ใช้พลังเหล่านี้ ทั้งครูที่ปรึกษาคอยแนะนำ นักเรียนก็จะไม่เอาพลังที่เหลือไปใช้ในทางอื่นที่อาจก่อเกิดปัญหา

4. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้น จะกรรมทางด้านวิชาการนักเรียนจะได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการเป็นอันมาก เพราะได้มีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมมากขึ้นนอกเหนือไปจากการเรียนในห้องเรียน

5. ส่งเสริมการเข้าสังคม การที่นักเรียนต้องทำงานร่วมกัน นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้จักปรับตัวเข้ากับสังคมไทยด้วย

6. ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน เนื่องจากครูจะต้องเป็นที่ปรึกษา ดังนั้นความใกล้ชิดระหว่างครูกับนักเรียนจะเพิ่มมากขึ้น

7. เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชน การจัดนิทรรศการของชุมชนต่างๆทางโรงเรียนควรเชิญผู้ปกครองและบุคคลต่างๆ ในชุมชนนั้นๆ มาร่วมในกิจกรรมด้วยซึ่งจะเป็นการสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีระหว่างโรงเรียนและชุมชน

8. เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนเอง การที่นักเรียนจะทำงานกลุ่มได้นั้นสมาชิกกลุ่มจะต้องสามัคคีร่วมมือกันอย่างดี อีกทั้งต้องมีความรับผิดชอบร่วมการงานจึงจะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

9. เพื่อให้นักเรียนได้อยู่ร่วมกันโดยราบรื่นในวงสังคมประชาธิปไตย กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ความคิด ตัดสินใจและสามารถทำอะไรต่างๆ ได้โดยลำพังฝึกทำงานร่วมกัน โดยรู้วิธีการวางแผนการแก้ไขปัญหาในการทำงาน ฝึกให้มีวินัยปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม และระเบียบของโรงเรียน ฝึกให้เกิดความสามัคคี ความรักหมู่คณะและรักโรงเรียน ฝึกให้เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

สมภพ เจริญขุนทด (2542: 9-10) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสามารถสรุปได้ 5 ด้านดังนี้

1. เพื่อพัฒนาคน ได้แก่

- 1.1 เพื่อพัฒนาการเตรียมเด็กให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้
- 1.2 เพื่อเป็นการฝึกตนให้มีลักษณะผู้นำ
- 1.3 เพื่อพัฒนาความสามารถของตน
- 1.4 เพื่อพัฒนาให้เป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม
- 1.5 สนองความต้องการทางจิตวิทยาของนักเรียน
- 1.6 เพื่อก่อให้เกิดวินัยแห่งตน
- 1.7 เพื่อให้เด็กพัฒนาทั้งกายและใจให้สมบูรณ์
2. เพื่อพัฒนาตนเองและครอบครัว ได้แก่
 - 2.1 เพื่อเตรียมตัวเด็กให้เป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว
3. เพื่อพัฒนางาน ได้แก่
 - 3.1 ฝึกให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
 - 3.2 เพื่อฝึกให้รู้จักปรับตัวในการทำงานเป็นหมู่คณะ
4. พัฒนาด้านการศึกษา ได้แก่
 - 4.1 เพื่อให้เด็กสนใจกับกิจกรรมของโรงเรียนให้มากขึ้น
 - 4.2 หลักสูตรสมบูรณ์ยิ่งขึ้นโดยการจัดกิจกรรมเข้าสำคัญกับวิชาที่เรียนใน

หลักสูตร

- 4.3 สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครู อาจารย์ กับผู้เรียน
5. เพื่อพัฒนาสังคม ได้แก่
 - 5.1 สอนให้มีความร่วมมือกันในสังคม

ประกอบ ประพันธ์วิทยา (2542: 13-14) กล่าวไว้ว่าวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะเป็นการกำหนดขอบเขต และแนวทางของการดำเนินงานที่จะช่วยให้ดำเนินงานจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ยึดเป็นหลักในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมาย ที่ต้องการวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะขึ้นอยู่กับประเภทของกิจกรรมสำหรับวัตถุประสงค์อย่างกว้างๆ ดังนี้

 1. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคมของผู้เรียน
 2. ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความถนัดตามธรรมชาติ ความสามารถพิเศษในด้านต่างๆ ตามแนวทางของกิจกรรมที่จัดขึ้น
 3. เพื่อให้เกิดความรัก สามัคคีในหมู่คณะ มีความรับผิดชอบ และความเสียสละเพื่อส่วนรวม
 4. ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพและปรับตัวให้เข้ากับสังคม การที่ผู้เรียนต้องทำงานกิจกรรม

เป็นกลุ่ม ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้วิธีการเข้าสังคม การปรับตัวในการทำงานร่วมกัน

5. เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูอาจารย์และผู้เรียน การดำเนินงานกิจกรรม ชุมนุม/ชมรม ต้องมีอาจารย์ที่ปรึกษาคอยให้คำแนะนำจะเกิดความใกล้ชิดระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เรียนยิ่งขึ้น

6. เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ภาพ อันดีระหว่างผู้เรียนด้วยกัน จากการได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ สนใจเหมือนกัน มีการเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

7. เพื่อส่งเสริมให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

8. เพื่อเสริมสร้างทักษะการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีตามกระบวนการประชาธิปไตย

9. เพื่อปลูกฝังคุณธรรมอันดีงามให้แก่ผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริม คุณธรรมจริยธรรม ตลอดจนกิจกรรมอื่นๆ

10. เพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนมีระเบียบวินัย รู้จักการควบคุมตนเอง และรู้จักเคารพกฎเกณฑ์ กติกาต่างๆของสังคม

11. เพื่อเสริมสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างสถานศึกษากับชุมชน

12. เพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด การที่ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่เน้นการผ่อนคลาย ความตึงเครียด เช่น กิจกรรมดนตรี กิจกรรมกีฬา กิจกรรมทัศนศึกษา เป็นต้น ผู้เรียนจะเกิดความ สนุกสนานเพลิดเพลินกับการเข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆ

13. เพื่อส่งเสริมและเพิ่มพูนประสบการณ์การเรียนการสอนตามหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

14. เพื่อปลูกฝังให้เป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ของชุมชน และของชาติเป็นการปลูกฝัง ลักษณะที่ดีที่พึงประสงค์ของสังคม

15. เพื่อฝึกให้ผู้เรียนได้รู้จักการอยู่ร่วมกันในสังคมระบอบประชาธิปไตยได้อย่างราบรื่นจาก วัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรมี วัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างเพิ่มพูนประสบการณ์การเรียนการสอนตามหลักสูตรและพัฒนา เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนให้สามารถปรับประสบการณ์ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ไพโรจน์ นาคะสุวรรณและวันนอร์มะทา(2538 : 9-10) ได้จำแนกประเภทของกิจกรรมเสริม หลักสูตรได้เป็น 6 ประเภทด้วยกันคือ

1. กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการสอนในชั้นเรียน ได้แก่ ชุมนุมทางวิชาการต่างๆ เช่น ชุมนุม วิทยาศาสตร์ ชุมนุมภาษาไทย ชุมนุมคณิตศาสตร์ ชุมนุมเหล่านี้อาจไม่เกี่ยวข้องกับวิชาใด วิชาหนึ่ง เพียงวิชาเดียวในชั้นเรียน แต่อาจเกี่ยวข้องในหลายหมวดวิชาด้วยกัน ซึ่งเกี่ยวกับการดำรงชีวิตและ หน้าที่ตลอดจนความต้องการและความสนใจของเด็ก

2. กิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสนใจและความสามารถพิเศษประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ค้นหาหรือพัฒนาความสนใจและความสามารถพิเศษของตนเอง ซึ่งมักจะไม่เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนโดยตรง

3. กิจกรรมที่เป็นบริการภายในโรงเรียนกิจกรรมประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาตนเองเพื่อบริการส่วนรวม

4. กิจกรรมที่พัฒนาทางด้านจิตใจและศีลธรรมกิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ลูกเสือยุวกาชาดกิจกรรมศาสนาต่างๆ

5. กิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ กิจกรรมประเภทนี้จัดขึ้นเพื่อพัฒนาการอยู่ร่วมกันการเข้าร่วมสังคมและการพักผ่อนหย่อนใจ

6. กิจกรรมทางด้านกีฬา กิจกรรมทางนี้นับว่ามีความสำคัญในการช่วยให้เด็กมีความสามัคคีและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

ประภาพรรณ สุวรรณสุข (2537:609-610) ได้กล่าวว่าประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นไม่มีแบบฉบับที่ตายตัวสามารถเปลี่ยนแปลงตามลักษณะของโรงเรียนและของท้องถิ่นนั้นๆ ซึ่งแบ่งกิจกรรมเสริมหลักสูตรออกได้ 2 ประเภทคือ

1. กิจกรรมด้านการปกครองกิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ สถานักเรียนคณะกรรมการนักเรียนหัวหน้านักเรียน เป็นต้น

2. กิจกรรมด้านการเรียนหมายถึงกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเรียน

ประกอบ ประพันธ์วิทยา (2542 : 26) ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามสถานที่จัดได้ 2 ประเภทดังนี้

1. กิจกรรมภายในสถานศึกษา สถานศึกษาที่จัดคือบริเวณสถานศึกษาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆที่ใช้ในการจัดกิจกรรมครูอาจารย์และผู้เรียนจะประสานกับฝ่ายอาคารสถานที่

2. กิจกรรมภายนอกสถานศึกษาเป็นการจัดกิจกรรมนอกสถานที่ต้องประสานงานกับเจ้าของสถานที่ และต้องดำเนินการอย่างระมัดระวังและรอบคอบเป็นพิเศษสถานที่ที่อาจใช้จัดกิจกรรมเช่นวัดศาลาประชาคมหอประชุมจังหวัดสนามกีฬาของจังหวัดหรือหน่วยงานภาคเอกชนค่ายพักแรมนอกสถานที่ เป็นต้น

ประกอบ ประพันธ์วิทยา (2542 : 26-27) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเป็น 6 ประเภทดังนี้

1. กิจกรรมวิชาการเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมโครงการสอนในชั้นเรียนให้สมบูรณ์ครบถ้วนมากยิ่งขึ้นเช่นชุมนุมคณิตศาสตร์ชุมนุมวิทยาศาสตร์ชุมนุมภาษาไทยชุมนุมสังคมศึกษาและชมรมพระพุทธศาสตร์ เป็นต้น

2. กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถพิเศษและพัฒนาความสนใจเฉพาะกิจกรรมนี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้มีโอกาสค้นหาหรือพัฒนาความสนใจและความสามารถพิเศษของตนเองซึ่งมักไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่เรียนโดยตรงเช่นชุมนุมละครชุมนุมโต้วาทีชุมนุมประชาสัมพันธ์และชุมนุมดนตรี เป็นต้น

3. กิจกรรมที่เป็นการบริการภายในโรงเรียนกิจกรรมประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาตนเองและบริการส่วนรวมหรือเพื่อความสนุกสนานของตนเองเช่นสภานักเรียนกรรมการนักเรียนกลุ่มผู้บำเพ็ญประโยชน์และกลุ่มสวัสดิการนักเรียน เป็นต้น

4. กิจกรรมที่พัฒนาด้านจิตใจกิจกรรมประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาด้านค่านิยมคุณธรรมจริยธรรมและการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีระเบียบวินัยเช่นกิจกรรมลูกเสือยุวกาชาดและการอยู่ค่ายพักแรม เป็นต้น

5. กิจกรรมทางสังคมและนันทนาการกิจกรรมประเภทนี้จัดขึ้นเพื่อพัฒนาการเข้าสังคมการอยู่ร่วมกันและการพักผ่อนหย่อนใจเช่นกิจกรรมพบปะสังสรรค์การไปทัศนศึกษาออกสถานที่ เป็นต้น

6. กิจกรรมทางด้านกีฬากิจกรรมทางด้านกีฬานับว่ามีความสำคัญในการสร้างความสามัคคีในหมู่นักเรียนและมีจิตใจเป็นนักกีฬา รู้จักเสียสละ รู้จักการให้อภัยได้แก่ชุมนุมฟุตบอลชุมนุมเปตองและชุมนุมว่ายน้ำ เป็นต้น

จากประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่กล่าวข้างต้นสามารถจำแนกประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1. กิจกรรมเกี่ยวกับการปกครองโรงเรียนได้แก่สภานักเรียนกรรมการนักเรียน เป็นต้น
2. กิจกรรมที่สนองความต้องการและความสามารถพิเศษแก่นักเรียนได้แก่ ชุมนุมดนตรี ถ่ายรูปกีฬาหนังสือพิมพ์ เป็นต้น
3. กิจกรรมส่งเสริมงานวิชาการเช่นชุมนุมทางวิชาการต่างๆ เป็นต้น
4. กิจกรรมเพื่อการสังคมและวัฒนธรรมเช่นลูกเสือยุวกาชาดชุมนุมบำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น

ประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสามารถพัฒนาคุณลักษณะด้านต่างๆของนักเรียนสนับสนุนส่งเสริมการจัดการศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่นักการศึกษาได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรดังนี้

ใจจริง บุญเรืองรอด (2542 : 8-9) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตรดังนี้

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นเครื่องส่งเสริมให้นักเรียนในด้านต่างๆเช่น

- 1.1 ส่งเสริมและขยายความสนใจของนักเรียนแต่ละคนให้กว้างขวางยิ่งขึ้นโดยปกติ นักเรียนแต่ละคนมีความสนใจที่แตกต่างกัน
 - 1.2 ส่งเสริมความเป็นผู้นำรวมทั้งให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ตนรับไปโดยมีความมุ่งหมายให้นักเรียนได้ทำงานซึ่งจะเป็นการฝึกให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการทำงานให้สำเร็จเพื่อประโยชน์ของหมู่คณะ
 - 1.3 ส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีในหมู่เรียนเช่นการร่วมมือร่วมใจทำงานต่างๆซึ่งเป็นเครื่องช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความรักใคร่ปรองดองเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
 - 1.4 ส่งเสริมสุขภาพทางกายและทางจิตและยังเป็นการส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วย
 - 1.5 ส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมช่วยให้นักเรียนรู้จักติดต่อสมาคมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี รู้จักปกครองตนเองกล้าแสดงออก
 - 1.6 ส่งเสริมความเป็นอยู่แบบประชาธิปไตยรู้จักการรับฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของซึ่งกันและกันร่วมมือปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่
 - 1.7 ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีโอกาสได้ทำงานตามความสามารถและความสนใจเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกและพอใจในงานของตน
2. กิจกรรมเสริมหลักสูตรส่งเสริมการเรียนรู้วิชาต่างๆตามหลักสูตรให้สมบูรณ์ขึ้นโรงเรียนมักจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้สอดคล้องกับวิชาหลักสูตร
- 2.1 กิจกรรมเสริมหลักสูตรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทดลองหรือสำรวจความสามารถความถนัดตลอดจนความสนใจของตนเอง
 - 2.2 กิจกรรมเสริมหลักสูตรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติในสิ่งที่เคยเรียนมาจากภายในห้องเรียนช่วยให้นักเรียนรู้สึกว่าสิ่งที่ตนได้เรียนมานั้นมีความหมายขึ้นและทำให้สนใจในสิ่งที่ตนเรียนมากขึ้น
 - 2.3 กิจกรรมเสริมหลักสูตรเปิดโอกาสให้ครูได้แนะนำให้แก่ นักเรียนซึ่งมีความสนใจร่วมกันได้เป็นอย่างดี

3. กิจกรรมเสริมหลักสูตรช่วยเหลือในการบริหารงานของโรงเรียนกล่าวคือ

- 3.1 กิจกรรมเสริมหลักสูตรก่อให้เกิดความร่วมมืออันดีระหว่างครูนักเรียนและบุคคลอื่นในโรงเรียน

3.2 ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน เพราะครูและนักเรียนมีโอกาสทำงานด้วยกันทำให้เห็นอกเห็นใจกันมีความรักใคร่และสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นนอกจากนี้ทำให้ครูรู้จักนักเรียนดียิ่งขึ้น

3.3 กิจกรรมเสริมหลักสูตรบางประเภทมีส่วนช่วยในการควบคุมความประพฤติของนักเรียนได้ส่วนหนึ่ง

4. กิจกรรมเสริมหลักสูตรบางประเภทมีความมีส่วนช่วยเหลือชุมชน

5. กิจกรรมเสริมหลักสูตรส่งเสริมความมุ่งมั่นของการศึกษาแผนปัจจุบัน ได้แก่

5.1 ส่งเสริมความมีวินัยด้วยตนเอง

5.2 ส่งเสริมความสามัคคี

5.3 ส่งเสริมความเป็นอยู่แบบประชาธิปไตย

5.4 ส่งเสริมความรับผิดชอบ

ชูศักดิ์ วรณกุล (2538: 14-17), ไพฑูรย์ ธิโรโพธ (2543: 13-15) ได้กล่าวไว้ว่าในทำนองเดียวกันว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีประโยชน์ในการพัฒนาคุณลักษณะด้านต่างๆ ของนักเรียน เช่นเดียวกับกิจกรรมการเรียนการสอนตามปกติ แต่กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีคุณประโยชน์ ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะเด่นในการเสริมสร้างและพัฒนาบุคลิกภาพตลอดจนพัฒนาการในด้านต่างๆ ของนักเรียนสรุปได้ว่า

1. ประโยชน์ต่อนักเรียน

1.1 ได้รับประสบการณ์ตรงในการทำงานตลอดกระบวนการ ได้ทำงานหลายอย่างและทำงานเป็น

1.2 ได้รับความรู้และเพิ่มพูนความสามารถในการคิดการทำงาน และแก้ปัญหาที่ใกล้เคียงใกล้ชีวิตจริง ซึ่งหาได้ยากจากกิจกรรมการเรียนการสอนปกติ

1.3 ได้รู้จักตนเองและบุคคลอื่นมากขึ้น

1.4 เพิ่มพูนกำลังใจในการเรียนและการทำงาน มีเจตคติที่ดีต่อการแสวงหาความรู้เกิดความภาคภูมิใจเมื่อทำงานเสร็จ

1.5 ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ตามความถนัดและความสนใจของตนเอง

1.6 ได้แสดงความสามารถให้บุคคลอื่นได้เห็นและยอมรับ มีความเชื่อมั่นในตนเอง

1.7 สร้างเสริมบุคลิกภาพที่ดี

1.8 มีอุปนิสัยชอบช่วยเหลือคนอื่น ไม่เห็นแก่ตัว รู้จักแพ้ชนะ และมีวินัยในตนเอง

1.9 รู้จักทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดีขึ้น รู้จักควบคุมอารมณ์

1.10 มีความเป็นผู้นำ รู้จักบทบาทของตนเองทั้งในฐานะผู้นำและผู้ตาม

1.11 มีความสามารถพิเศษในการประกอบอาชีพตามความถนัดของตนเองในโอกาส

ต่อไป

2. ประโยชน์ต่อหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

- 2.1 ช่วยเหลือให้เป้าหมายของหลักสูตรสัมฤทธิ์ผลมากขึ้น
- 2.2 เป็นสิ่งที่เร้าแรงเสริมให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากยิ่งขึ้น
- 2.3 ช่วยทำให้ประสบการณ์ในห้องเรียนมีความหมายยิ่งขึ้น และเป็นการบูรณาการความรู้และประสบการณ์ต่างๆ เพื่อให้ประโยชน์แก่ชีวิตจริง
- 2.4 ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้มีโลกทัศน์ที่กว้างไกลขึ้น
- 2.5 เป็นเครื่องมือสำรวจและวัดความสนใจ ความสามารถของนักเรียนได้กว้างขึ้น
- 2.6 เปิดทางให้วิชาอื่นที่จำเป็นได้บรรจุอยู่ในตารางเรียนปกติเพราะเนื้อหาวิชาต่างๆ

ในปัจจุบันนี้มีมากแต่เวลาและห้องเรียนมีอยู่จำกัด การนำกิจกรรมบางอย่างมาจัดไว้นอกตารางเรียนย่อมทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปโดยสะดวก

3. ประโยชน์ต่อโรงเรียนและท้องถิ่น

- 3.1 ใช้ความรู้ความสามารถของนักเรียนที่มีอยู่อย่างมากมายต่างๆ การไปในทางสร้างสรรค์และบริการเพื่อโรงเรียนและสังคม
- 3.2 ลดปัญหานักเรียนที่มีปัญหาที่อาจเกิดจากความคับข้องใจและปมด้อยของนักเรียนได้มากเพราะนักเรียนได้มีโอกาสแสดงความสามารถได้หลายทางมิใช่ด้านการเรียนเพียงอย่างเดียว
- 3.3 ช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนครูกับผู้ปกครองได้อย่างดี
- 3.4 ทำให้ครูกับนักเรียนมีความใกล้ชิดและไว้วางใจกันมากขึ้นเพราะมีโอกาสได้ทำงานร่วมกัน
- 3.5 ช่วยทำให้โรงเรียนมีชีวิตชีวา น่าอยู่ น่าสนใจมากขึ้น
- 3.6 ทำให้นักเรียนเกิดความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน รู้จักรักพวกพ้องรักโรงเรียนและท้องถิ่นของตน
- 3.7 เป็นสนามทดลองทฤษฎีหรือแนวปฏิบัติใหม่ทางการศึกษา
- 3.8 ช่วยประชาสัมพันธ์เผยแพร่ชื่อเสียงเกียรติคุณของโรงเรียนได้ดีขึ้น
- 3.9 ช่วยหารายได้พิเศษให้กับโรงเรียนหรือท้องถิ่น
- 3.10 ช่วยสร้างงานที่มีความหมายให้นักเรียนได้ศึกษาและปฏิบัติ น่าสังเกตว่านักเรียนที่ทำงานเก่งมักจะเรียนดีและมีความประพฤติดีด้วย
- 3.11 ช่วยสร้างความรู้สึกรักเป็นเจ้าของโรงเรียนให้เกิดขึ้นกับบุคลากรทุกฝ่าย เช่น ครู นักเรียน ภารโรง ผู้ปกครอง และท้องถิ่น เป็นต้น

ธีรศักดิ์ อัครบวร (2545: 18) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตร สรุปได้ดังนี้

1. เพื่อเป็นการเติมเต็มในการพัฒนาด้านต่างๆ ช่วยให้รู้จักสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ รู้จักการสมาคม ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ร่วมทำงานกับผู้อื่นได้
2. เพื่อส่งเสริมหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนต้องลงมือปฏิบัติจริง ช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์กว้างขวางและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการบริหารโรงเรียนโดยอ้อม เช่นสภานักเรียน
4. เพื่อส่งเสริมกิจกรรมสังคม กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทย ฯลฯ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยสร้างสรรค์สังคมที่ตนอาศัยอยู่จากประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตรข้างต้นสรุปได้ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรมีประโยชน์ต่อผู้เรียนหลายประการทั้งต่อตนเองและสังคม สังคมการเรียนการสอนตามหลักสูตรและยังมีส่วนช่วยเหลือในการบริหารงานโรงเรียน อีกทั้งยังฝึกความเป็นผู้มีระเบียบวินัยและอื่นๆ ดังนั้นกิจกรรมเสริมหลักสูตรจึงมีความสำคัญ มีคุณค่าที่โรงเรียนควรจัดขึ้นหากมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างถูกต้องเป็นระบบแล้วจะเป็นการสนับสนุนและส่งเสริมการจัดกิจกรรมได้บรรลุวัตถุประสงค์

ข้อควรคำนึงในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในสถานศึกษานั้น ถึงแม้ว่าจะเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์มากมายต่อผู้เรียนโดยตรงในหลายด้านดังกล่าวแล้วข้างต้น อย่างไรก็ตามหาผู้เรียนขาดความรู้ ความเข้าใจ ขาดการวางแผนที่ดีแล้วย่อมก่อให้เกิดผลเสียได้เช่นกันดังนั้น การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีข้อควรคำนึง ดังนี้

ใจจริง บุญเรืองรอด (2542: 10) กล่าวไว้สรุปได้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีประโยชน์ต่อนักเรียนหลายประการแต่การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากเกินไปก็ก่อให้เกิดผลเสียได้คือ

1. ทำให้ผลการเรียนเสีย ตกต่ำ เวลาเรียนของนักเรียนมีจำกัด ถ้าเราเพ่งเล็งในกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากเกินไปเวลาที่ใช้ในการเรียนวิชาต่างๆ ในห้องเรียนก็ย่อมจะเสียไป ผลก็คือการเรียนของนักเรียนไม่เต็มที่
2. ทำให้งานของคุณเพิ่มมากขึ้นเป็นอันมาก โดยเฉพาะครูมีหน้าที่รับผิดชอบในกิจกรรมนั้นโดยตรง
3. กิจกรรมที่จัดขึ้นโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ขาดความรู้ในการวัดผลที่ได้ออกมาไม่คุ้มกับเวลาที่เสียไป นอกจากเสียเวลาแล้วยังเสียเงินทั้งของนักเรียนและโรงเรียนด้วย
4. กิจกรรมเสริมหลักสูตรบางประเภท ผลที่ได้ในแง่การให้การศึกษาแก่นักเรียนกับเวลาที่เสียไปดูจะห่างไกลกันมาก

สุพิน บุญชูวงศ์ (2542: 15) ได้กล่าวถึงผลเสียของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรถ้าไม่รู้จักแบ่งเวลาให้เหมาะสม อาจจะทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรได้ เช่น ผู้เรียนอาจขออนุญาตหยุดการเรียนการสอนหรือจัดกิจกรรมมากเกินไป หรือขอลิขิตพิเศษไม่เข้าเรียนตามปกติ ทำให้เวลาไม่พอหรือเรียนไม่ครบตามหลักสูตรทำให้ผลการเรียนของผู้เรียนตกต่ำไป

2. กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดนอกสถานศึกษา เช่น การออกค่ายอาสาพัฒนาการทัศนศึกษา ถ้าขาดการปฐมนิเทศ หรือการให้คำแนะนำ และขาดการควบคุมที่ดีจากอาจารย์ที่ปรึกษา อาจทำให้เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียงมาสู่โรงเรียนหรือสถานศึกษาได้

3. กิจกรรมเสริมหลักสูตรบางประเภท ถ้าไม่จัดให้เหมาะสมอาจทำให้เกิดความฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นหรือเสียค่าใช้จ่ายสูงทำให้เกิดภาระแก่ผู้ปกครอง เช่น กิจกรรมแสดงละคร การกีฬาหรือพบปะสังสรรค์ เป็นต้น

4. กิจกรรมเสริมหลักสูตร ถ้าขาดการจัดการหรือแนะนำที่ดินอาจทำให้เกิดการแบ่งแยกการทะเลาะวิวาทหรือแตกความสามัคคีระหว่างหมู่คณะได้ เช่น การแข่งขันกีฬา หรือกีฬาระหว่างโรงเรียน เป็นต้น

5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ถ้าขาดการวางแผนงานและขาดระบบการควบคุมที่ดีอาจทำให้เกิดผลเสียได้ เช่น ทำให้เกิดการทุจริตทางการเงิน นับเป็นการสร้างนิสัยที่ไม่ดี

6. กิจกรรมที่จัดขึ้นโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขาดความรู้ในการวัดผลที่ได้ออกมาไม่คุ้มกับเวลาที่เสียไป นอกจากเสียเงินเวลาแล้วยังเสียเงินทองของโรงเรียน และผู้เรียนอีกด้วย บางทีทำให้เกิดปัญหาจากกลุ่มที่ไม่หวังดีต่อโรงเรียน

ประกอบ ประพันธ์วิทยา (2542: 75-76) ได้กล่าวถึงข้อควรระวังในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้พอจะสรุปได้ดังนี้

1. หากการดำเนินการจัดกิจกรรมไม่ดีผู้เรียนไม่ได้มีส่วนร่วมอย่างทั่วถึง ทำให้เสร็จกำหนดดำเนินไปโดยไม่บรรลุวัตถุประสงค์

2. กิจกรรมบางประเภทที่มุ่งเน้นในเรื่องการแข่งขันมากเกินไป เช่น การแข่งขันกีฬาก็อาจจะก่อให้เกิดการแตกแยกความสามัคคีได้

3. ผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมหากแบ่งเวลาไม่เป็น ทุ่มเทให้กับกิจกรรมมากเกินไปอาจทำให้ผลการเรียนตกต่ำไปได้

4. ครูอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมบางคนอาจขาดความรับผิดชอบในการสอนโดยมีข้ออ้างว่ายุ่งกับงานกิจกรรมของนักเรียนทำให้การเรียนการสอนขาดคุณภาพไป

5. กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดภายนอกสถานศึกษา เช่น การออกค่ายพักแรม ค่ายอาสาสมัคร หากไม่มีการเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดของอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมก็อาจจะก่อให้เกิดผลเสีย เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียงมาสู่สถานศึกษาได้

กระทรวงศึกษาธิการ (อ้างถึงใน ประกอบ ประพันธ์วิทยา, 2542: 76) ระบุถึงข้อควรระวังในการจัดกิจกรรมนักเรียนไว้ดังนี้

1. อย่าให้นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพียงผู้ดูและผู้ฟังเท่านั้น แต่ควรให้มีโอกาสเป็นผู้กระทำด้วย
 2. อย่าละเลยพวกที่ไม่เก่ง ควรสนับสนุนให้เขาเป็นพวกสมัครเล่น
 3. ระวังระวังพวกที่ไม่เป็นดาราในกิจกรรมต่างๆ อาจล้มเหลวในการเรียน
 4. การแข่งขันก็หาต้องมีความมีน้ำใจ และการตัดสินใจยุติธรรม
 5. กิจกรรมต่างๆต้องจัดเพื่อเสริมสร้างให้เด็กมีความงามในด้านต่างๆ โดยไม่เน้นแพ้-ชนะหรือโฆษณาชื่อเสียงมากเกินไป
 6. นักเรียนคิดและตัดสินใจเอง แทนที่จะคิดและตัดสินใจให้
 7. ต้องแจ้งให้ผู้ปกครองทราบเพราะกิจกรรมบางอย่างอาจจะต้องทำให้นักเรียนอยู่เกินเวลาหรือจำเป็นต้องใช้วันหยุด
 8. การจัดกิจกรรมต่างๆต้องคำนึงถึงขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นด้วย
 9. อย่าจัดกิจกรรมโดยเรียนแบบโรงเรียนอื่นเว้นแต่กิจกรรมสากลเช่นอนุภาษาดลูกเสือ
 10. อย่ากำหนดกิจกรรมตายตัวเป็นแบบฉบับควรมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น
 11. อย่าให้ครูทำงานหนักเกินไปกิจกรรมมีส่วนพอเหมาะกับการกำลังครู
 12. อย่าให้กลุ่มคนกลุ่มใดมีอิทธิพลเหนือกิจกรรมเช่นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มาจัดการสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เพื่อประโยชน์บางประการทำให้ผิดวัตถุประสงค์ของกิจกรรม
 13. อย่าให้นักเรียนเสียเวลาและพลังในกิจกรรมมากเกินไปและกิจกรรมควรเกี่ยวข้องกับหลักสูตร
 14. อย่าให้กิจกรรมเนื่องไปในด้านธุรกิจการค้ามากกว่าการศึกษาและกิจกรรมต้องไม่ทำให้นักเรียนสิ้นเปลืองมากเกินไป
 15. อย่าให้ครูทำงานในกิจกรรมที่ไม่มีความสามารถไม่สนใจและระแวงการแบ่งพรรคพวกของครูถึงแม้ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรจะมีประโยชน์และคุณค่าอยู่มากมายและในทางปฏิบัติ ถ้าวางแผนหรือดำเนินการไม่รัดกุมพออาจก่อให้เกิดผลเสียได้เช่นกันจากแนวคิดของนักการศึกษาตามได้กล่าวมาแล้วนั้นอาจสรุปได้ว่าหลักการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นต้องคำนึงถึงคุณประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นสำคัญดังนี้
1. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรให้ผู้เรียนเพื่อเข้ากิจกรรมตามความถนัดและความสนใจ และควรให้ผู้เรียนวางแผนและริเริ่มดำเนินการเอง
 2. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทุกกิจกรรมครูควรมีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นครูที่ปรึกษา กิจกรรม

3. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนดำเนินงานอย่างเป็นประชาธิปไตย เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อผู้เรียนและโดยผู้เรียน
4. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรมีการวางแผนเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนและมุ่งส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนในทุกด้าน
5. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่ควรนำคะแนนมาเป็นสิ่งช่วยในการจัดกิจกรรมแต่ควรเน้นให้มีเจตคติที่ดี เห็นคุณค่าและได้รับความรู้ความสนุกเพลิดเพลินในการเข้าร่วมกิจกรรม
6. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรมีการแสดงผลงานเป็นระยะๆ เช่น การแสดง นิทรรศการ การประกวด และการนำเสนอผลงาน เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์กิจกรรม และสถานศึกษาให้ชุมชนและสังคมได้รับทราบพัฒนาการในด้านต่างๆ
7. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรมีการประเมินผลอย่างสม่ำเสมอและครอบคลุมทุกกิจกรรมที่ดำเนินการตามแผนงาน

ตอนที่ 4ระบบสัทอักษรจีน

WANG WEIMIN (2545) อุปสรรคที่ใหญ่ของคนไทยในการเรียนภาษาจีน คือ การเรียน Chinese Phonetics (HANYU PINYIN) เป็นระบบสัทอักษรที่ใช้อักษรละตินกำกับการออกเสียงอ่านของภาษาจีน(อักษรจีน) เสี่ยว อานต้า(2543) ระบบสัทอักษรจีน (汉语拼音) ซึ่งถือเป็นระบบการออกเสียงที่ได้มาตรฐานของภาษาจีนกลางสมัยใหม่ ซึ่งเริ่มใช้ในปี ค.ศ. 1958 กล่าวคือ ใช้อักษรละตินเป็นอักษรสะกดที่นานาชาติใช้เป็นอักษรเขียนภาษาของตน มีประเทศไม่น้อยกว่า 60 ประเทศ ที่ใช้อักษรละตินเขียนภาษาของตนเอง สัทอักษรภาษาจีนกำหนดขึ้นตามระบบเสียงของภาษาจีน โดยระบบเสียงภาษาจีนมีพยัญชนะต้น 22 หน่วยเสียง มีเพียง(n,ng) 2 หน่วยเสียงเท่านั้นที่เป็นพยัญชนะสะกดได้ สระของภาษาจีนกลางประกอบด้วยสระเดี่ยว สระประสม และสระนาสิก และเมื่อพยัญชนะกับสระในภาษาจีนประสมกันตามหลักเกณฑ์กำหนดจะเกิดเป็นเสียงพยางค์ 403 พยางค์ สระทั้ง 38 ตัว ยกเว้นongนอกนั้นเป็นเสียงพยางค์ที่มีความหมายได้โดยไม่จำเป็นต้องมีพยัญชนะนำที่เรียกว่า zero initial และมีสระ 2 หน่วยเสียง คือerกับuengที่ไม่ประสมกับพยัญชนะใดๆ เลย สุดท้ายคือระดับเสียง (วรรณยุกต์) ในภาษาจีนมี 4 ระดับด้วยกัน และการเรียนภาษาจีนในสังคมไทยนั้น ถือว่าเป็นการเรียนภาษาต่างประเทศ จ้าว หยวน เร็น ได้กล่าวไว้ว่า สาธารณะสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศมีอยู่ 3 ประการ คือ การออกเสียง หลักภาษา และคำศัพท์ จึงควรศึกษาเล่าเรียน 3 สิ่งนี้ตามลำดับ โดยเฉพาะการออกเสียงนั้นยากที่สุดและสำคัญที่สุด ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญ (2552)

การถอดเสียงตัวอักษรจีนในหนังสือเล่มนี้ใช้ระบบ 汉语拼音 hànyǔpīnyīn ซึ่งเป็นระบบสัทอักษรที่ใช้เป็นทางการในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน(ประพิณ มโนมัยวิบูลย์. 2558 : 5-10)

สัทอักษรแทนเสียงพยัญชนะ 24 เสียง

b p m f d t n l z c s zh ch
sh r j q x g k h ng¹ y w

สัทอักษรแทนเสียงสระ 23 เสียง

1.สัทอักษรแทนเสียงสระเดี่ยว 8 เสียง

a o e i² u ü er ê

2.สัทอักษรแทนเสียงสระผสม 15 เสียง

ai ei ao ou ia ie io ua uo

üa üe iao iou ua iu ei

เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง

- เสียงหนึ่ง ' เสียงสอง

ˋ เสียงสาม ˊ เสียงสี่

1.เสียงพยัญชนะต้น

เสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีนกลางมี 23 เสียง สัทอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะต้นดังนี้

สัทอักษร	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
b	เทียบได้กับเสียง ป	八 bā “แปด”
p	เทียบได้กับเสียง พ	怕 pà “กลัว”
m	เทียบได้กับเสียง ม	妈 mā “แม่”
f	เทียบได้กับเสียง ฝ,ฟ	饭 fàn “ข้าว”
d	เทียบได้กับเสียง ต	大 dà “ใหญ่”

หมายเหตุ

¹ เสียงพยัญชนะ กงในภาษาจีนกลางใช้เป็นพยัญชนะสะกดเท่านั้น

² สัทอักษร ในระบบนี้ใช้ แทนเสียงสระ 2 เสียง หนังสือเล่มนี้จึงกล่าวว่า สระเดี่ยวในภาษาจีนกลางมี 9 เสียง

l	เทียบได้กับเสียง ล	来 lái “มา”
z	เทียบได้กับเสียง จ โดย ปลายลิ้นจะแตะอยู่หลัง ฟันล่างก่อนออกเสียง	在 zài “อยู่”
c	เทียบได้กับเสียง ช, ฉ ตำแหน่งของลิ้นเหมือนกัน กบเมื่อออกเสียง z	擦 cā “เช็ด”
s	เทียบได้กับเสียง ส, ซ	三 sān “สาม”
zh	เทียบได้กับเสียง จ โดย ยกปลายลิ้นขึ้นไปแตะเพดานแข็ง ส่วนหน้าก่อนออกเสียง	站 zhàn “ยืน”
j “แม่น้ำ”	คล้ายเสียง จ โดยลิ้นส่วนหน้าแตะ เพดานแข็งส่วนหน้าก่อนออกเสียง เสียง j ปรากฏร่วมกับเสียง สระหน้าเท่านั้น	江 jiāng
ch	คล้ายเสียง ช, ฉ ตำแหน่งของลิ้น เหมือนออกเสียง zh	茶 chá “ใบชา”
q	คล้ายเสียง ช, ฉ ตำแหน่งลิ้นเหมือน เมื่อออกเสียง j เสียง q จะปรากฏ ร่วมกับเสียงสระหน้าเท่านั้น	七 qī “เจ็ด”
sh “หนังสือ”	เทียบได้กับเสียง sh ในภาษาอังกฤษ	书 shū
r	คล้ายกับเสียง r ในภาษาอังกฤษ แต่ตอนออกเสียงปลายลิ้นห่อไปทางเพดานแข็ง	人 rén “คน”
x	คล้ายกับเสียง ช โดยให้ลิ้นมีตำแหน่ง เหมือนกับจะออกเสียง อี	小 xiǎo “เล็ก”
g	เทียบได้กับเสียง ก	跟 gēn “กับ, ด้วย”

k	เทียบได้กับเสียง ข, ค	看 kàn “ดู, มอง”
h	คล้ายกับเสียง ห แต่ลึกกว่าเสียง ห ในภาษาไทย	红 hóng “แดง”
y	1)เทียบได้กับเสียง ย 2)ถ้าอยู่หน้าสระ จะไม่ออกเสียง	样 yàng “อย่าง,แบบ” 一 yī “หนึ่ง”
w	เทียบได้กับเสียง ว	为 wèi “เพราะว่า”

เสียงพยัญชนะต้นในภาษาจกกลางดังกล่าวมานี้ สามารถจัดตามลักษณะของเสียงและตำแหน่งที่เกิดของเสียงเป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 2.1 เสียงพยัญชนะต้นในภาษาจกกลาง

เสียงพยัญชนะต้นในภาษาจกกลาง

ตำแหน่งที่เกิด ลักษณะ ของเสียง	กักและกึ่ง เสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่พ่นลม	กักและกึ่ง เสียดแทรก ไม่ก้อง พ่นลม	นาสิก ก้อง	เสียด แทรกไม่ ก้อง	เสียดแทรก ก้อง	ข้างลิ้นและ อัมสระ ก้อง
ริมฝีปาก	b[p]	p[p']	m[m]	f[f]		w[w]
ปุ่มเหงือก	d[t]	t[t']	n[n]			l[l]
ปลายลิ้น - ฟัน	z[ts]	c[ts']		s[s]		
ปลายลิ้น - เพดานแข็ง	zh[tʂ]	ch[ts']		sh[s]	r[z]	
ปุ่มเหงือก	j[tɕ]	q[tɕ']		x[ɕ]		y[y]
เพดานอ่อน	g[k]	k[tk']		h[x]		

หมายเหตุ ตัวอักษรในวงเล็บใหญ่ [] คือ ตัวสัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabets)

2. เสียงพยัญชนะสะกด

เสียงพยัญชนะสะกดในภาษาจีนกลางมี 2 เสียง สัทอักษรที่แทนเสียงพยัญชนะตัวสะกดมีดังนี้

สัทอักษร	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
n	เทียบได้กับมาตราสะกดแม่ กน	看 kàn “ดู”
ng	เทียบได้กับมาตราสะกดแม่ กง	糖 táng “น้ำตาล”

เสียงสระ

2.1 เสียงสระเดี่ยว เสียงสระเดี่ยวในภาษาจีนกลางมี 8 เสียง สัทอักษรที่แทนสระเสียงเดี่ยวมีดังนี้

สัทอักษร	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
a	เทียบได้เสียง อา	马 mǎ “ม้า”
e	1) คล้ายกับเสียง เออ 2) ถ้าอยู่หลังเสียง y จะออกเสียงคล้ายกับเสียง เอ	喝 hē “ดื่ม” 夜 yè “กลางคืน”
i	1) ถ้าไม่มีตัวพยัญชนะสะกดจะเทียบได้กับเสียง อี 2) ถ้ามีพยัญชนะสะกดจะเทียบได้กับเสียง อี	你 nǐ “เธอ, คุณ” 林 lín “ป่า”
	3) เทียบได้กับเสียง อี โดยจะปรากฏเฉพาะหลังพยัญชนะ z, c, s, zh, ch, sh และ r เท่านั้น	子 zǐ “ลูกชาย” 死 sǐ “ตาย” 纸 zhǐ “กระดาษ” 吃 chī “กิน” 失 shī “หาย” 日 rì “วัน, ตะวัน”
o	คล้ายกับเสียง อัว+ โอะ	我 wǒ “ฉัน”
u	เทียบได้กับเสียง อุ	路 lù “ถนน, ทาง”

ü ¹	เทียบได้กับเสียง อุ + อี	绿 lǜ “สีเขียว”
er	คล้ายกับเสียง เออ แต่ปลายลิ้นต้อง ม้วนงอไปแตะเพดานแข็ง	二 èr “สอง”
ê ²	เทียบได้กับเสียง เอะ	诶 ê “เอ๊ะ”

2.2 เสียงสระผสมสองเสียง

เสียงสระผสมสองเสียงในภาษาจีนกลางมี 11 เสียง สัทอักษรที่แทนเสียงสระผสมสองเสียงมีดังนี้

สัทอักษร	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
ai	เทียบได้กับเสียง ไอ อาย	来 lái “มา”
ei	เทียบได้กับเสียง เอ + อี	飞 fēi “บิน”
ao	เทียบได้กับเสียงเอา อาว	老 lǎo “แก่”
ou	เทียบได้กับเสียงโอ + อุ	手 shǒu “มือ”
ia	คล้ายกับเสียง อี + อา	下 xià “ลง”
ie	คล้ายกับเสียง อี + เอะ	借 jiè “ยืม”
io ³	คล้ายกับเสียง อี + โอ	兄 xiōng “พี่ชาย”
ua	คล้ายกับเสียง อัว + อา	花 huā “ดอกไม้”
uo	คล้ายกับเสียง อัว + โอ	说 shuō “พูด”
üa ⁴	คล้ายกับเสียง อุ + อี + อา	犬 quǎn “สุนัข”
üe	คล้ายกับเสียง อุ + อี + เอะ	雪 xuě “หิมะ”

หมายเหตุ

¹ เสียงสระ ü และสระผสมที่ประกอบด้วยเสียง ü คือ üa กับ üe จะปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะต้น n-, l-, j-, q-, x-, y- และเมื่ออยู่หลังตัวสัทอักษร 4 ตัวหลัง คือ j-, q-, x-, y- จะเขียนโดยละเครื่องหมาย •• ใช้แต่รูป ü

² เสียงสระ ê นี้ใช้ตามลำพังน้อยมาก มักใช้ร่วมกับเสียง i และ ü เป็นเสียงสระผสม ie และ üe การเขียนเสียงสระ ê ในเสียงสระผสมจะเขียนโดยละเครื่องหมาย ˆ ใช้แต่รูป e

³ เสียงสระ io นี้ จะปรากฏร่วมกับตัวสะกด ng เสมอ

⁴ เสียงสระ üa นี้ จะปรากฏร่วมกับตัวสะกด n เสมอ

สัทอักษร	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
iao	เทียบได้กับเสียง อี + อา + โอ	票 piào “บัตร”
iou	เทียบได้กับเสียง อี + โอ + อุ	牛 niú ¹ “วัว”
uai	เทียบได้กับเสียง อุ + อา + อี	快 kuài “เร็ว”
uei	เทียบได้กับเสียง อุ + เอ + อี	追 zhuī ² “ไล่”

2.4 เสียงผสม n, ng

พยัญชนะสะกด (พยัญชนะท้าย) ของระบบเสียงภาษาจีน มี 2 เสียง คือ

สัทอักษร	คำอธิบาย	ตัวอย่าง
n	เทียบได้กับเสียง “น”	安 ān “เงียบสงบ”
ng	เทียบได้กับเสียง “ง”	空 kōng “ว่างเปล่า”

3.เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางมี 4 เสียง เครื่องหมายที่ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางมีดังนี้

เครื่องหมาย	ระดับเสียง ³	ตัวอย่าง
เสียงหนึ่ง -	สูงระดับ 55	妈 mā “แม่”
เสียงสอง ´	สูง - ขึ้น 35	麻 má “ปอ, ฝ้าย”
เสียงสาม ˇ	ต่ำ - ตก - ขึ้น 214	马 mǎ “ม้า”
เสียงสี่ ˋ	สูง - ตก 51	骂 mà “ด่า”

คำที่ออกเสียงเบาจะไม่มีเครื่องหมายแทนเสียง เช่น คำ ba “นะ, เกอะ”

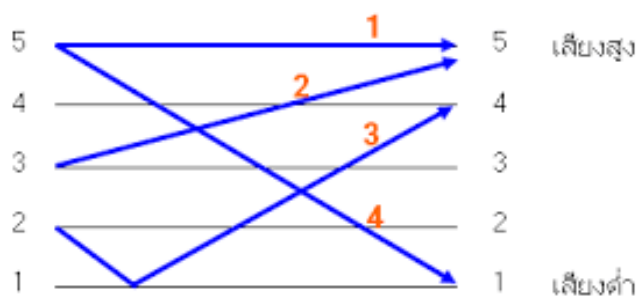
หมายเหตุ

¹เสียงสระผสม iou นี้ ตามระบบการเขียนสัทอักษรจีนกำหนดให้ใช้เป็นรูป iu เมื่อใช้บันทึกเสียงอ่านของคำ

²เสียงผสม uei นี้ ตามระบบการเขียนสัทอักษรจีนกำหนดให้ใช้รูป ui เมื่อใช้บันทึกเสียงอ่านของคำหมายเหตุ

³ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์จัดแบ่งระดับสูงต่ำของคนโดยทั่วไปเป็น 5 ระดับเสียงระดับต่ำซึ่งใช้เครื่องหมายเป็นเลข 1 ไปหารระดับสูงซึ่งใช้เครื่องหมายเป็นเลข 5

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางทั้งหมด 4 เสียงดังกล่าวมาข้างต้นสามารถแสดง
แผนผังได้ดังนี้

ที่มารูปภาพ : www.educhinese.wikispaces.com

เสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 4 เสียงในภาษาจีนกลาง หากเทียบกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย แล้วจะเห็นว่า มีเพียงเสียงเดียวเท่านั้นที่เหมือนกับเสียงวรรณยุกต์ไทย นั่นคือ เสียงหนึ่งของภาษาจีนกลางเหมือนกับเสียงตรีในภาษาไทย ต่างเป็นเสียงระดับสูง 55 คือส่วนเสียงสองและเสียงสี่ในภาษาจีนกลางเป็น 35 คือ ขณะที่เสียงจัตวาในภาษาไทย 24 คือ และระดับเสียงสี่ในภาษาจีนกลางเป็น 51 คือ ขณะที่เสียงโทในภาษาไทยเป็น 41 คือเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางซึ่งไม่อาจเทียบกับเสียงวรรณยุกต์ทั้งห้าเสียงในภาษาไทยคือเสียงสามซึ่งมีระดับเสียงเป็น 214 คือ การแสดงเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ในระบบถอดเสียงภาษาจีนกลางนี้ จะต้องเขียนเครื่องหมายไว้เหนือรูปสระ เช่น *bā pō gē sī dī zhū* หากสระนั้นเป็นสระผสมก็ให้เขียนเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ไว้เหนือรูปสระที่เป็นสระหลัก ดังนี้

dī ēi dāo ōu iā iē iō uō üd üē iǎo iū uāi uī

ตอนที่ 5 ความหมายของความพึงพอใจ

สเตรสส์ และเซเลส (Strauss & Sayles, 1960, p. 5-6 อ้างถึงใน ศิวาพรรณ พาณิชเจริญ, 2547, หน้า 45) ได้ให้ความเห็นว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกพอใจในงานที่ทำ เต็มใจที่จะปฏิบัติงานนั้นให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

กูด (Good, 1973, p. 161 อ้างถึงใน ศิวาพรรณ พาณิชเจริญ, 2547, หน้า 45) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพหรือระดับความพึงพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

บุญธรรม กิจปริดาปริสุทธ์ (2549, หน้า 189) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นสภาพความรู้สึกที่มีความสุข สดชื่น เป็นภาวะทางอารมณ์เชิงบวกที่บุคคลแสดงออกเมื่อได้รับผลสำเร็จทั้งปริมาณและคุณภาพ ตามจุดมุ่งหมาย ตามความต้อง ความพึงพอใจจึงเป็นผลของความต้องการที่ได้รับการตอบสนอง โดยมีการจูงใจ (Motivation) หรือสิ่งจูงใจ (Motivators) เป็นตัวเหตุ

กอน ทศานนท์ (2553, หน้า 35) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ ค่านิยม ประสบการณ์ ที่แต่ละบุคคลได้รับและจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ ซึ่งระดับความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันไป

ดังที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจใน การร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอน ซึ่งในสภาพปัจจุบันเป็นเพียงผู้อำนวยการ หรือให้คำแนะนำปรึกษาจึงต้องคำนึงถึง ความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ หรือ การปฏิบัติงาน มีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ คือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานการตอบสนองความต้องการผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ไม่ได้รับ การตอบสนอง ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางบรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศ และสถานการณ์รวมทั้งสื่อ อุปกรณ์การเรียน การสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และผล การปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของ ผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ นั่นคือ ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้ว ความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้นสิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องกระตุ้น เพื่อให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานดังนี้

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ สิ่งเหล่านี้ได้แก่ เงินทอง สิ่งของ หรือสภาวะทางกายที่มีให้ แก่ผู้ปฏิบัติงาน และสิ่งจูงใจที่ไม่ใช่วัตถุ เช่น อำนาจ เกียรติภูมิ การใช้สิทธิพิเศษมากกว่าคนอื่น

2. สภาพทางกายที่พึงปรารถนา หมายถึงการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งจะ เป็นสิ่งที่

ทำให้เกิดความสุขในการทำงาน เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกในสำนักงาน ความพร้อมของเครื่อง

3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ หมายถึง การตอบสนองความต้องการในด้าน ความภูมิใจที่ได้แสดงฝีมือ การแสดงความจงรักภักดีต่อองค์กรของตน

4. ความตั้งใจทางสังคม หมายถึง การมีความสัมพันธ์ของบุคคลในหน่วยงาน การอยู่ร่วมกัน ความมั่นคงของสังคมจะเป็นหลักประกันของการทำงาน

5. การปรับทัศนคติและสภาพของงานให้เหมาะสมกับบุคคล คือปรับปรุงตำแหน่ง ความเหมาะสมให้สอดคล้องกันระหว่างงานกับคน

6. โอกาสการมีส่วนร่วมในการทำงาน เปิดโอกาสให้บุคคลากรมีส่วนร่วมใน การทำงาน จะทำให้เขาเป็นผู้มีความสำคัญในหน่วยงาน จะทำให้บุคคลมีกำลังใจในการทำงานมากขึ้น จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลด้านความรู้สึกของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวผู้เรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอก เป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดทำให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับคำยกย่องชมเชยจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ

การวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจเราสามารถวัดได้โดยใช้เครื่องมือวัดที่เรียกว่า แบบวัด คำว่า แบบวัดนี้เป็นคำกลางใช้แทนความหมายของเครื่องมือรวบรวมข้อมูลทั่วไป ทั้งแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบประเมินค่า แบบทดสอบวัดความรู้ วัดความถนัดและวัดพฤติกรรม (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2549, หน้า 181) ดังนั้นในการวัดความพึงพอใจเราจึงสามารถสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้ตอบได้โดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีสถิตินัยแบบวัดความพึงพอใจจึงจะมีคุณภาพสามารถวัดได้ตรงกับความต้องการ การวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบ ความคิดเห็นซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ เช่น การบริหาร การควบคุมงานเงินไขต่างๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 1) แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน
- 2) แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ
- 3) แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 4) ระบบสัทอักษรจีน
- 5) แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

พิรณัฐ สมบัติ (2553) ได้ศึกษาการฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา ผลจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า จากการเปรียบเทียบคะแนนการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ค่าคะแนนทางสถิติก่อนทำการทดลองคะแนนของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเป็น 12.73 และคะแนนของกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเป็น 10.73 และหลังทำการทดลองคะแนนของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเป็น 21.40 และคะแนนของกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยเป็น 17.46 ซึ่งมีความแตกต่างกันมากอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม เด็กสามารถเรียนการอ่านได้ดี และรักการอ่านมากขึ้น บ่งบอกถึงประสิทธิผลของเครื่องมือในการใช้ ที่ทำการทดลองเป็นเรื่องที่เรียงลำดับจากเรื่องง่ายไปเรื่องยากและมีภาพประกอบรวมทั้งแบบฝึกหัดที่เด็กจะสามารถอ่านได้ง่ายและน่าสนใจ เป็นการเริ่มต้นให้เด็กฝึกและหัดอ่าน เพราะเด็กสามารถจดจำคำศัพท์ไว้ในหน่วยความจำจึงสามารถอ่านจับใจความได้เมื่อมีการทดสอบภายหลัง

ศิริรัตน์ วุฒิเทิดสกุล (2555) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษร วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษร ภาษาจีนกลางสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า ภาพรวมคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับดีมากที่สุด การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัทอักษร ภาษาจีนกลางโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยและการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบปกติพบว่านักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนิรนัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบปกติ การเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษรภาษาจีนกลางพบว่านักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบนิรนัยมีทักษะการออกเสียงภาษาจีนกลางสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบปกติและด้านความพึงพอใจพบว่า ภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

พิมพ์ชนก คำชู (2555) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามแนวทางคาร์ลอร์ฟเพื่อพัฒนาทักษะในรายวิชาดนตรี - นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กิจกรรมเสริมหลักสูตรรายวิชาดนตรี - นาฏศิลป์ตามแนวทางคาร์ลอร์ฟของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สูตรพบว่า มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 78.04/85.18 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ 2) คะแนนเฉลี่ยความรู้ทางนาฏศิลป์หลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามแนวทางคาร์ลอร์ฟสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) คะแนนเฉลี่ยทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์หลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามแนวทางคาร์ลอร์ฟสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดาวชยเศศ ปัญญาสุรยุธ (2558) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ประเภทของชุมชนภาษาจีนโรงเรียนอนุบาลมหาสารคามผลการวิจัยปรากฏว่า

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาจีนประกอบเกมของกิจกรรมชุมชนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.65 / 75.75
2. ดัชนีประสิทธิผลทักษะการอ่านภาษาจีนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบเกมมีค่าเท่ากับ 0.7087 หรือคิดเป็นร้อยละ 70.87
3. ทักษะการอ่านภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มเรียนกิจกรรมชุมชนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ประกอบเกมมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนมีความพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบเกมโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก

ทัศนีย์วัลย์ ศรีมันตะ (2558) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสัทอักษรภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาจีนและนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาเลือกเสรีภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสัทอักษรภาษาจีนสำหรับนักศึกษาสาขาภาษาจีนและนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาเลือกเสรีภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พบว่าในภาพรวมนั้นแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสัทอักษรภาษาจีนซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ (E1 /E2) เท่ากับ 78.82/83.87

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการเขียนสัทอักษรภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสัทอักษรภาษาจีน จาก

คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนด้านนี้สูงกว่าแบบทดสอบก่อนเรียน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 15.57 และ 20.78 หรือร้อยละ 55.65 กับ 85.76

3. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสัทอักษรภาษาจีนสำหรับนักศึกษาสาขาภาษาจีนและนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาเลือกเสรีภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับพอใจมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s.d.) มีค่าเท่ากับ 0.48

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 2) เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียนแบบก่อนเรียนและหลังเรียน และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลาง ซึ่งคณะผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการศึกษาเชิงประมาณ (quantitative research) คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 319 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยคณะผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาโดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 52 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ประกอบด้วย

1. แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางแบบทดสอบที่ 1 แบบทดสอบที่ 2 และแบบทดสอบที่ 3 ที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยแบบวัดความพึงพอใจผู้วิจัยได้แบ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศ ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนกลางโดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่าของลิเคอร์ท แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยมีความหมายในการให้คะแนน ดังต่อไปนี้

ระดับ 1	หมายถึง ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนน้อยที่สุด
ระดับ 2	หมายถึง ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนน้อย
ระดับ 3	หมายถึง ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนปานกลาง
ระดับ 4	หมายถึง ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนมาก
ระดับ 5	หมายถึง ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนมากที่สุด

3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง

1.1 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตร คู่มือนักเรียน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ เทคนิคและวิธีการสร้างแบบฝึกทักษะจากเอกสารและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.3 สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง มีองค์ประกอบดังนี้

- คำนำ เป็นส่วนที่อารัมภบทถึงกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง

- สารบัญ

- หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้

第一课你好!

第二课您身体好吗?

- 第三课你做什么?
 第四课你叫什么名字?
 第五课她是谁?
 第六课你是哪国人?
 第七课今天几月几号?
 第八课现在几点?
 第九课你喜欢吃什么?
 第十课多少钱?

1.4 นำแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความถูกต้องและความตรงเชิงเนื้อหาแล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะโดยรายชื่อของผู้ทรงคุณวุฒิประกอบด้วย

1. อาจารย์ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชา ภาษาจีน
2. อาจารย์Wang Yang อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน
3. อาจารย์ Liu Guiquan อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาการสอน ภาษาจีน

1.5 นำแบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้และหาประสิทธิภาพ

1.6 นำผลการวิเคราะห์มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขและดำเนินการใช้แบบวัดประเมินผลการอ่านภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อเก็บข้อมูลต่อไป

2. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้แบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางกระบวนการสร้างและหาคุณภาพของแบบสังเกตการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง เพื่อที่จะให้ได้แบบสังเกตการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ที่มีคุณภาพและเหมาะสมกับกลุ่มที่จะทำการทดลองซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

- 2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้อง
- 2.2 กำหนดสัดส่วนตามความสำคัญและจำนวนข้อของแบบสังเกตการอ่านออกเสียงในแต่ละเนื้อหาตามแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
- 2.3 สร้างแบบสังเกตการอ่านออกเสียงตามหน่วยการเรียนรู้ และตามสัดส่วนที่กำหนดไว้เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง

2.4 นำแบบสังเกตการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ที่ได้สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตการณ์อ่านออกเสียงแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้องที่เหมาะสมคือมีค่าตั้งแต่.05 ขึ้นไป

2.5 นำแบบสังเกตการอ่านออกเสียงที่ปรับปรุงแล้วไปใช้สังเกตกับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 /2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลหาความเหมาะสมของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการ ดังนี้

1. นำความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มาวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางในด้านต่างๆ

2. นำคะแนนที่คำนวณได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ในการพิจารณาความเหมาะสมสอดคล้องกับแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean)และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2534) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00	หมายถึง	แบบฝึกมีความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49	หมายถึง	แบบฝึกมีความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49	หมายถึง	แบบฝึกมีความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49	หมายถึง	แบบฝึกมีความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49	หมายถึง	แบบฝึกมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

การหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการ ดังนี้

1. นำคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างเรียนในแต่ละเรื่องของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง มาหาร้อยละของคะแนนรวมเฉลี่ยเป็นค่าประสิทธิภาพ (E_1)

2. นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดการอ่าน มาหาร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมเฉลี่ยเป็นค่าประสิทธิภาพ (E_2) และนำค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 เทียบกับเกณฑ์ 80/80 เพื่อแปลผล

3. การสร้างแบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนแบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนที่ใช้ประเมินความคิดเห็นของผู้เรียนหลังการใช้แบบทดสอบการออกเสียง

ภาษาจีนกลาง ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินความคิดเห็น 5 ระดับตามแบบลิเคอร์ท ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. วิเคราะห์การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดโครงสร้างของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
3. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจตามโครงสร้างของแบบสอบถาม
4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถามและดำเนินการปรับปรุงแก้ไข
5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนเพื่อดูความเหมาะสมทางด้านภาษา
6. พิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

1. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติพื้นฐานเกี่ยวกับสถานะภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาจีนกลาง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAI MAHARAKHIT UNIVERSITY

1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด
1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
3.50 – 4.49	หมายถึง	มาก
4.50 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การทดลองใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาจีนกลาง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 แบบ คือ

1. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านภาษาจีนกลาง
- ได้แก่ แบบทดสอบการอ่านออกเสียงก่อนเรียน หลังเรียนและแบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง

แบบแผนการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One Group Pretest – Posttest Design) ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตารางแบบแผนแสดงการทดลอง

ทดสอบก่อน	การจัดกระทำ	ทดสอบหลัง
O1	X	O2

ตารางที่ 3.1 แบบแผนแสดงการทดลอง

สัญลักษณ์ที่ใช้

X	หมายถึง	การเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
O1	หมายถึง	การทดสอบก่อนเรียนการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
O2	หมายถึง	การทดสอบหลังการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง

ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 52 คน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านภาษาจีนกลาง ประกอบด้วย แบบสังเกตการอ่านออกเสียง จำนวน 30 คะแนน

2. ทดลองสอนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางแก่นักศึกษาจำนวน 42 คน ด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นเป็นเวลา 8 ชั่วโมง 8 สัปดาห์

3. เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองสอนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางเรียบร้อยแล้วจึงทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านภาษาจีนกลาง ประกอบด้วยแบบสังเกตการอ่านออกเสียง และแบบทดสอบแบบหลังเรียน (Posttest)

5. การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยหาประสิทธิภาพของภาพของแบบฝึกตามเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 80/80 โดยใช้สูตร E_1/E_2 (ศิริพงษ์ พะยอมรัมย์, 2533)
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยการใช้สถิติ t – test แบบ Dependent
3. แปรค่าผลการทดสอบผลความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยการค่าเฉลี่ยและค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. นำผลการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ที่ ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อแบบทดสอบการอ่านออก เสียงภาษาจีนกลาง มาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการแจกความถี่แล้วคิดเป็นร้อยละตามลำดับ

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2551 : 119)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

1.2 ค่าร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2551 : 119)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2551 : 140)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

- เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มเป้าหมาย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบ

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้สูตร ดังนี้

(สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2551 : 107)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

- เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยวิธีของโลเวท (Lovett) โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมบัติท้ายเรือคำ. 2551 : 106)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k\sum X_i - \sum X^2}{(k-1)\sum (X_i - C)^2}$$

- เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 k แทน จำนวนข้อสอบ
 X_i แทน คะแนนของแต่ละคน
 C แทน คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

2.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient)วิธีของครอนบัค (Cronbach)(สมนึกภักทิษยธนี. 2549 : 88)ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

- เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

k แทน จำนวนข้อสอบ

$\sum s_i^2$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

2.4 การหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของแบบฝึกทักษะตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตรดังนี้(บุญชม ศรีสะอาด. 2549 : 98 - 102)

$$\text{สูตร 1 } E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกแบบฝึกที่นักเรียนทุกคนทำได้

N แทน จำนวนผู้เรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกทั้งหมด

$$\text{สูตร 2 } E_2 = \frac{\frac{\sum Y}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum Y$ แทนผลรวมของคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้เรียนทุกคนทำได้

N แทนจำนวนผู้เรียน

B แทนคะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง (กลุ่มทดลองกลุ่มเดียว)

โดยใช้ค่า t - test ใช้สูตร ดังนี้ (ประภาพรรณ เสี่ยงวงศ์. 2550 : 262)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ t แทนค่าวิกฤตที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่า t

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

$\sum D$ แทน ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะ

$\sum D^2$ แทนผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะ

N แทน จำนวนคู่ของคะแนนจากการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลัง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ 1) เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีน สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2) เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียนแบบก่อนเรียนและหลังเรียนและ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลางที่มีต่อแบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาจีนซึ่งคณะผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการศึกษาเชิงประจักษ์ (quantitative research) คณะผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการทำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางที่นำมาทำเป็นแบบฝึกทักษะได้แบ่งออกเป็น 10บท ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง แบบทดสอบที่ 1แบบทดสอบที่ 2 และแบบทดสอบที่ 3 สำหรับผลการหาคุณภาพของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง คณะผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินประสิทธิภาพของแบบฝึกที่พัฒนาขึ้น ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตามเกณฑ์ 80/80 ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรีภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ		
	\bar{x}	S.D.	ความหมาย
1. สาระสำคัญ			
1.1 การสื่อความหมายเข้าใจง่าย	4.32	0.72	มาก
1.2 เนื้อหามีความครอบคลุม	4.41	0.59	มาก
1.3 เนื้อหาที่น่าสนใจ	4.36	0.73	มาก
รวม	4.36	0.68	มาก
2. ด้านเนื้อหา			
2.1 เนื้อหาของแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียน	4.41	0.6	มาก
2.2 เนื้อหาของแบบทดสอบมีความถูกต้องชัดเจน	4.55	0.60	มากที่สุด
2.3 เนื้อหาของแบบทดสอบมีความเหมาะสมกับระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน	4.36	0.73	มาก
2.4 การนำเสนอเนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน	4.36	0.73	มาก
2.5 เนื้อหาของแบบทดสอบมีระดับความยากง่ายที่เหมาะสม	4.23	0.75	มาก
2.6 แบบทดสอบมีการพัฒนาทักษะด้านการอ่าน	4.50	0.51	มาก
รวม	4.40	0.65	มาก
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแบบทดสอบ			
3.1 กิจกรรมของแบบทดสอบมีความหลากหลายและน่าสนใจ	4.50	0.67	มาก
3.2 กิจกรรมมีการเรียงลำดับความยากง่ายและสร้างความสนใจของผู้เรียน	4.41	0.73	มาก
รวม	4.46	0.70	มาก
4. ด้านการใช้ภาษา			
4.1 มีการใช้ภาษาสื่อความหมายที่ชัดเจน	4.55	0.51	มากที่สุด

รายการประเมิน	ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ		
	\bar{x}	S.D.	ความหมาย
4.2 เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม	4.45	0.67	มาก
4.3 ตัวอักษร มีขนาดพอเหมาะ และมีสี สั้นสวยงาม เหมาะการเรียนรู้	4.18	0.80	มาก
รวม	4.39	0.66	มาก
5. ด้านการวัดและประเมินผล			
5.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์	4.41	0.67	มาก
5.2 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับ เนื้อหา	4.64	0.58	มากที่สุด
รวม	4.53	0.63	มากที่สุด
รวมทั้ง 5 ด้าน	4.41	0.45	มาก

จากตารางที่ 4.1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 /2560หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม ทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับพอใจมาก(ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และ S.D. 0.45) ในแต่ละด้าน สาระสำคัญนั้นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.36และ S.D. เท่ากับ0.68)ด้านเนื้อหานั้น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.40 และ S.D. เท่ากับ0.65) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของ แบบทดสอบนั้นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 และ S.D. เท่ากับ0.70) ด้านการใช้ ภาษา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.39 และ S.D. เท่ากับ 0.66) ด้านการวัดประเมินผลนั้นในภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ4.53 และ S.D. เท่ากับ0.63) ตามลำดับ

1.2 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตร สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตามเกณฑ์ 80/80 ปรากฏผลดังตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตามเกณฑ์ 80/80

แบบฝึกเสริมทักษะ	n	E_1/E_2
第一课 你好!	52	68.94/93.94
第二课 您身体好吗?	52	48.18/86.64
第三课 你做什么?	52	49.84/89.84
第四课 你叫什么名字?	52	55.30/94.21
第五课 她是谁?	52	50.76/88.18
第六课 你是哪国人?	52	52.88/86.06
第七课 今天几月几号?	52	61.06/91.37
第八课 现在几点?	52	53.30/90.91
第九课 你喜欢吃什么?	52	57.43/88.79
第十课 多少钱?	52	51.25/87.88
เฉลี่ย		54.89/89.78

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผลการศึกษาประสิทธิภาพโดยภาพรวมของทดสอบการอ่านออกเสียงนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 หมู่เรียนที่ 1 และหมู่เรียนที่ 2 (E_1/E_2) เท่ากับ 54.89/89.78 ซึ่งประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

ตอนที่ 2 ผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จากคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

2.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการหาประสิทธิภาพแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียน-หลังเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คะแนน	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
ก่อนเรียน	52	30	370	16.82	56.06
หลังเรียน	52	30	539	24.50	81.67

จากตารางที่ 4.3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 จากการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 16.82 คิดเป็นร้อยละ 56.06 สำหรับการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 24.50 คิดเป็นร้อยละ 81.67 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 มีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางที่สูงขึ้น

2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และสถิติทดสอบค่าที (t-test) กำหนดการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผล ดังตารางที่ 4.4 ดังนี้

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	N	\bar{x}	S.D.	t	df	Sig
ก่อนเรียน	22	16.82	2.44	18.84	21	0.00
หลังเรียน	22	24.50	2.24			

*ค่าวิกฤตของ t ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนมีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนจริง ดังนั้น นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ตารางที่ 4.5 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ที่	รายการประเมิน	\bar{x}	S.D	แปลผล
1	นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้โดยใช้แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบ	4.41	0.65	พอใจมาก
2	กิจกรรมการเรียนการสอนกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง	4.41	0.65	พอใจมาก
3	เนื้อหาที่นำมาใช้สอดคล้องกับบทเรียนของนักศึกษา	4.55	0.58	พอใจมากที่สุด
4	ขนาดของตัวอักษรในแบบวัดประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบชัดเจนอ่านง่าย	4.55	0.65	พอใจมากที่สุด
5	นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง	4.72	0.61	พอใจมากที่สุด
6	กิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางช่วยพัฒนาการอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น	4.50	0.66	พอใจมาก
7	ผู้สอนสามารถสื่อสารกับนักศึกษาให้เข้าใจอย่างชัดเจน	4.5	0.66	พอใจมาก
8	คำอธิบายในแบบทดสอบมีความชัดเจน	4.27	0.69	พอใจมาก

9	สนุกสนานกับการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง	4.5	0.72	พอใจมาก
10	ในภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอน	4.45	0.66	พอใจมาก
	รวม	4.49	0.65	พอใจมาก

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใจมากมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 0.65 และเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.61) เนื้อหาที่นำมาใช้สอดคล้องกับบทเรียนของนักศึกษา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.58) ขนาดของตัวอักษรในแบบวัดประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบชัดเจนอ่านง่าย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.65) กิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางช่วยพัฒนาการอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.66) สนุกสนานกับการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.72) ผู้สอนสามารถสื่อสารกับนักเรียนให้เข้าใจอย่างชัดเจน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.66) ในภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.66) นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้โดยใช้แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.65) กิจกรรมการเรียนการสอนกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.65) คำอธิบายในแบบทดสอบมีความชัดเจน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.69)

สำหรับผลการประเมินรายข้อพบว่า นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริงมีผลการประเมินสูงกว่าข้ออื่นคือ มีผลการประเมินอยู่ในระดับพอใจมากที่สุดมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 0.61

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) พัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีน สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2) เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยใช้แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบก่อนเรียนและหลังเรียนและ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หมู่เรียนที่ 1 จำนวน 12 คน และหมู่เรียนที่ 2 จำนวน 40 คนทั้งหมดจำนวน 52 คนโดยแบ่งเนื้อหาในแบบวัดประเมินอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีจำนวนทั้งหมด 10 บท ซึ่งสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์การวิจัย
2. สรุปผล
3. ข้อเสนอแนะ

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1
2. เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียนแบบก่อนเรียนและหลังเรียน

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลาง

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีข้อสรุปดังนี้

1. ผลการศึกษาประสิทธิภาพโดยภาพรวมของทดสอบการอ่านออกเสียงนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 หมู่เรียนที่ 1 และหมู่เรียนที่ 2 (E_1/E_2) เท่ากับ 54.89/89.78 ซึ่งประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2. ผลการเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียนแบบก่อนเรียนและหลังเรียน ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบหลังเรียนมีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนจริง ดังนั้น นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลาง พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใจมากมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.49 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 0.65 และเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.61)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่นำเสนอข้างต้นผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายโดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ประเด็น ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จากผลของการศึกษาประสิทธิภาพกิจกรรมการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้นทั้งในส่วนของผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ด้านจะพบว่าในภาพรวมนั้น แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ (E_1/E_2) เท่ากับ 54.89/89.78 ซึ่งสอดคล้องกับ สมนึก ภัททิยธนี(2548) ที่กล่าวว่า การที่จะทำให้แบบฝึกที่พัฒนาขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพจะต้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้โดยความผิดพลาดที่ยอมรับได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 จากเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้นต้องมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่า 77.5 ($80 - 2.5 = 77.5$) แสดงว่าแบบฝึกทักษะนี้สามารถนำไปใช้พัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางทั้งในเรื่องของการอ่าน เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางได้อย่างถูกต้องตามหลักการอ่านภาษาจีนกลาง นอกจากนี้แบบฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นสามารถแก้ไขวิธีการออกเสียงที่ผิด (ตัวพินอิน) ภาษาจีนกลางที่ไม่ถูกต้องได้อีกด้วย สอดคล้องกับ เสาวนีย์ พรหมบุญรัตน์ (2555) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอุตรดิตถ์ตรุณีโดยหาค่า (E_1/E_2) เท่ากับ 81.13/81.63 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 และผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 57.86 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 97.96 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.87 เมื่อไปเทียบกับค่า t พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาของศิริเดียว วงศง(2555) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ หน่วยการเรียนรู้สมการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนห้วยซ้อวิทยาคม รัชมิ่งคลาภิเษก จังหวัดเชียงราย พบว่า แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์หน่วยการเรียนรู้สมการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และมีประสิทธิภาพรวมเป็น 85.48/80.13 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึก

ทักษะคณิตศาสตร์หน่วยการเรียนรู้สมการมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่เรียนด้วยแบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบจากคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางจากแบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่เรียนด้วยแบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลปรากฏว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนด้านนั้นสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ย 16.82 และ 24.50 หรือร้อยละ 56.06 กับ 81.57 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับอุมารินทร์ ยอดสนธิ (2551) ที่ได้ทำการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการออกเสียงพยัญชนะ zh ch sh r และวรรณยุกต์ภาษาจีน ของนักเรียนให้สูงขึ้นและศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาจีน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เลือกเรียนภาษาจีน โรงเรียนห้องสอนศึกษา ที่ผลการเรียนต่ำ จำนวน 15 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการอ่านออกเสียงพยัญชนะ zh ch sh r และวรรณยุกต์ ภาษาจีนอยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้นและนักเรียนมีเจตคติต่อวิชาภาษาจีนอยู่ในระดับดี และผลของการศึกษายังสอดคล้องกับ นภสวรรณ เพา ภีระบรรณ ที่ได้ทำการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงแสนวิทยาคม โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำยากในภาษาไทย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำยากสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงแสนวิทยาคม อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย ผลวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 20 คนนั้น มีทักษะการอ่านที่ดีขึ้นจะเห็นได้จากครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 เมื่อนักเรียนได้ฝึกอ่านบ่อยครั้ง ซึ่งเป็นไปตาม

ทฤษฎีของทอร์นไตร์ทำให้นักเรียนอ่านคำได้ถูกต้อง โดยเฉพาะการอ่านครั้งที่ 3 นักเรียนอ่านคำได้ถูกต้องทุกคำ ในด้านทักษะการเขียน ในครั้ง 1 และครั้งที่ 2 ดีขึ้น แต่พอในครั้งที่ 3 นักเรียนจะเขียนผิดมาก เพราะได้เว้นช่วงระยะเวลาในการฝึกเขียนซึ่งเป็นผลต่อการจดจำของนักเรียน

นอกจากนี้การศึกษาของจิรภัทร เลิศวิมลลักษณ์ (2550) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่บกพร่องด้านการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนประกอบการใช้แบบฝึกผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนประกอบการใช้แบบฝึกมีทักษะการอ่านและการเขียนสูงขึ้น โดย คะแนนเฉลี่ยของการอ่านก่อนการฝึกเท่ากับ 22.95 อยู่ในระดับ ปรับปรุง คะแนนเฉลี่ยของการอ่านหลังการฝึกเท่ากับ 36.79 อยู่ในระดับ ดี คะแนนเฉลี่ยของการเขียนก่อนการฝึกเท่ากับ 20.47 อยู่ในระดับ ปรับปรุง คะแนนเฉลี่ยของการเขียนหลังการฝึกเท่ากับ 36.37 อยู่ในระดับ ดี และเมทินี ยอดเสาวดี (2557) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำยากโดยใช้ชุดสื่อประสมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดสื่อประสม เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.36/82.18 แสดงว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดสื่อประสม มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ค่าดัชนีประสิทธิของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดสื่อประสม เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 0.7086หมายความว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดสื่อประสม เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.7086 หรือคิดเป็นร้อยละ 70.86 และนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดสื่อประสม เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยชุดสื่อประสม เรื่อง การอ่านและเขียนคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

โดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดสื่อประสม เรื่อง การอ่านและการเขียนคำยากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้นจึงควรนำชุดสื่อประสมมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำยากของนักเรียนให้สูงขึ้น

พรจันท์ ประจักษ์ (2553) ยังได้ศึกษาเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่อง มาตราตัวสะกดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษา พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เรื่องมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 90.37/93.61 และคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ การอ่านและการเขียน สูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เรื่องมาตรา ตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

3. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียน รายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรม เสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มี ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตร สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดย ภาพรวมอยู่ในระดับพอใจมาก มีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 4.28 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่า เท่ากับ 0.48 ซึ่งสอดคล้องกับ สุมาเทพ ทิพย์เทพ (2556) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะ คณิตศาสตร์ เรื่อง ลำดับและอนุกรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยได้สำรวจความพึงพอใจ ของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะผลปรากฏว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง ลำดับและอนุกรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับพอใจมาก และการศึกษาของ เสาวนีย์ พรหมบุญรัตน์ (2555) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ในด้านความพึงพอใจของของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 ที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ ความคิดสร้างสรรค์ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอุตรดิตถ์ดรุณี อำเภอเมือง จังหวัด อุตรดิตถ์ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ความคิด

สร้างสรรค์คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.55 อยู่ในระดับ มากที่สุด ส่งผลให้นักเรียนสนใจตั้งใจศึกษาหาความรู้ทำให้เกิดผลการเรียนรู้บรรลุตามมาตรฐานที่กำหนด

ข้อเสนอแนะ

1. ควรให้นักศึกษาได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะ สระเดี่ยว สระประสม ประโยคอย่างต่อเนื่อง และควรให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงที่หลากหลาย เพื่อที่จะได้อ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. ควรมีการพัฒนารูปแบบการฝึกทักษะในระดับที่สูงขึ้น เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของนักเรียนต่อไป
3. การจัดกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ควรมีเวลาให้กับนักศึกษาในการทำกิจกรรมอย่างเพียงพอ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางได้อย่างเต็มที่

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนากิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางควบคู่กับการเขียนตัวอักษรจีน เพื่อพัฒนาการเรียนภาษาจีนของนักเรียนต่อไป
2. ควรพัฒนาสื่อที่ใช้ในการประกอบกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง เพื่อส่งเสริมการเรียนของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสนใจและจดจำภาษาจีนมากยิ่งขึ้น
3. ควรมีการสร้างชุดกิจกรรมเกมเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนและความสนใจในการอ่านภาษาจีนสำหรับนักศึกษาในชั้นปีอื่นๆ
4. ควรมีการศึกษา หลักการ ทฤษฎี ของกิจกรรมเกมการศึกษาแล้วนำไปดัดแปลง หรือสร้างชิ้นใหม่เพื่อนำไปพัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาอื่นๆ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กานต์มณี ศักดิ์เจริญ. (2546). *กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กิตติมา ปรีดีดิถก. (2529). *ทฤษฎีการบริหารองค์การ*. กรุงเทพฯ : ชนะการพิมพ์.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*.
กรุงเทพมหานคร กรมวิชาการ.
- กองทัพ เคลือบพนิชยกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ไซสิริปราโมช ณ อยุธยา และคณะ. (2542). *ภาษาไทย 3*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชิตพงษ์กวีวรรุฒิ. (บ.ก.). (ม.ป.ป.). *ฟัง-พูด-อ่าน-เขียนเรียนจีนกลาง*. กรุงเทพฯ :
เอ็มไอเอส.
- จันทนาบรรจงดิษฐ์. (2559). *การพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม,
มหาสารคาม.
- ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน. (2547). *แนวคิดการศึกษาคัดจิตวิทยาการอ่าน (Psychology of
Reading)*. กรุงเทพฯ : ธารอักษร.
- ดาวชยศปัญญาสุรยุทธ. (2558). *การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ประกอบ
เกมของชุมชนภาษาจีน โรงเรียนอนุบาลมหาสารคาม*.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2549). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- เถลิง แก้วเสน่ห์. (2538). *อ่านอย่างไรให้ดี*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). *การสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ. (2554). *การวิจัยในชั้นเรียน การศึกษาปัญหาการเรียนรู้ Pinyin ของนักศึกษาสาขา
ภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่เรียนรายวิชา 1571109 ระบบเสียงภาษาจีนกลาง*. มหาสารคาม:
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

- _____. (2558). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสัทอักษรภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาเลือกเสรีภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม(รายงานการวิจัย). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- นิงพร จันทดี. (2557).การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาจีนเพื่อความเข้าใจด้วยรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของอินเทอร์เน็ต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- บรรเทา กิตติศักดิ์.(2539) . การอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. เอกสารการสอนชุดวิชา การอ่านภาษาไทย เล่ม 2 หน่วยที่ 13. นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บันลือ พุกกะวัน. (2532). มิติใหม่ของการอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2532). การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประพัฒน์โนมัยวิบูลย์. (2558). ภาษาจีนกลางขั้นพื้นฐาน 2 (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สาขาวิชาภาษาจีนภาควิชาภาษาตะวันออกคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2536). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซต.
- พิชัย รัตนพล. (2512). วิวัฒนาการการควบคุมโรงเรียนจีน. พัฒนบริหารศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- พิมพ์ชนกคำชู. (2555). การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามแนวทางคาร์ลอร์ฟเพื่อพัฒนาทักษะในรายวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, นครนายก.
- วรรณมา บัวเกิด. (2539). การเลือกหนังสือสำหรับวัยรุ่น. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 5 เล่มที่ 3 หน่วยที่ 14 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรารักษ์พูนวิวัฒน์. (2557). ระบบเสียงภาษาจีนกลาง. (ม.ป.ท.)คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ : (ม.ป.พ.)
- สนิท สัตโยภาส. (2545). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. กรุงเทพฯ : 21 เซ็นจูรี่ จำกัด.

สายฝน วรรณสินธพ. (2544). *ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาสาขาภาษาจีน และนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.*

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์.(2545). *หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.*

สุวิทย์ มูลคำ. (2551). *ครบเครื่องเรื่องการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.*

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

เสาวลักษณ์ ตรองจิต. (2547). *การพัฒนาแผนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ การอ่านเชิงวิเคราะห์วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. การค้นคว้าอิสระ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*

อุไรวรรณสีทอง. (2555). *การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามทฤษฎีอภิปัญญาเพื่อพัฒนาการอ่าน จับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนบ้านคลอง 14 อำเภอองครักษ์จังหวัดนครนายก. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, นครนายก.*

ภาษาอังกฤษ

Block, E.(1992). See how they read: Comprehension monitoring of L1 and L2 readers. TESOL Quarterly, 26. 1992.

Dole, J. . A., et al.(1991). *Moving from the old to the new: Research on reading comprehension instruction.* Review of Educational Research 61 (2).

Grellet, F. (1994). *Developing Reading Skills.* Cambridge: Cambridge University Press.

Jones, K. (1982). *Simulation in Language Teaching.* Cambridge : Cambridge University Press.

- JoHnsson-Smaragdi, U., and Jonsson, A. (2006). *Book reading in leisure time: Long term changes in young peoples' book reading habits*. Scandinavian Journal of Educational Research 50.
- Klein, M. L., Peterson, S., and Simington, L.(1991). *Teaching Reading in the ElementaryGrades*. Needham Heights, Mass.: Allyn and Bacon.
- Nunan, D.. (2005). *Important tasks of English education: Asia-wide and beyond*. Asian EFL Journal, 7(3).
- WANG WEI MIN. *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางแบบรวบรัดตามวิธีของ HANYU PINYIN*. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์ 2545.

ภาษาจีน

- 任景文. (2551). *เริ่มต้นเรียนจีน 1*. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัดมหาชน.
- 张国都. (2003). *วิวัฒนาการและส่วนประกอบสำคัญของอักษรจีน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จีนสยาม.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. อาจารย์ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ

อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2. อาจารย์ Wang Yang

อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3. อาจารย์ Liu Guiquan

อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาการสอนภาษาจีน

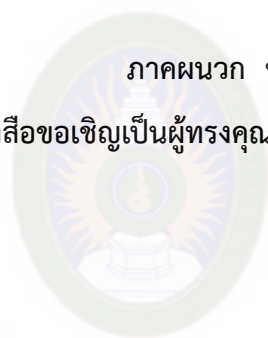
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทร.๐๔๓-๗๒๖๒๓

ที่ มส./ว ๑๗๑

วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ทัศนวิทย์ ศรีมันตะ

ด้วยคณะผู้วิจัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้จัดทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ ๑ สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ดังนั้น เพื่อให้การทำวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทร.๐๔๓-๗๒๖๖๒๓

ที่ มส./ว ๑๗๑

วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

เรียน Ms. Wang Yang

ด้วยคณะผู้วิจัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้จัดทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ ๑ สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ดังนั้น เพื่อให้การทำวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทร.๐๔๓-๗๒๖๒๒๓

ที่ มส./ว ๑๗๑

วันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ Liu Guiquan

ด้วยคณะผู้วิจัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้จัดทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ ๑ สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ดังนั้น เพื่อให้การทำวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสรรค์ สิงห์เลิศ)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ค

ผลประเมินความสอดคล้องในด้านต่างๆ ของกิจกรรมเสริมบทเรียน
การอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียน
รายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ผลประเมินความสอดคล้องในด้านต่างๆ ของกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียง
ภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชา
การอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

+1 หมายถึง แน่ใจว่าถูก/สอดคล้อง/ตรงกับจุดประสงค์

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าถูก/สอดคล้อง/ตรงกับจุดประสงค์

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่ถูกต้อง/ไม่สอดคล้อง/ไม่ตรงกับจุดประสงค์

รายการประเมิน	ผลการประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปลผล
	1	2	3		
1. สาระสำคัญ					
1.1 การสื่อความหมายเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
1.2 เนื้อหาที่มีความครอบคลุม	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
1.3 เนื้อหาที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
2. ด้านเนื้อหา					
2.1 เนื้อหาของแบบทดสอบมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ในการเรียน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
2.2 เนื้อหาของแบบทดสอบมีความถูกต้องชัดเจน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
2.3 เนื้อหาของแบบทดสอบมีความเหมาะสมกับระดับการ เรียนรู้ของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
2.4 การนำเสนอเนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
2.5 เนื้อหาของแบบทดสอบมีระดับความยากง่ายที่เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
2.6 แบบทดสอบมีการพัฒนาทักษะด้านการอ่าน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง

รายการประเมิน	ผลการประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปลผล
	1	2	3		
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแบบทดสอบ					
3.1 กิจกรรมของแบบทดสอบมีความหลากหลายและมีความน่าสนใจ	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
3.2 กิจกรรมมีการเรียงลำดับความยากง่ายและเร้าความสนใจของผู้เรียน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
4. ด้านการใช้ภาษา					
4.1 มีการใช้ภาษาสื่อความหมายที่ชัดเจน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
4.2 เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
4.3 ตัวอักษรมีขนาดพอเหมาะและมีสีสันทสวยงามเหมาะการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
5. ด้านการวัดและประเมินผล					
5.1 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
5.2 การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
รวม	+1	0.9	+1	0.96	สอดคล้อง

ภาคผนวก ง

ผลประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามระดับความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชา
ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

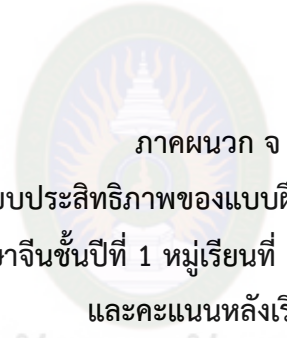
**ผลประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามระดับความพึงพอใจของนักศึกษา
ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน
1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม**

+1 หมายถึง แน่ใจว่าถูก/สอดคล้อง/ตรงกับจุดประสงค์

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าถูก/สอดคล้อง/ตรงกับจุดประสงค์

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่ถูกต้อง/ไม่สอดคล้อง/ไม่ตรงกับจุดประสงค์

ที่	รายการประเมิน	ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ			IOC	การแปลผล
		1	2	3		
1	นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
2	กิจกรรมการเรียนการสอนกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
3	เนื้อหาที่นำมาใช้สอดคล้องกับบทเรียนของนักเรียน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
4	ขนาดของตัวอักษรในแบบวัดประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางและแบบทดสอบชัดเจนอ่านง่าย	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
5	นักศึกษสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
6	กิจกรรมเสริมบทเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางช่วยพัฒนาการอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
7	ผู้สอนสามารถสื่อสารกับนักศึกษาให้เข้าใจอย่างชัดเจน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
8	คำอธิบายในแบบทดสอบมีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง
9	สนุกสนานกับการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง	+1	0	+1	0.67	สอดคล้อง
10	ในภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอน	+1	+1	+1	+1	สอดคล้อง

ภาคผนวก จ

แสดงตารางการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง
สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 หมู่เรียนที่ 1 และหมู่เรียนที่ 2 จากคะแนนก่อนเรียน
และคะแนนหลังเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แสดงตารางการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับ
 นักศึกษาระดับปริญญาตรีภาษาจีนชั้นปีที่ 1 หมู่เรียนที่ 1 และหมู่เรียนที่ 2
 จากคะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

คนที่	คะแนนก่อนเรียน		คะแนนหลังเรียน	
	คะแนนเต็ม30	ร้อยละ	คะแนนเต็ม30	ร้อยละ
1	18	60.00	22	73.33
2	21	70.00	28	93.33
3	15	50.00	21	70.00
4	17	56.67	23	76.67
5	15	50.00	21	70.00
6	18	60.00	25	83.33
7	16	53.33	24	80.00
8	20	66.67	27	90.00
9	18	60.00	27	90.00
10	19	63.33	25	83.33
11	15	50.00	25	83.33
12	12	40.00	24	80.00
13	13	43.33	21	70.00
14	14	46.67	23	76.67
15	18	60.00	24	80.00
16	15	50.00	22	73.33
17	19	63.33	26	86.67
18	20	66.67	27	90.00
19	15	50.00	24	80.00
20	15	50.00	26	86.67
21	18	60.00	28	93.33
22	19	63.33	26	86.67
23	18	60.00	28	93.33
24	19	63.33	26	86.67

คนที่	แบบทดสอบก่อนเรียน(E_1)		แบบทดสอบหลังเรียน(E_2)	
	คะแนนเต็ม30	ร้อยละ	คะแนนเต็ม30	ร้อยละ
25	18	60.00	22	73.33
26	21	70.00	28	93.33
27	15	50.00	21	70.00
28	17	56.67	23	76.67
29	15	50.00	21	70.00
30	18	60.00	25	83.33
31	16	53.33	24	80.00
32	20	66.67	27	90.00
33	18	60.00	27	90.00
34	19	63.33	25	83.33
35	15	50.00	25	83.33
36	12	40.00	24	80.00
37	13	43.33	21	70.00
38	14	46.67	23	76.67
39	18	60.00	24	80.00
40	15	50.00	22	73.33
41	19	63.33	26	86.67
42	20	66.67	27	90.00
43	15	50.00	24	80.00
44	15	50.00	26	86.67
45	18	60.00	28	93.33
46	19	63.33	26	86.67
47	18	60.00	27	90.00
48	19	63.33	25	83.33
49	15	50.00	25	83.33
50	12	40.00	24	80.00
51	13	43.33	21	70.00
52	14	46.67	23	76.67

รวม	850	56.06	1,161	81.67

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ฉ

แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1
ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม แบบทดสอบชุดที่ 1

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1
 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 แบบทดสอบชุดที่ 1
 การออกเสียงพยัญชนะ
 คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระเดี่ยวและสระประสม และการผันเสียงตาม
 วรรณยุกต์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้ เวลาในการทำแบบทดสอบ 5 นาที

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา.....หมู่เรียน.....

พยัญชนะ	ถูก	ผิด	หมายเหตุ
b			
p			
m			
f			
d			
t			
n			
l			
g			
k			
h			
j			
q			
x			
z			
c			
s			
zh			

พยัญชนะ	ถูก	ผิด	หมายเหตุ
ch			
sh			
r			
y			
w			

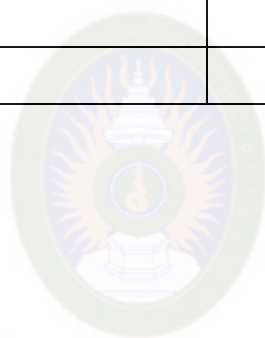
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

การออกเสียงสระเดี่ยวและสระประสม

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา.....หมู่เรียน.....

สระเดี่ยว/สระประสม	ถูก	ผิด	หมายเหตุ
a			
o			
e			
i			
u			
ü			
ao			
ai			
an			
ang			
ou			
ong			
ei			
er			
en			
eng			
ia			
ie			
iao			
iu(iou)			
ian			
in			
iang			
ing			
iong			
ua			

สระเดี่ยว/สระประสม	ถูก	ผิด	หมายเหตุ
uo			
uai			
ui(uei)			
uan			
un(uen)			
uang			
ueng			
üe			
üan			
ün			

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

การผันเสียงตามวรรณยุกต์

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

เสียงที่ 1	เสียงที่ 2	เสียงที่ 3	เสียงที่ 4	เสียงที่ 5	ถูก	ผิด
mā	má	mǎ	mà	ma		
bā	bá	bǎ	bà	ba		
gē	gé	gě	gè	ge		
qī	qí	qǐ	qì	qi		
wō	wó	wǒ	wò	wo		
jiāo	jiáo	jiǎo	jiào	jiao		
hāo	háo	hǎo	hào	hao		
wāng	wáng	wǎng	wàng	wang		
dāo	dáo	dǎo	dào	dao		
zhēng	zhéng	zhěng	zhèng	zheng		
lū	lú	lǔ	lù	lu		
māi	mái	mǎi	mài	mai		
hūi	húi	hǔi	hùi	hui		
yīn	yín	yǐn	yìn	yin		
guān	guán	guǎn	guàn	guan		

ภาคผนวก ซ

แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่
ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม แบบทดสอบที่ 2

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปี

ที่ 1 ที่ลงทะเบียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2/2560 หลักสูตร

สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มหาสารคาม แบบทดสอบที่ 2

第一课

你好!

Nǐhǎo!

คำชี้แจง ให้นักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่กำหนดให้ต่อไปนี้ จำนวน 10 คำ ใช้เวลาในการทำ
แบบทดสอบ 10 นาที

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา.....หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
我	wǒ	ฉัน						
你	nǐ	คุณ						
我们	women	พวกเรา						
你们	nǐmen	พวกคุณ						
你好	nǐhǎo	สวัสดี						
是	shì	เป็น						
叫	jiào	เรียก						
姓	xìng	นามสกุล						
什么	shénme	อะไร						
再见	zàijiàn	ลาก่อน						

第二课 您身体好吗？

Nín shēntǐ hǎoma?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
身体	shēntǐ	ร่างกาย						
很好	hěn hǎo	ดีมาก,สบายดี						
不舒服	bú shūfú	ไม่สบาย						
头疼	tóutǐng	ปวดหัว						
发烧	fāshāo	เป็นไข้						
感冒	gǎnmào	เป็นหวัด						
咳嗽	késòu	ไอ						
肚子疼	dùzi téng	ปวดท้อง						
牙疼	yá téng	ปวดฟัน						
谢谢	xièxie	ขอบคุณ						

第三课

你做什么？

Nǐ zuò shénme?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
学生	xuéshēng	นักเรียน						
老师	lǎoshī	คุณครู						
在	zài	อยู่						
做	zuò	ทำ						
什么	shénme	อะไร						
学习	xuéxí	เรียน						
汉语	hànyǔ	ภาษาจีน						
难	nán	ยาก						
容易	róngyì	ง่าย						
工作	gōngzuò	ทำงาน						

第四课 你叫什么名字?

Nǐ jiào shénme míngzi?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
贵	guì	แพง, มีค่า						
姓	xìng	แซ่, สกุล						
叫	jiào	มีชื่อว่า, เรียกว่า						
名字	míngzi	ชื่อ						
认识	Rènshi	รู้จัก						
高兴	gāoxìng	ดีใจ						
今天	jīntiān	วันนี้						
明天	míngtiān	พรุ่งนี้						
见	jiàn	พบ, เจอ, เห็น						
知道	zhīdào	รู้						

第五课
她是谁?
Tā shìshéi?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
介绍	jièshào	แนะนำ						
谁	shéi	ใคร						
朋友	péngyou	เพื่อน						
的	de	ของ						
看	kàn	ดู						
书	shū	หนังสือ						
买	mǎi	ซื้อ						
东西	dōngxi	สิ่งของ, ของ						
学校	xuéxiào	โรงเรียน						
哪儿	nǎr	ที่ไหน						

第六课

你是哪国人?

Nǐ shì nǎ guó rén?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
请	qǐng	เชิญ, กรุณา, ขอ...						
问	wèn	ถาม						
是	shì	เป็น, อยู่, คือ						
中国	Zhōngguó	ประเทศจีน						
泰国	Tàiguó	ประเทศไทย						
日本	Rìběn	ประเทศญี่ปุ่น						
说	shuō	พูด						
一点儿	yīdiǎnr	นิดหน่อย, เล็กน้อย						
想	xiǎng	คิด, คิดถึง, อยาก						
去过	qù guo	เคยไป						

第七课 今天几月几号?

Jīntiān jǐ yuè jǐ hào?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
昨天	zuótiān	เมื่อวาน						
今天	jīntiān	วันนี้						
明天	míngtiān	พรุ่งนี้						
星期	xīngqī	สัปดาห์						
今年	jīnnián	ปีนี้						
年	nián	ปี						
生日	shēngrì	วันเกิด						
参加	cānjiā	เข้าร่วม, ร่วม						
多	duō	มาก						
大	dà	ใหญ่						

第八课
现在几点?
Xiàn zài jǐ diǎn ?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
现在	xiànzài	ตอนนี้						
上班	shàngbān	เข้าทำงาน						
下班	xiàbān	เลิกงาน						
时候	shíhòu	เวลา						
点	diǎn	ชั่วโมง, โมง						
分	fēn	นาที						
半	bàn	ครึ่ง						
每天	měitiān	ทุกวัน						
大概	dàgài	ประมาณ						
睡觉	shuì jiào	นอนหลับ, เข้านอน						

第九课 你喜欢吃什么？

Nǐ xǐhuan chīshénme?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
吃饭	chīfàn	กินข้าว						
一起	yīqǐ	ด้วยกัน						
点菜	diǎncài	สั่งอาหาร						
饺子	jiǎozi	เกี๊ยว						
馒头	mántou	หมั่นโถว						
米饭	mǐfàn	ข้าวสวย						
汤	tāng	น้ำซุป						
喜欢	xǐhuan	ชอบ						
喝	hē	ดื่ม						
茶	chá	ชา						

第十课 多少钱?

Duōshao qián?

ชื่อ..... รหัสประจำตัวนักศึกษา..... หมู่เรียน.....

汉字 อักษรจีน	拼音 พินอิน	ความหมาย	เสียง พยัญชนะ		เสียงสระ		เสียง วรรณยุกต์	
			ถูก	ผิด	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด
欢迎	huānyíng	ยินดีต้อนรับ						
多少	duōshao	เท่าไร						
钱	qián	เงิน						
找	zhǎo	เงินทอน						
零钱	língqián	เงินย่อย						
本子	běnzǐ	สมุด						
词典	cídiǎn	พจนานุกรม						
钢笔	gāngbǐ	ปากกา						
地图	dìtú	แผนที่						
再来	zàilái	มาอีกครั้ง						

ภาคผนวก ข

แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ที่
ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาคเรียนที่ 2 /2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

แบบทดสอบที่ 3

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประโยคที่ 3

弟弟想学汉语。
Dìdi xiǎng xué hànyǔ.

dì		di		xiǎng		xué		hàn		yǔ	
ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก	
ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด	

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประโยคที่ 4

很高兴认识你。
Hěn gāoxìng rènshi nǐ.

hěn		gāo		xìng		rèn		shi		nǐ	
ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก	
ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด	

ประโยคที่ 5

我爸爸是医生。

Wǒ bàba shì yīshēng.

wǒ		bà		ba		shì		yī		shēng	
ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก	
ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด	

ประโยคที่ 6

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

我想去中国。

Wǒ xiǎng qù Zhōngguó.

wǒ		xiǎng		qù		Zhōng		guó	
ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก	
ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด	

ประโยคที่ 9

我去食堂吃饭。
Wǒ qù shítáng chīfàn.

wǒ		qù		shí		táng		chī		fàn	
ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก	
ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด	

ประโยคที่ 10

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY
我没有词典。
Wǒ méiyǒu cídiǎn.

wǒ		méi		yǒu		cí		diǎn	
ถูก		ถูก		ถูก		ถูก		ถูก	
ผิด		ผิด		ผิด		ผิด		ผิด	

ภาคผนวก ณ

แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ภาค
เรียนที่ 2 /2560 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

学习前的调查问卷

(แบบทดสอบก่อนเรียน)

30 分 (30 คะแนน)

泰语名字(ชื่อ-สกุล ภาษาไทย) :

汉语名字(ชื่อ-สกุล ภาษาจีน) :

学号(รหัสประจำตัวนักศึกษา) :

班级(หมู่เรียน) :

คำชี้แจง

- 一。ให้นักศึกษาอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ เวลา 30 นาที (10 คะแนน)

คำศัพท์	ถูก	ผิด	คำศัพท์	ถูก	ผิด	คำศัพท์	ถูก	ผิด	คำศัพท์	ถูก	ผิด
nī			ní			nǐ			nì		
hāo			háo			hǎo			hào		
bū			bú			bǔ			bù		
mā			má			mǎ			mà		
rēn			rén			rěn			rèn		
shāng			sháng			shǎng			shàng		
xiā			xiá			xiǎ			xià		
zhōng			zhóng			zhǒng			zhòng		
hōu			hóu			hǒu			hòu		
chuāng			chuáng			chuǎng			chuàng		

二. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (20 คะแนน)

ประโยค	ถูก	ผิด
1. 今天天气很好。 Jīntiān tiānqì hěn hǎo.		
2. 今天是星期三。 Jīntiān shì xīngqī sān.		
3. 明天你有课吗? Míngtiān nǐ yǒu kè ma?		
4. 我们一起去图书馆吧。 Wǒmen yìqǐ qù túshū guǎn ba.		
5. 我喜欢吃苹果。 Wǒ xǐhuan chī píngguǒ.		
6. 今年你几岁? Jīnnián nǐ jǐ suì?		
7. 他是你的朋友吗? Tā shì nǐ de péngyou ma?		
8. 放假你要去哪里玩? Fàngjià nǐ yào qù nǎlǐ wán?		
9. 你吃早餐了吗? Nǐ chī zǎocānle ma?		
10. 很高兴认识你。 Hěn gāoxìng rènshi nǐ.		

学习后的调查问卷

(แบบทดสอบหลังเรียน)

30 分 (30 คะแนน)

泰语名字(ชื่อ-สกุล ภาษาไทย) :

汉语名字(ชื่อ-สกุล ภาษาจีน) :

学号(รหัสประจำตัวนักศึกษา) :

班级(หมู่เรียน) :

คำชี้แจง

- 一. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบเวลา 30 นาที (10 คะแนน)

คำศัพท์	ก	ด	คำศัพท์	ก	ด	คำศัพท์	ก	ด	คำศัพท์	ก	ด
zhōng			zhóng			zhǒng			zhòng		
rēn			rén			rěn			rèn		
bū			bú			bǔ			bù		
hāo			háo			hǎo			hào		
mā			má			mǎ			mà		
shāng			sháng			shǎng			shàng		
xiā			xiá			xiǎ			xià		
chuān			chuán			chuǎn			chuàn		
g			g			g			g		
hōu			hóu			hǒu			hòu		
nī			ní			nǐ			nì		

二. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคต่อไปนี้ให้ถูกต้อง (20 คะแนน)

ประโยค	ถูก	ผิด
1. 我们一起去图书馆吧。 Wǒmen yīqǐ qù túshū guǎn ba.		
2. 今天是星期三。 Jīntiān shì xīngqī sān.		
3. 明天你有课吗? Míngtiān nǐ yǒu kè ma?		
4. 今天天气很好。 Jīntiān tiānqì hěn hǎo.		
5. 我喜欢吃苹果。 Wǒ xǐhuan chī píngguǒ.		
6. 很高兴认识你。 Hěn gāoxìng rènshi nǐ.		
7. 他是你的朋友吗? Tā shì nǐ de péngyou ma?		
8. 今年你几岁? Jīnnián nǐ jǐ suì?		
9. 你吃早餐了吗? Nǐ chī zǎocānle ma?		
10. 放假你要去哪里玩? Fàngjià nǐ yào qù nǎlǐ wán?		

ประวัติคณะผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

2. 跨文化语境中的中泰泼水节习俗研究

ประสบการณ์การทำงาน

- 2546-2548 พนักงานต้อนรับส่วนหน้า โรงแรม Alexander Bangkok
- 2549-2552 นักวิชาการระดับ 4 สถาบันการศึกษานานาชาติ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- 2553-2554 อาจารย์สอนภาษาไทยให้กับชาวต่างชาติ สถาบันสอนภาษาต่างชาติ
- 法亚小语种四川, chengdu, china
- 2556-2558 อาจารย์สอนพิเศษภาษาจีน โรงเรียนภาษาจีนบัวหิมะ
- 2555- ปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3. Huanhuan Ma & Thongkrajai A.(2018).) The Development of Chinese Learning Management in Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University.at the Faculty of Humanities and Social Sciences of the Rajabhat Maha Sarakham University (pp:32-33) , In The 5th National Conference on Technology and Innovation Management IT Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.March 4-5.

ประสบการณ์การทำงาน

2557 อาจารย์สอนภาษาจีน วิทยาลัยเทคนิคพังโคน จังหวัดสกลนคร

2557-ปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Ms.Ma Huanhuan
วัน เดือน ปีเกิด	17 สิงหาคม 2534
ที่อยู่ปัจจุบัน	ซอย นครสวรรค์ 2 ตำบล ตลาด อำเภอเมืองมหาสารคาม มหาสารคาม 44000
เบอร์โทรศัพท์	095-304-2768
ประวัติทางการศึกษา	
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี: BA.Chinese Language and Literature Southwest Forestry University , China
ประจำหลักสูตร	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาภาษาจีน
E-Mail	786935270@qq.com

ผลงานทางวิชาการ

บทความ

1. Huanhuan Ma & Thongkrajai A.(2018).) The Development of Chinese Learning Management in Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University.at the Faculty of Humanities and Social Sciences of the Rajabhat Maha Sarakham University (pp:32-33) , In The 5th National Conference on Technology and Innovation Management IT Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.March 4-5.

ประสบการณ์การทำงาน

2556-2557 อาจารย์สอนภาษาจีน โรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

2557-ปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

The Development of the Phonic Reading skill of Mandarin Chinese for
First-year Chinese Majored, Chinese Curriculum, the Faculty of
Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

พัฒนพร คงแทน

อัญชญา ทองกระจาย

Huanhuan Ma

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีงบประมาณ 2561)

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน
ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

The Development of the Phonic Reading skill of Mandarin Chinese for
First-year Chinese Majored, Chinese Curriculum, the Faculty of
Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

พัฒนพร คงแก่น

อัญชญา ทองกระจาย

Huanhuan Ma

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีงบประมาณ 2561)

หัวข้อวิจัย การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ผู้ดำเนินการวิจัย พิณพร คงแก่น
อัญชญา ทองกระจาย
Huanhuan Ma

หน่วยงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ปีพ.ศ. 2561

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 2) เพื่อเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียนแบบก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนการออกเสียงภาษาจีนกลาง กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน 1 ปีการศึกษา 2/2560 จำนวน 52 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางจำนวน 3 ฉบับที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้น 2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 3) แบบสอบถามความพึงพอใจแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 ภูมิหลังของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศ ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) และตอนที่ 2 แบบวัดความพึงพอใจโดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่าของลิเคอร์ท แบ่งเป็น 5 ระดับ

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ผลการพัฒนาอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการอ่านภาษาจีนมีประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ 54.89/89.78 ซึ่งประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้
2. ผลการทดสอบผลความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนจากแบบทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง จากการทดสอบพบว่า ก่อนเรียนเท่ากับ 16.82 คิดเป็นร้อยละ

ละ56.06 สำหรับการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 24.50 คิดเป็นร้อยละ 81.67 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 มีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางที่สูงขึ้น

3.ผลการประเมินความพึงพอใจต่อการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.49$, S.D.=0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้ออยู่ในระดับมาก 8 ข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก ดังนี้ นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้จริง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.61) เนื้อหาที่นำมาใช้สอดคล้องกับบทเรียนของนักศึกษา (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.58) ขนาดของตัวอักษรในแบบวัดประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง และแบบทดสอบชัดเจนอ่านง่าย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.65)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Research Title The Development of the Phonic Reading skill of Mandarin Chinese for First-year, Chinese Curriculum, the Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University

Researcher Pinnaporn Kongtan
Anchana Thongkrajai
Huanhuan Ma

Research Consultants the Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham

Organization Rajabhat Maha Sarakham University

Year 2018

ABSTRACT

The purposes of the current study were 1) to develop the Mandarin Chinese phonic reading skill of first-year Chinese majored students enrolling in the Chinese Reading 1, first semester of 2017 academic year, 2) to compare Chinese phonic reading skill of first-year Chinese majored students enrolling in the Chinese Reading 1 before and after learning in the course, and 3) to study satisfaction levels of students enrolling in the Chinese Reading 1, the first semester of 2017 academic year. The participants were 52 first-year Chinese majored students enrolling in the Chinese Reading 1 course. The research instruments were 1) 3 sets of Chinese phonic reading skill evaluation form, 2) pre and posttest, and 3) a satisfaction questionnaire which consisted of 2 parts of background information and satisfaction level survey designed in the checklist of 5 Likert Scales.

The results of the study were as follows.

1. The effectiveness of Mandarin Chinese phonic reading skills of two groups of students enrolling in the Chinese reading course was found at 54.89/89.78 reaching the set criterion.

2. The Mandarin Chinese phonic reading skill of the students before learning in the course was found at 16.82 (56.06%) while the skill was found at 24.50 (81.67%) after learning in the course. It could be inferred that the students could develop the skill after learning in the course.

3. The overall students' satisfaction toward learning in the Chinese Reading 1 course was found at a high level (\bar{x} =4.49, S.D. =0.65). 8 aspects of students' satisfaction were found at a high level. The most satisfying aspects were the knowledge that could be applied in the real used (\bar{x} =4.72, S.D. =0.61), content was related to unit goal (\bar{x} =4.55, S.D. =0.58), and appearance of alphabets used in the evaluation form (\bar{x} =4.55, S.D. =0.65).

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามที่ได้มอบทุนสนับสนุนงานวิจัยครั้งนี้ให้แก่คณะผู้วิจัยและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะอย่างดียิ่ง และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดจนให้ความเมตตา ความเอาใจใส่ และให้กำลังใจแก่คณะผู้วิจัย จนกระทั่งรายงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ในสุดท้ายนี้ คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้กำลังใจ คอยส่งเสริมสนับสนุนด้วยดีตลอดมา และให้ความรัก ความห่วงใย ให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นกำลังใจในการทำรายงานวิจัยฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

คณะผู้วิจัย

2561

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญ

หัวข้อ	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT.....	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ.....	ณ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การศึกษา	2
สมมติฐานการศึกษา	2
ขอบเขตการศึกษา	3
กรอบแนวคิดการศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน	17
แนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ	23
แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร	31
ระบบสัทอักษรจีน	48
แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	58

หัวเรื่อง	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	61
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	61
การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ	63
การเก็บรวบรวมข้อมูล	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	71
ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล	71
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	77
วัตถุประสงค์วิจัย	77
สรุปผล	77
อภิปรายผล	78
ข้อเสนอแนะ	82
บรรณานุกรม	84
ภาคผนวก	87
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ.....	88
ภาคผนวก ข หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ.....	90
ภาคผนวก ค ผลประเมินความสอดคล้องในด้านต่างๆ.....	94
ภาคผนวก ง ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือการจัดการเรียนรู้	98
ภาคผนวก จ ตารางการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของแบบฝึกหัด	101
ภาคผนวก ฉ แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลาง.....	105
ภาคผนวก ช แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางชุดที่ 1	109
ภาคผนวก ซ แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางชุดที่ 2	120

ภาคผนวก ฅ แบบวัดประเมินการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางชุดที่ 3	126
ประวัติผู้วิจัย	131

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านภาษาจีนกลาง	71
2	ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแบบทดสอบการอ่านภาษาจีนกลาง	73
3	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการหาประสิทธิภาพการอ่านภาษาจีนกลาง	74
4	ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียน	74
5	ผลการประเมินความพึงพอใจ	75

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

